

Vương Phi Tái Sinh

Contents

Vương Phi Tái Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	61
9. Chương 9	71
10. Chương 10: Vĩ Thanh	81

Vương Phi Tái Sinh

Giới thiệu

Truyện Vương Phi Tái Sinh là câu chuyện nằm trong mô típ những truyện viết về thế giới phi tần mỵ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-tai-sinh>

1. Chương 1

“Tiểu thư! Sao người lại ngủ ở đây, mau tỉnh dậy nha?”

“Ách?” Tô Tuyền mở mắt ra, chỉ thấy nha hoàn thân cận Thảm Mi đang đứng trước mặt nhìn nàng đầy lo lắng. Nàng sững sờ nhìn Thảm Mi, đầu óc có chút mơ hồ không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Tiểu thư, nếu như người mệt người nên trở về giường nghỉ ngơi ko cần phải ngủ ngồi như vậy, nếu lỡ không cẩn thận sẽ ngã từ trên ghế xuống nha.”

Nghe vậy, nàng liền cúi người nhìn lại mình. Lúc này, nàng mới nhận ra mình đang ngồi trên chiếc ghế dựng sát cửa sổ, tay phải còn đang dựa vào cạnh bàn mà chớp mắt. Phía trên đầu gối là quyển sách y dược đã đọc được một nửa.

Cảnh tượng vô cùng quen thuộc, đây giống như là khuê phòng của nàng trước khi nàng vào cung. Nhưng... chẳng phải nàng đã tiến cung, còn bị người hãm hại đẩy vào hồ lạnh sao? Thế nào mà chớp mắt nàng đã ngồi ở chỗ này?

Nhìn quanh một hồi nàng thật khẳng định đây là khuê phòng của nàng nha. Mỗi một đồ vật trong phòng nàng đều vô cùng quen thuộc. Nhưng... làm sao có khả năng này xảy ra? Đến tột cùng là đã phát sinh ra chuyện gì?

Tô Tuyền hoang mang vỗ vỗ trán. Từ lúc tiến vào hậu cung, thậm chí nổi đau đớn vô lực khi vùng vẫy dưới hồ, mọi cảm xúc nàng đều cảm nhận rất rõ rệt. Chẳng lẽ tất cả đều chỉ là một giấc mộng, không phải thực. Đến tột cùng, đâu là thực? đâu là mộng tưởng? Nói thật lúc này đây nàng hoàn toàn không thể phân biệt được. Không biết chính mình vừa rồi có phải đang nằm mộng hay không?

“Tô Tuyền! Tô Tuyền có ở trong phòng không?”

Tiếng rống của nam nhân vang lên dọa chủ tớ Tô Tuyền nhảy dựng, nàng lập tức đứng dậy khỏi ghế. Tạm thời dẹp đi cái hoang mang là mộng hay không là mộng của mình. Lo sợ tự hỏi “Đại ca sao lại có thể đến đây?”

Tô gia tuy là danh môn nhiều đời nhưng gần đây cũng có phần sa sút. Mà Tô Tuyền nàng là do tiểu thiếp sinh ra, nên Tô Hoắc thân là con của chính thê luôn đối với nàng tràn ngập khinh khi và ghét bỏ, không lúc nào đối đãi với nàng như muối muối ruột.

Bởi vì luôn không được xem trọng nên ở trong phủ, Tô Tuyền luôn luôn cẩn thận dè dặt, đặc biệt luôn cúi đầu nhường nhịn. Không muốn mọi người chú ý đến một nhị tiểu thư như nàng, nàng luôn làm mọi chuyện một cách yên lặng tránh kéo đến phiền hà không cần thiết.

Đại ca Tô Hoắc từ nhỏ đến giờ rất ít cùng nàng qua lại. Cho nên hôm nay hắn đến tìm nàng làm cho nàng vô cùng ngạc nhiên. Nhưng... cảnh tượng này có phần quen thuộc, giống như trước đây đã xảy ra một lần rồi.

Thẩm Mi mở cửa phòng, cung kính đón Tô Hoắc bước vào “Đại thiếu gia”.

“Đại ca” Tô Tuyền cũng cung kính hành lễ với hắn.

Tô Hoắc năm nay hai mươi bảy tuổi. Bảy năm trước, Tô phụ qua đời. Tô gia từ đó đều do một tay hắn quản lý mọi việc. Hắn vừa ngồi xuống bàn tròn giữa phòng, liền hiện ra khuôn mặt có chút không kiên nhẫn, nói “Qua đây ngồi, ta có chuyện muốn nói với ngươi!”

“Dạ” Tô Tuyền ngoan ngoãn đi đến bên bàn ngồi xuống.

Đợi nàng ngồi vào ghế, Tô Hoắc liền mở miệng “Ngươi cũng đã mười tám tuổi, đến lúc xuất giá rồi. Ta dự tính một tháng nữa sẽ đem ngươi đưa vào hậu cung thay Tô gia mà tranh một vị trí.”

“Cái gì?” Tô Tuyền tròn mắt kinh ngạc.

Ở Đoàn quốc, các gia đình quan lại có chức vụ nhỏ thường đem nữ tử trong gia tộc đưa vào hậu cung để lấy lòng đương kim Hoàng Thượng mong Hoàng Thượng sẽ ban ột chức vụ khác tốt hơn. Tuy sớm hiểu rõ, nhưng nàng không ngờ chuyện này lại có thể rơi lên người nàng khiến nàng không nhận được mà hết hoảng.

“Ngươi tuy là do tiểu thiếp sinh ra, xuất thân không tốt, may mắn là có khuôn mặt xem ra không tồi, coi như cũng có chút giá trị. Lần này vào cung, ngươi phải vì Tô gia cố gắng đem hết khả năng ra làm cho Vương Thượng yêu thương ngươi, biết không?”

Tô Hoắc mặc dù đã sớm làm quan nhưng vẫn chỉ ở bậc trung không tiến thêm được. Hắn đã sớm định, chờ Tô Tuyền mười tám sẽ đem nàng tiến nhập hậu cung lấy lòng đương kim Hoàng Thượng. Có như vậy hắn mới mong thuận lợi thăng cấp, hảo hảo phát huy tài năng trong triều.

Tô Tuyền trong lòng vô cùng hoảng hốt, chưa hề mở miệng đáp trả. Nàng rõ ràng có ấn tượng rằng chính mình trước đây đã từng nghe đại ca nói những chuyện y như thế này một lần rồi. Đây rốt cuộc là ảo giác của nàng hay là đã từng phát sinh chuyện giống như thế này trước đây?

Nàng càng ngày càng rối loạn không phân rõ đâu là hiện thực đâu là trong ảo giác.

“Người phát ngốc ra đó làm gì?” Tô Hoắc tức giận nhăn mi nói “Người ngay cả một tiếng cũng không nói thật giống như kẻ câm điếc, thế này làm sao có thể lấy lòng Vương thượng?”.

“Ách?” Tô Tuyền nhanh chóng hồi phục tinh thần, thấp giọng nói “Đại ca, thật có lỗi.”

“Xin lỗi có thể dùng được sao? Người nếu như vẫn cứ tiếp tục thờ ơ như vậy thì cho dù khuôn mặt có khả ái cũng chẳng làm Vương Thượng chú ý đến”. Tô Hoắc có chút phiền chán đứng dậy, không muốn ở lại “Khi nào biết chính xác thời gian tiến cung ta sẽ cho người đến nói với người. Người nên chuẩn bị cho thật tốt đi.”

“Dạ” lần này Tô Tuyền nhanh chóng trả lời.

Thẩm Mi cung kính tiễn Tô Hoắc rời đi.

Đến khi cửa phòng lại đóng lần nữa, nàng liền phấn khởi nhanh chóng chạy đến trước mặt chủ tử của mình “Tiểu thư, người chỉ cần tiến cung làm phi tần là có thể thoát khỏi nơi này nha. Không cần phải tiếp tục dè dặt, cũng không cần phải nhìn mặt của đại thiếu gia mà sống nữa.”

Nàng từ nhỏ đã theo hầu bên cạnh tiểu thư, có thể nói là cùng nhau lớn lên, tình cảm giống như tỷ muội. Nàng biết rất rõ tiểu thư ở Tô gia luôn không được sủng ái, mặc dù là tiểu thư nhưng từ nhỏ đã phải chịu rất nhiều ủy khuất. Cuộc sống lúc nào cũng phải dè dặt từng chút một.

Nương của tiểu thư sau khi sinh tiểu thư một vài năm thì mất đi, tiểu thư ngay cả một chỗ dựa cũng không có. Lần này nếu may mắn được Vương Thượng sủng ái, sẽ chuyển mình trở nên uy quyền, cho nên nàng mới thật phần khích.

Đối mặt với sự chờ mong của Thẩm Mi, Tô Tuyền chỉ lắc đầu cười khổ “Thẩm Mi, vào hậu cung là phúc hay là họa còn chưa biết được, đừng vội vui mừng”.

Nàng không có vui vẻ như Thẩm Mi vì nàng rất rõ ràng hậu cung chính là chiến trường của phi tần, ngoài mặt luôn vui vẻ hòa thuận nhưng đằng sau là tranh thủ tình cảm, tranh giành địa vị, càng đấu càng trở nên nghiêm trọng. So với những cuộc tranh giành giữa các thê thiếp trong gia đình thế gia thì tàn khốc hơn nhiều.

Tô Tuyền lần nữa lại rơi vào hoang mang, lời nói của Thẩm Mi lúc nãy nàng cũng có ấn tượng, cả lời nàng nói dường như cũng không sai. Thẳng đến giờ nàng vẫn cảm thấy tất cả giống như đã xảy ra rồi, đến tận cùng đây có thật là ảo giác của nàng không?

Nếu như thật không phải ảo giác, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì? À, nàng nhớ hình như có một con quạ.

“Ách____Ách____Ách____”.

Lúc này một con quạ đen đột nhiên bay đến đứng bên cửa sổ. Tiếng kêu khan đặc giống như đang báo cho Tô Tuyền biết chuyển vào cung này là họa không phải phúc. Tiếng kêu cực kỳ hưng phấn.

“Kì lạ, sao tự nhiên lại có con quạ xuất hiện ở đây?” Thẩm Mi tức giận nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ đuổi con quạ “Đi, đi, đi, mau đi đi, đừng đem uế khí đến tìm chúng ta”.

“Ách____Ách____”.

Quạ đen bay lên bầu trời nhưng vẫn tiếp tục kêu lên. Nghe được Thẩm Mi cực kỳ tức giận, hận không thể đem dây thừng đến trói cái miệng của nó lại.

Tô Tuyền kinh ngạc, không dám tin. Đến giờ phút này nàng cuối cùng cũng khẳng định, nàng đúng là đã thấy việc này lần thứ hai. Kể đến chuyện gì sẽ phát sinh, nàng sớm đã biết rõ vì nàng đã trải qua một lần rồi.

Đến cuối cùng chuyện này là sao? Nàng làm sao lại....

< thiên=“ lý=“ ở=“ đâu?=“ nếu=“ như=“ ông=“ trời=“ có=“ mất=“ sẽ=“ không=“ trơ=“ mất=“ ra=“ nhìn=“ nàng=“ bị=“ người=“ hãm=“ hại=“ đến=“ chết=“ mà=“ hung=“ thủ=“ vẫn=“ ung=“ dung=“ ngoài=“ vòng=“ pháp=“ luật=“ ko=“ chừng=“ còn=“ đang=“ cười=“ nhạo=“ nàng=“ ngu=“>

Nếu Ông Trời có mắt... hãy cho nàng sống lại 1 lần nữa, nàng sẽ thay đổi tất cả.>>

Nàng cực kì kinh ngạc, vuốt lấy ngực chính mình.

Cho nên việc vào hậu cung rồi bị đẩy xuống hồ, tất cả đều là thật, đều đã phát sinh... Chẳng lẽ nàng một lần nữa được trở về thời khắc lúc chưa nhập cung?

Ha...ha...ha... Lão Thiên gia thật nghe được nổi bất công của nàng, cho nên để cho nàng sống lại một lần nữa, để cho nàng có cơ hội tự sửa lại số phận của bản thân.

“Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng để ý tới con quạ đen kia, người nhất định sẽ có cuộc sống rất tốt trong hậu cung.” Sau khi đã đem con quạ đuổi đi, Thẩm Mi nhanh chóng đến trước mặt chủ tử nhẹ nhàng an ủi.

“Không đâu, con quạ kia... cảnh báo tốt lắm...” Tô Tuyên có phần nhỏ giọng nói.

“Hả?” Thẩm Mi buồn bực nhíu nhíu mày.

“Thẩm Mi, ta hiện tại cần suy nghĩ một chuyện, người đứng sang một bên đừng quấy nhiễu ta”.

Tô Tuyên đẩy Thẩm Mi đứng sang một bên, bắt đầu rơi vào trầm mặc. Nàng tin rằng nàng thật sự sống lại, mà hiện tại nàng còn biết rõ chuyện gì sẽ phát sinh. Nếu muốn thay đổi vận mệnh, từ thời khắc này nàng phải bắt đầu suy tính. Tuyệt đối không để mình giẫm lên vết xe đổ.

Nếu thời gian đúng như suy tính, một tháng sau nàng sẽ thuận lợi đưa vào hậu cung, được phong làm Tô tần. Đại ca cũng được thăng quan, đạt được mục đích. Bất quá nàng phải đợi thêm một tháng nữa mới có thể gặp hoàng thượng, mà hắn cũng chỉ ở lại có một đêm nàng đã hoài thai.

Ba tháng sau, Man tộc lại chiếm đánh biên giới. Hoàng Thượng thân chinh xuất binh, rời khỏi Vương đô. Cũng chính vào những ngày này, nàng bị người khác đẩy vào hồ, hương tiêu ngọc tán.

Bởi vậy, hiện tại nàng đang lo lắng một vấn đề, đó là nàng có nên vào cung hay không? Hay là tranh thủ thời gian trước khi vào cung trốn khỏi Tô phủ, thoát được tử kiếp?

Nhưng nếu nàng đào tẩu, đại ca khẳng định là rất tức giận sẽ phái người đi tìm nàng khắp nơi, mà nàng một cô nương không có chỗ dựa làm sao có thể thoát được sự truy đuổi của đại ca, chạy ra bên ngoài sống yên yên ổn ổn?

Hơn nữa, nàng dù sao cũng là người của Tô gia, cho dù đại ca xem thường nàng là con thị thiếp nhưng vẫn cấp cho nàng chi tiêu, ăn mặc. Nếu nàng ngay thời điểm quan trọng mà trốn đi hình như quá vô tình vô nghĩa thì phải?

Cho nên nàng vẫn phải vào cung, để đại ca được thăng quan tiến chức, coi như là đã đền đáp hần. Như vậy từ nay, nàng và hần không ai nợ ai. Sau đó nàng sẽ tìm cách giả chết rời khỏi cung. Như vậy sẽ không sợ có người truy tìm, cũng sẽ an tâm sinh sống không kiêng dè ai nữa.

Vậy lúc vào cung, nàng có nên âm thầm báo thù người đã hại nàng không? Nàng với người kia xác thật có cừ hận. Nhưng ở lại trong cung cùng người kia đấu đến một mất một còn chỉ để báo thù, rồi vui vẻ trong chốc lát thì nàng thà rằng đem chuyện này buông bỏ, cố gắng nghĩ biện pháp để bản thân thuận lợi xuất cung còn tốt hơn.

Tô Tuyên vô thức vuốt vuốt bụng. Nàng muốn vào cung thật sự còn một lý do khác. Kì thật là bởi vì đứa nhỏ. Nàng muốn một lần nữa có đứa nhỏ, sau đó nàng sẽ tận lực tìm cách để đứa nhỏ sau này sẽ sinh ra.

Trong thời khắc nàng bị lạnh nhạt kia, đứa nhỏ trong bụng nàng chính là niềm vui lớn nhất. Tuy rằng đứa nhỏ chưa sinh ra nhưng nàng đã đối với hần thật nhiều yêu thương. Nàng muốn con của chính mình, muốn đem đứa nhỏ ra khỏi hậu cung bắt đầu một cuộc sống mới. Tuy rằng không có biện pháp cho đứa nhỏ một người cha, nhưng nàng sẽ đem hết toàn bộ yêu thương của mình nuôi hần khôn lớn, bù đắp tiếc nuối không có cha cho hần.

Nếu đã quyết định vào cung, từ giờ nàng phải bắt tay vào việc chuẩn bị thật tốt con đường rời khỏi hậu cung của mình. Để giả chết trong hậu cung trước tiên nàng phải sắp xếp kế hoạch đã.

Về phần Thẩm Mi, không những bằng tuổi, các nàng còn xem nhau như tỷ muội. Vốn muốn Thẩm Mi theo cùng nàng vào cung nhưng bây giờ nàng đã thay đổi chủ ý. Định sẽ đem tất cả ngân lượng, trang sức mấy năm nay giành dụm đưa cho Thẩm Mi. Trước tiên đưa Thẩm Mi ra khỏi phủ, để Thẩm Mi tạm thời tìm một nơi tương đối xa Vương đô dừng chân chờ nàng ra khỏi hậu cung sẽ hợp lại. Chủ tớ hai người sẽ rời khỏi Vương đô, đến một địa phương khác bắt đầu lại cuộc sống.

Coi như sống lại lần thứ hai, nàng cũng không xác định được bản thân có thể thuận lợi từ trong cung tìm được con đường sống mà đi ra hay không. Nếu như kế hoạch của nàng thất bại, không có chủ tử Thẩm Mi ở lại trong cung chẳng phải sẽ rất đáng thương. Cho nên nàng tình nguyện đuổi Thẩm Mi đi, như vậy chỉ ít vẫn có một người thoát khỏi hậu cung hiểm ác.

Sau khi sắp xếp quyết định của mình thật tốt, Tô Tuyền mới nói cho Thẩm Mi biết an bài của mình. Bất quá nàng không nói, nàng biết trước chuyện gì sẽ xảy ra trong hậu cung, nàng chỉ nói nàng không muốn mãi mãi bị giam ở trong hậu cung cho đến chết. Nên nàng sẽ nghĩ biện pháp ra khỏi cung, nhưng điều đầu tiên là Thẩm Mi phải ở bên ngoài chờ nàng.

Thẩm Mi nghe xong vô cùng lo lắng “ Tiểu thư, Hoàng cung không phải là nơi đơn giản, người vào nơi đó rồi còn có thể đi ra được nữa sao?”

Nàng không phải muốn nói tiểu thư nói sai, nhưng Hoàng cung đã canh phòng cẩn mật như vậy thì hậu cung còn đáng sợ như thế nào. Làm sao tiểu thư có thể từ đó đi ra đây?

“Ta có tính toán riêng của ta, người tự lo tốt mình là được”. Mặc dù mấy năm nay ở Tô phủ, Tô Tuyền luôn yên lặng sống nhưng nàng cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, chẳng qua là nàng lương thiện lại muốn bình yên, nên không muốn phiền hà dính lấy bản thân mà thôi.

Nhưng trải qua chuyện trước đây, nàng biết nàng sai rồi. Ở Tô gia, nàng thật có thể tránh được phiền hà nhưng trong hậu cung thì... cho dù nàng không chọc người thì người cũng sẽ không buông tha nàng chính vì nàng hoài thai Long chủng. Cho nên lần này nàng phải thay đổi. Cố gắng vì chính bản thân nàng mà suy tính, có như vậy mới không rơi vào kết cục giống như trước.

Lần này vào cung, nàng sẽ không im lặng để người khác khi dễ nữa, nàng phải kiên cường lên để bảo vệ chính bản thân mình.

“Thế nhưng, tiểu thư...”

“Thẩm Mi, chẳng lẽ ngươi không nghe ta nói gì sao?” vẻ mặt Tô Tuyền vô cùng lạnh đứng lên “ Ta đã suy xét rất cẩn thận mới đưa ra quyết định như vậy. Đây là vì muốn tốt cho tương lai của chúng ta. Nếu người muốn giúp ta thì tốt nhất ngươi nên nghe theo lời ta. Cứ rời khỏi Tô phủ, đừng theo ta tiến cung.”

Tuy Thẩm Mi thật lo sợ khi sắp phải xa tiểu thư nhưng nàng cũng chỉ có thể gật đầu “Dạ, nô tỳ hiểu... Nô tỳ sẽ nghe theo sự sắp xếp của tiểu thư.”

“ Vậy mới là Thẩm Mi tốt của ta.” Tô Tuyền thở ra nhẹ nhõm, sau đó nàng đặc biệt dặn dò “ Nhớ kỹ, nếu sau nửa năm mà ta vẫn chưa đi ra, hoặc ngươi nghe bất kì tin tức gì không tốt về ta. Ngươi phải lập tức đi khỏi nơi chờ ta, không được chần chừ, biết không?”

“Tiểu thư, nô tỳ không muốn nghe người nói những chuyện xấu như vậy đâu tiểu thư.” Thẩm Mi nhăn mặt lắc đầu.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ cố gắng đến gặp ngươi đúng thời hạn, rồi chúng ta cùng nhau rời đi.” Tô Tuyền vui vẻ cười.

Tuy không cùng chung huyết mạch nhưng Thẩm Mi còn hơn là người nhà của nàng. Hai người cùng nhau lớn, cùng nhau chia sẻ vui buồn, hoạn nạn. Cho dù nàng không thể tránh được kiếp này, nàng vẫn mong nửa đời sau của Thẩm Mi sống được thật tốt. Nàng dĩ nhiên càng muốn mang hài tử cùng Thẩm Mi bắt đầu lại cuộc sống mới. Không phải là thân phận chủ tớ mà sẽ là tỷ muội tốt của nhau. Nên nàng càng phải cố gắng sẽ không vì bất cứ gì mà từ bỏ.

Một tháng sau,

Tô Tuyền quả nhiên thuận lợi được đưa vào Đoàn vương cung làm một phi tần của đương kim Hoàng Đế. Tô Hoắc cũng vì vậy mà được phong quan vào Lễ Bộ. Tuy chức quan vẫn không được như hân mong muốn nhưng có còn hơn không.

Lại nói, Vương Thượng từ lúc đăng cơ đến nay, trong hậu cung không biết bao nhiêu cung tần mỹ nữ nhưng đến nay hân cũng chưa lập Hoàng Hậu. Hậu cung chia làm ba cấp bậc, những người có gia thế mới bước vào hậu cung thì được phong làm Tần, muốn lên làm Phi thì còn phải xem bản lĩnh của người đó ra sao, cao nhất chính là Hoàng Hậu. Hiện tại trong Hậu cung cao nhất cũng chỉ là vài vị Quý Phi.

Tô gia tuy có phần sa sút nhưng vẫn là một trong những gia tộc nhiều đời làm quan nên Tô Tuyền vừa vào cung liền được phong làm Tô Tần hưởng đãi ngộ tốt hơn nhiều so với một số người khác.

Kiếp trước, nàng không tranh không cầu, muốn tiếp tục giữ lại thói quen sống lẳng lặng như khi ở Tô phủ nên ít cùng các Phi Tần khác qua lại. Kiếp này nàng vẫn sẽ không qua lại với các nàng ấy nhưng bất đồng là nàng sẽ làm một vài chuyện xem như là mờ ám.

Đầu tiên, nàng không chút keo kiệt dùng chính đồ cưới của mình thưởng cho các cung nữ bên người lấy lòng họ để đảm bảo họ sẽ không phản bội nàng. Kế đến nàng lại hối lộ cho những thái giám có quyền lực trong cung bắt đầu lót đường cho nàng sau này thuận lợi rời cung.

Bản thân nàng hiểu rất rõ, muốn ra khỏi nơi đây, vai trò của mấy vị công công là cực kì quan trọng, nàng phải tận dụng mối quan hệ này cho thật tốt. Nàng vẫn như trước không lui tới với các Phi Tần vì nếu nàng thay đổi quá nhiều, sợ là những chuyện phát sinh sau này sẽ không giống như những đã phát sinh ở kiếp trước. Nên nàng chỉ lựa chọn thay đổi một chút tại tẩm cung của mình, các nơi khác vẫn cứ y như trước là được, hy vọng kế hoạch của nàng sẽ thuận lợi thực hiện.

Những tưởng nhân lúc mọi người không chú ý, sẽ không ai biết nàng ở phía sau làm một số chuyện mờ ám. Nhưng Tô Tuyền sai hoàn toàn. Tất cả những chuyện nàng lén lút làm đều không thể nào qua mắt được Vương Thượng.

“Văn Chấn, ngay cả người cũng thu được rất nhiều thứ tốt từ nàng nha!”

Bên trong ngự thư phòng, Đoàn Nguyên Lãm một bên nghiêm túc xem tấu chương, một bên lên tiếng chế giễu Văn Chấn công công đang đứng phía sau. Hân đối với thói mưu cầu tư lợi của hạ nhân từ lâu đã không có trách cứ gì, chỉ cần đừng làm rối loạn mọi thứ hân sẽ không để tâm đến.

Đoàn Nguyên Lãm năm nay ba mươi tuổi, khuôn mặt chính trực, mày kiếm cao vút, ngũ quan sắc xảo. Tuy không phải là xuất chúng nhưng chỉ cần thấy hân một lần cũng làm cho người khác có ấn tượng vô cùng sâu. Trên người hân tản ra một loại khí phách bức người, hơn nữa lời nói lãnh ngạo thường làm cho người khác không rét mà run.

Lúc này, hân mặc một bộ trường bào màu tím. Cổ áo, tay áo đều viền kim vân(1), trên đầu mang một chiếc vương miện nạm đá quý. Toàn thân vừa có chút trầm ổn vừa có chút gì như tức giận.

“Vương Thượng, ai cũng đều nhận cả. Nô tài... nếu như không nhận thì giống như... thật không phải nha.” Văn Chấn vừa xấu hổ cười vừa nói, không dám có bất cứ che dấu gì với vị chủ tử này của hân.

Ở trong cung Đoàn quốc, mọi người truyền rằng nếu muốn mọi chuyện thuận buồm xuôi gió thì phải hảo hảo nịnh bợ hai vị công công. Trong đó, vị luôn luôn ở bên cạnh Vương Thượng, chính là Văn Chấn công công. Hai vị công công này đối với việc trong cung lẫn ngoài cung đều có ảnh hưởng không nhỏ. Hậu cung Phi Tần, ngay cả các quan viên triều đình cũng không ít người lén lút nịnh bợ bọn hân.

Nếu đã lén lút lấy lòng, vậy tốt nhất là nên lấy lòng cả hai tránh ột trong hai bất mãn. Cho nên Tô Tuyền đương nhiên phải hối lộ cho cả hai người.

“Nàng ta thật rất hào phóng nha! Từ khi tiến cung đến giờ hình như chưa từng nhân rồi. Một người cùng lúc có hai bộ mặt quả thật là không đơn giản.” Đoàn Nguyên Lãm cười nhạt.

Tô gia nhiều đời làm quan nên khi Tô Hoắc muốn đưa muội muội tiến cung hân cũng không có cự tuyệt, tuy Tô gia bây giờ suy sút nhưng cũng không chắc được một ngày nào đó có thể lại Đông Sơn tái khởi, mặt

khác hẳn đề bạt Tô Hoắc cũng chính là muốn đề xuống kiêu ngạo của các Quan lại khác, cho bọn hắn một chút cảnh giác. Như vậy đối với hắn cũng không có gì là bất lợi.

Hắn từ đầu đến cuối làm mọi chuyện đều đem Quốc gia làm trọng, chưa hề để việc nữ nhi tình trường vào trong lòng. Hậu cung Phi Tần đối với hắn đơn giản chỉ có công dụng nối dõi tông đường cùng cân bằng các thế lực trong triều, không liên quan gì đến tình yêu nam nữ cả.

Cho dù vậy, trước khi Tô Tuyền tiến cung hắn vẫn không khỏi cho người đi dò xét cuộc sống của nàng. Biết rõ nàng thân là nhị tiểu thư nhưng cũng chỉ do tiểu thiếp sinh ra, thân phận thấp kém luôn không được coi trọng. Tuy khuôn mặt xinh đẹp, lời nói nhẹ nhàng dễ nghe nhưng cũng chẳng được người chú ý đến.

Cứ tưởng khi vào cung nàng cũng sẽ yên lặng sống, không nghĩ tới nàng ngoài mặt vẫn như cũ nhưng sau lưng lại lên lút làm nhiều chuyện như vậy, thật là ngoài dự đoán của hắn. Nàng quả là đã được đại ca nàng chỉ dẫn tận tình, nghĩ rằng vào cung luôn phải đem tâm cơ ra trù tính sao? Hậu cung rốt cuộc có ma lực hấp dẫn gì mà khiến ột nữ tử đơn thuần như nàng sau khi vào cung lại nổi lên tâm cơ sâu kín như vậy?

Ban đầu, hắn đối với Tô Tuyền không có hứng thú, nhưng khi phát hiện ra nàng thay đổi nhiều như vậy sau khi vào cung thì trái lại hắn lại có điểm cảm thấy thú vị, cho nên mới chú ý đến nàng nhiều hơn một chút.

Chỉ là, ở Hậu cung, thủ đoạn của nữ nhân còn không nhiều hay sao? Hắn xem qua vô vàng tâm cơ, giờ còn ngại ít nữa sao? Mà nàng, có thể giở ra thủ đoạn lừa gạt như thế nào nữa? Thật làm cho hắn có cái nhìn khác đối với nàng hay cuối cùng vẫn là giống như những phi tần không đáng chú ý khác?

“Vương Thượng, sống trong hậu cung thật không dễ gì. Nương nương như vậy... cũng chỉ là suy nghĩ ỉn mà thôi, ai mà không như vậy chứ?” Văn Chấn thay Tô Tuyền nói vài lời tốt, dù gì hắn thu của nàng cũng không ít.

“Thật là, người nhìn xem, người bây giờ còn nói tốt cho nàng. Nàng quả nhiên không bạt đãi người.” Đoạn Nguyên Lãm hừ lạnh một tiếng.

“Nô tài đáng chết.” Văn Chấn lập tức im lặng, miễn cho lại hại tới thân.

Đoạn Nguyên Lãm đem tấu chương đã xem được một nửa gấp lại. Suy nghĩ một chút mở miệng hỏi “Tô tần tiến cung đã được bao lâu rồi?”

“Dạ bẩm Vương Thượng, cũng đã một tháng rồi ạ.”

“Nhanh như vậy!” Không nghĩ tới thoáng một cái mà đã lại qua một tháng. Xem ra cũng đến lúc đi gặp nàng rồi.

Nàng sẽ làm cho hắn bất ngờ hay cũng như những phi tần nhàm chán, đơn điệu khác. Hắn thật mong chờ.

Hậu cung

Nếu như nàng nhớ không lầm thì hôm nay nàng sẽ lần đầu gặp hắn nha!

Tô Tuyền ngồi trong tẩm cung của mình, ngoài mặt vô cùng điềm tĩnh nhưng sâu trong nội tâm nàng đang rất khẩn trương. Nàng lo sợ, nếu hôm nay Đoạn Nguyên Lãm không xuất hiện giống như trước đây thì hài tử của nàng cũng sẽ không xuất hiện. Như vậy những chuyện xảy ra sau này có thể cũng sẽ không xảy ra giống như vậy.

Đối với nàng, đây thật sự là một điều xấu. Bởi vì như vậy lợi thế biết trước mọi chuyện của nàng cũng biến mất, mọi chuyện nếu không lập lại nàng sẽ không thể kiểm soát được tình hình nha.

Sau khi vào cung, nàng phát hiện do nàng thay đổi một số chuyện, tình huống dường như cũng không hoàn toàn giống như trước đây, có một vài thứ nàng không kiểm soát được. Hiện tại nàng chỉ hy vọng sự việc quan trọng này sẽ xảy ra...

“Nương nương” Lúc này tiểu cung nữ thân cận của nàng phấn khởi chạy vào trong cung, “Vương Thượng đang trên đường đi đến tẩm cung của người nha, vậy là hôm nay nương nương có thể gặp được Vương Thượng rồi.”

Các nàng đã trông chờ sự xuất hiện của Vương Thượng một tháng nay, có thể được sủng ái, thuận lợi ở hậu cung hay không đêm nay là cực kì quan trọng. Chả trách tiểu cung nữ vui vẻ không dứt như vậy.

Hắn thật sự tới đây! Tô Tuyền từ trên giường nhỏ đứng dậy, sóc lại tinh thần chuẩn bị đối mặt “Mau chuẩn bị nghênh đón Vương Thượng nha.”

“Dạ”

Nàng mang theo tất cả người trong tấm cung ra cửa tiếp giá, vừa nhìn thấy Đoạn Nguyên Lãm cùng công công theo sau nàng liền quỳ xuống hành lễ “Thần thiếp Tô Tuyền khấu kiến Vương Thượng, Vương Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Nô tỳ khấu kiến vương Thượng, Vương Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Chúng nô tỳ cũng theo sau nàng quỳ xuống hành lễ.

Đoạn Nguyên Lãm đứng trước mặt Tô Tuyền, vươn tay về phía nàng “Tô tần, đứng lên đi”.

Tô Tuyền kinh ngạc nhìn bàn tay ngay trước mặt mình. Nàng nhớ kĩ, kiếp trước nàng hành lễ một hồi hắn cũng không có bất cứ hành động gì, chỉ trực tiếp lướt qua người nàng đi vào bên trong, vừa đi vừa kêu nàng đứng dậy, thái độ đối với nàng vô cùng lãnh đạm.

“Không đứng dậy? Chẳng lẽ còn cần bản vương đỡ người?” Hắn trào phúng nói.

“Ách?” Tô Tuyền lập tức trấn định, ưu nhã cầm lấy tay hắn đứng dậy tiếp tục giữ bình tĩnh “Đa tạ Vương Thượng”

Nàng ngẩn đầu nhìn hắn, lúc này lần đầu tiên hắn mới nhìn rõ nàng. Nàng có ngũ quan tinh tế, mái tóc đen tuyền thẳng mượt, một đôi mắt dịu dàng đầy mê hoặc, kết hợp một thân xiêm y trang nhã. Đẹp nhưng không mất đi vẻ tao nhã tinh tế, quả là một người rất tốt.

Nàng rất đẹp, nhưng hắn từ sớm đã nhìn qua biết bao nhiêu mỹ nữ, đối với hắn mỹ nhân đã là vô tác dụng. Nếu nàng không có gì đặc biệt thì cũng chẳng đáng để hắn quan tâm đến.

Hắn cười nhẹ nhìn nàng “Quả là rất đẹp.”

“Tạ Vương Thượng khen ngợi.” nàng cẩn thận trả lời.

Một lần nữa gặp hắn, nàng lại nhớ cảm xúc khi gặp hắn lần đầu, nhìn hắn cao cao tại thượng, khí phách bất phàm giống như Thái sơn cao tốt trời, làm cho nàng vừa kính vừa sợ, thậm chí khấn nguyện đến mức cả người phát run, tay chân luống cuống. Nhưng hiện tại nàng đã không còn là Tô Tuyền không hề có bất cứ kinh nghiệm nào như trước nữa. Đã từng bị lạnh nhạt vô tình, bị hại cho đến chết. Sống lại nàng đã có một trái tim kiên cường hơn, để đạt mục đích nàng không sợ gì cả mà cũng không bị uy quyền của hắn làm cho khiếp sợ nữa.

Hôm nay, hắn cũng chỉ là một quân cờ trong tay nàng mà thôi. Chỉ cần qua đêm nay, hai người bọn họ sẽ không gặp lại nữa, nàng sẽ đi con đường của chính nàng không liên quan gì đến hắn hết.

Đoạn Nguyên Lãm hơi nhăn mày nhìn, lúc này vẻ mặt nàng kiên định không hoảng hốt giống như đã sớm trải qua hết những sóng to gió lớn trong đời. Một chút cũng không giống như khuê nữ danh môn chưa từng trải.

Nàng rốt cuộc là dạng nữ nhân thế nào? Hắn càng lúc càng hoang mang.

“Vương Thượng, người không tiến vào sao ạ?” lúc này Tô Tuyền mở lời kéo suy nghĩ của hắn trở lại.

Đoạn Nguyên Lãm lấy lại suy nghĩ, khẽ cười thành tiếng, sự tình bắt đầu có chút thú vị rồi. Nữ nhân này... thâm tàng bất lộ nha.

Hắn nhanh chóng đi vào tấm cung, nàng cũng nối bước theo sau hắn đi vào. Cung nữ, thái giám chỉ đứng hầu bên ngoài chờ phân phó.

“Tô tần vào cung đã được một tháng, mọi thứ đã quen hết chưa?” hắn vừa đi vừa thuận miệng hỏi.

“Nhờ phúc của Vương, mọi thứ thần thiếp cũng đã quen rồi ạ.”

“Ồ hậu cung bình thường nàng làm gì?”

“Thần thiếp thường xem sách, còn không thì làm một chút nữ công này nọ.”

“Không cùng các Phi Tàn khác qua lại sao?” hần hiếu kỳ hỏi.

Các nàng Tàn có địa vị thấp kém trong hậu cung sẽ luôn qua lại cùng những người có thế lực hơn, như Phi hoặc cùng liên kết với những Tàn khác để tránh bị người khác ức hiếp không có ai giúp đỡ. Hơn nữa, sau lưng có chỗ dựa cũng sẽ dễ dàng đi gây phiền phức cho những người khác. Chính thế mà nữ nhân trong hậu cung thường giao thiệp với nhau. Từ đó mà hình thành những thế lực cân bằng trong hậu cung.

“Thần thiếp không tranh, không cầu chỉ mong bình bình ổn ổn sống qua ngày, nên chuyện qua lại với các Phi Tàn khác thần thiếp cũng không quá để ý đến.”

“Đây là lời thật lòng của ngươi sao?” Đoạn Nguyên Lãm nghiêng mắt nhìn nàng, vẻ mặt trào phúng nhàn nhạt.

Tâm trí Tô Tuyền đột nhiên trống rỗng, chợt nổi lên một cảm giác bất an giống như bị hần nhìn thấu. Chỉ có điều nàng rất nhanh đã trấn tĩnh lại “Đương nhiên là thật tâm, thưa Vương”.

“À, hay ột câu không tranh, không cầu. Nói như vậy, hôm nay Bản vương đến đây đối với nàng cũng là dư thừa”. Hần chợt xoay người đi qua người nàng, làm như phải lập tức rời khỏi tầm cung của nàng, một khắc cũng không muốn ở lại.

Nàng kinh hãi xoay người đuổi theo, buột miệng nói “Vương Thượng, chờ đã”. Nếu đêm nay hần không ở lại đây thì nàng cũng sẽ không có đứa nhỏ. Vậy mục đích nàng mạo hiểm vào cung lần nữa chẳng phải là hoàn toàn biến mất sao? Sao có thể như vậy được?

Đoạn Nguyên Lãm dừng lại cước bộ nhưng cũng không quay đầu lại “ Còn có chuyện gì sao?”

Tô Tuyền hít một hơi thật sâu, cố lấy hết can đảm đưa tay ra lớn mật từ phía sau ôm lấy hần “Thần thiếp biết sai rồi... Vương! Người đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân như thần thiếp, tha thứ cho thiếp.”

“Nha? Ngươi vừa rồi là có lỗi gì sao?”

“Thần thiếp nói không đúng sự thật, thần thiếp không phải hoàn toàn không cầu gì. Chỉ là hy vọng... được Vương sủng ái, cho dù một đêm cũng đã tốt lắm rồi.” nàng nói xong mặt liền đỏ đến mang tai, cực kì xấu hổ. Nhưng nàng thật sự không thể để mặc cho hần đi như vậy, kế hoạch lớn nhất của nàng chẳng phải sẽ không thành sao.

Bất luận như thế nào, tối nay nàng cũng phải làm cho hần ở lại, cho dù có phải dụ hoặc hần nàng cũng không từ biện pháp nào. Nàng tuyệt đối không thể lùi bước.

Nàng nói với bản thân, nàng muốn có đứa nhỏ, nàng cần đứa nhỏ... Nam nhân này thật đáng giận.

Đoạn Nguyên Lãm cười lạnh, xem ra thủ đoạn của nàng cũng chỉ có như thế. Hần quả thật đã quá đề cao nàng. Nàng cùng những nữ nhân khác cũng giống nhau, thật không đáng cho hần để tâm đến “Chỉ có một đêm, ngươi thật sẽ cảm thấy mỹ mãn sao?”.

“Đúng.”

“Ngươi còn nói dối.”

“Lần này, thần thiếp là thật tâm thật ý.”

Hần cuối cùng cũng quay lại nhìn nàng “ Ngươi sẽ trả giá rất đắt vì câu nói này.”

Lẽ nào nàng cho rằng, nàng mạnh miệng nói chỉ cần hần ở lại một đêm thì lần sau hần sẽ lại đến sao? Hừ, hần lại càng muốn “Chỉ cần một đêm” như lời nàng nói nha, để nàng có hối cũng không kịp.

Đối mặt với cảnh cáo của hần, nàng trái lại nở nụ cười, một nụ cười cực kì chói mắt “Bất luận là trả giá như thế nào thần thiếp cũng chấp nhận, hơn nữa cũng sẽ không một lời oán trách.”

“Ngươi...”

Đây là nàng khiêu khích hấn sao? Đây là lần đầu hấn thấy một nữ nhân không sợ chết như nàng. Nàng tưởng rằng, nàng khiêu khích hấn như vậy sẽ làm cho hấn có ấn tượng sâu sắc về nàng để sau này sẽ được hưởng ân sủng đặc biệt sao?

“Ha ha ha ha...” Đoạn Nguyên Lãm đột nhiên cười điên cuồng, xoay người nắm lấy chiếc cằm tinh xảo của nàng, cúi đầu để cho nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, bạc môi gần như dán lên môi mỏng của nàng “Nữ nhân, đừng nói bản vương không cảnh cáo ngươi, sau này ngươi nhất định sẽ hối hận.”

“Thần thiếp... tuyệt sẽ không hối hận” nàng dù đang rất khấn trương nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh trả lời hấn.

“Tốt, không hối hận... Bản vương sẽ chờ xem phần đời còn lại của ngươi trong hậu cung sẽ ra sao. Hấn cười có chút không đứng đắn “ Ngươi chỉ có một đêm này nhìn thấy bản vương mà thôi, còn không nhanh xuất ra bản lĩnh của ngươi làm cho bản vương muốn ngươi.”

Tô Tuyền càng hồi hộp tâm nàng càng nhảy loạn, bỗng có chút muốn rút lui. Nhưng đã đến bước cuối cùng này rồi nàng khôn thể rút lui được.

Nàng đem bàn tay run rẩy của mình đặt lên vai hấn, chủ động đưa lên cánh môi của mình dán lên môi hấn, vụng về dụ hoặc hấn, khiêu khích dục vọng của hấn.

Vì hài tử, nàng phải dũng cảm hơn nữa, tuyệt đối phải làm cho đến cùng, tuyệt đối không được lùi bước.

2. Chương 2

Cuối cùng, Đoạn Nguyên Lãm vẫn để lại cho Tô Tuyền một nỗi sợ hãi. Mặc dù chỉ là một đêm hoan ái nhưng nói ra thì thật chất đây quả thật một cuộc so tranh, không ai nhường ai.

Với người hoàn toàn không có kinh nghiệm như Tô Tuyền thì việc đối địch Đoạn Nguyên Lãm là không thể nào, nàng nhanh chóng bị hấn đẩy ngã. Cục diện bị hấn nắm chắc trong tay, nàng thua đến thê thảm.

Song, may mắn là nàng cùng hấn vẫn thuận lợi có được một đêm. Kế hoạch cũng tính là đã thành công dù rằng khi hấn rời đi, vẫn cố ý “nhắc nhở”, nói nàng bây giờ có muốn hối hận cũng không còn kịp nữa rồi. nàng tốt nhất là nên can đảm gánh lấy trách nhiệm của mình đừng để đến lúc không chịu nổi lại than trời trách đất.

Nàng vẫn là mặc kệ.

Hấn không đến cũng tốt. Hấn cho rằng nàng thật yêu thích hấn sao? Nếu như không muốn hài tử đã mất của nàng được sinh ra thì ngay cả việc tiến cung nàng cũng không thêm nghĩ đến, chứ đừng nói đến hấn.*

Từ sau đêm đó, Đoạn Nguyên Lãm làm đúng như lời hấn nói, ko một lần xuất hiện nơi tẩm cung của Tô Tuyền, triệt để vắng vẻ nàng. Nhưng hấn vẫn cho người âm thầm theo dõi động tĩnh của nàng như cũ, hấn muốn nhìn xem nàng sẽ giữ thủ đoạn gì để thay đổi tình huống này, làm cho hấn lần nữa xuất hiện trong tẩm cung của nàng.

Hậu cung phi tần ai cũng muốn có được sự sủng ái của hấn, hấn biết rằng nàng cũng chẳng khác gì bọn họ. Bởi vậy không nhận ra đã một tháng nữa trôi qua.

“Hoàng thượng, không biết hôm nay người sẽ đến chỗ vị nương nương nào nha?”

(Cái “Hoàng thượng” này cũng là theo nguyên bản của tác giả không biết lúc sau có đổi thành Vương thượng nữa không thì không biết, nhưng để cho thuận tiện sau này Thanh sẽ chuyển hết sang Hoàng *thượng cho dễ đọc và đồng nhất. hj)

Trời vừa nhá nhem tối, vị công công chịu trách nhiệm hầu hạ Hoàng thượng nghỉ ngơi bưng một khay nhỏ bên trong chứa rất nhiều thẻ bài, đi vào Ngự thư phòng, bước đến bên cạnh Đoạn Nguyên Lãm. Tất cả thẻ bài được sắp xếp theo thứ tự nằm ngay ngắn chờ hấn lựa chọn. Trên mỗi thẻ bài đều có khắc tên của một vị Phi Tàn.

Đoạn Nguyên Lãm nhìn qua một lượt, cau mày hỏi “Sao lại không thấy thẻ bài của Tô tần?”.

Hai vị công công Văn Chấn, Nguyên Chấn đang đứng một bên nghe hần nói cũng không khỏi vụng trộm nhìn về phía hần. Bản thân hầu bên cạnh chủ tử nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên bọn hần thấy chủ tử chủ động chú ý đến tình trạng của một vị phi tần trong hậu cung.

Viên công công nhất thời tâm trí trống rỗng, không nghĩ đến hần đột nhiên lại hỏi đến Tô Tuyền, vội vàng khom người đáp “ Tô tần nương nương mấy ngày này bất tiện nên mới không đưa thẻ bài lên thưa hoàng thượng.”

Theo quy củ, nếu nguyệt sự lại đến hay sinh bệnh không thể hầu hạ hoàng thượng thị tẩm, hoặc giả vừa được thị tẩm thì trong vòng mười ngày thẻ bài của những vị phi tần này sẽ bị các vị công công đem bỏ ra ngoài, nhường cơ hội cho những vị khác. Sau khi bọn hần lọc cẩn thận rồi mới dám trình lên cho hoàng thượng chọn.

“Chỉ có mấy ngày này thôi sao? Không phải đã kéo dài suốt một tháng rồi sao?” Đoạn Nguyên Lãm cười lạnh “ Nàng thật sự là cả một tháng nay “bất tiện”, hay ngươi tự ý quyết định để nàng “bất tiện” cả một tháng?”*

“Thỉnh Hoàng thượng bớt giận.” Vị công công run sợ đến mức lập tức quỳ xuống đất, vội vàng giải thích “ Cung nữ trong tẩm cung của Tô tần nương nương mỗi ngày đều có qua báo cáo, mà hôm nay quả thật đã đến báo rằng Tô tần nương nương lại bất tiện, nô tài chỉ là xem tình hình mà làm việc chứ không hề có ý giấu gạt Hoàng thượng.”

“Mỗi ngày đều chạy đến báo cáo là bất tiện, lẽ nào ngươi lại không thấy có điều bất thường? Ngươi ngu xuẩn tin tưởng vậy sao?” Đoạn Nguyên Lãm tiếp tục lạnh lùng nhìn.

Nàng hiện đang giở trò gì chứ? Cố tình không để cho thái giám dâng thẻ bài của mình. Việc duy nhất nàng có thể nghĩ làm cho hần nhớ đến nàng là từ bỏ hần. Vậy thì nàng sai rồi, nếu như không có một số việc hần còn chưa hiểu thì đã không phát hiện chuyện này, cũng sẽ đem nàng quên sạch.

Lẽ nào nàng thật sự cam tâm tình nguyện bị lạnh nhạt, vắng vẻ một mình ở trong hậu cung sống hết quãng đời còn lại, như lời nàng nói sao?

* * >

Đoạn Nguyên Lãm nhăn mi, hồi tưởng lại, khi ấy nàng cười không phải cười khiêu khích hần mà nàng dự định thật sự sẽ như vậy. Chỉ là lúc đó trực giác hần lại cho rằng nàng lại có trù tính riêng, không nghĩ rằng có một nữ nhân ngoài dự đoán không muốn được hần sủng ái. Làm hần phát đoán sai tình hình.

“Nô tài... nô tài cho rằng, hậu cung vô vàn phi tần mỹ nữ, cho dù thiếu một Tô tần nương nương thì sẽ có nương nương khác muốn có cơ hội được hầu hạ Hoàng thượng nên... không để ý đến chuyện này.” Viên công công lắp bắp thừa nhận.

Hiển nhiên, vị công công này hiểu rõ luôn luôn “bất tiện” chắc hần là có vấn đề. Mà hần thật sự đã vì chuyện này mà đi đến tẩm cung của Tô tần muốn làm cho rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng Tô tần chỉ cười ôn như nhìn hần rồi đưa cho hần không ít tiền nhờ hần mất mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho. Mà hần cũng đã nhận tiền nên cũng làm cho phù hợp không có hỏi nhiều.

Kỳ thực không ít phi tần mỹ nữ dứt lốt cho hần vì muốn có nhiều cơ hội được thị tẩm hơn, nhờ hần “chăm sóc” thẻ bài của các nàng một tí. Hần sẽ đem thẻ bài của các nàng đặt nơi Hoàng thượng dễ chú ý đến nhất, còn không thì ngay khi Hoàng thượng đang chọn lựa liền đưa ra vài chỉ điểm nho nhỏ. Cho nên thói quen nhận hối lộ của hần đã sớm hình thành. Nhưng Tô tần cũng chính là người đầu tiên không cầu được coi trọng, chỉ cầu Hoàng thượng xem nhẹ nàng. Bởi vậy mà hần có ấn tượng sâu sắc với nàng.

Nếu biết Hoàng thượng chú ý đến thẻ bài của Tô tần từ trước, hần cũng không dám hành động lộ liễu như vậy, bức quá hần đem thẻ bài của Tô tần đặt ở một chỗ khuất, để tránh cho nàng bị Hoàng thượng chỉ điểm gọi đi thị tẩm.

“Ngươi đang nghĩ cái gì? Hoàng cung là nơi ngươi làm chủ, hay Bản vương làm chủ, hử?” trong nháy mắt giọng của Đoạn Nguyên Lãm trầm xuống. Người này thật tự ý hành sự, hần quên mất thân phận của hần

chỉ là một nô tài thôi hay sao!

“Nô tài biết sai, thỉnh Hoàng thượng bớt giận, thỉnh Hoàng thượng bớt giận...” biết rõ Hoàng thượng thực sự nổi giận, hần liền tục dập đầu xin tha thứ, tận lực vãng hồi mọi chuyện.

Song hần càng nói “bớt giận” Đoạn Nguyên Lãm ngược lại càng cảm thấy chán ghét hơn nữa, càng không muốn tiếp tục lại nghe *thấy thứ âm thanh phiền phức, chướng tai này nữa “Nguyên Chấn”.

“Hoàng thượng có phân phó gì ạ!” Nguyên Chấn lập tức nghiêng người chờ lệnh.

“Bản vương không muốn thấy hần lần nữa. Đổi một kẻ không tự ý lại đây.”

“Nô tài tuân mệnh.”

“Hoàng thượng xin người cho nô tài thêm một cơ hội sửa sai... Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

Thị vệ bên ngoài ngự thư phòng nghe được lệnh của Nguyên Chấn lập tức tiến vào đem vị công công kia kéo ra ngoài. Không cho hần cơ hội tiếp tục làm phiền Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng thêm nổi giận. Văn Chấn cũng thức thối lui xuống.

Cho đến khi trong ngự thư phòng chỉ còn lại một mình Đoạn Nguyên Lãm, tay hần gõ nhẹ lên mặt bàn, ánh mắt rơi vào trầm tư, tự hần đang suy xét ý đồ của Tô Tuyền.

Chẳng nhẽ nàng thật sự không cần sự sủng hạnh của hần, không cầu không tranh tình nguyện cứ như vậy bị hần quên lãng đi sao? Nhưng nếu nàng thật sự có loại suy nghĩ này vì sao một tháng trước nàng lại không từ bất kì thủ đoạn nào cũng muốn hần lưu lại dù chỉ một đêm?

Nữ nhân này từ khi vào cung luôn làm những chuyện vô cùng mâu thuẫn, khiến hần tưởng rằng hần hiểu rõ nàng sẽ làm gì nhưng rốt cuộc nàng lại hoàn toàn làm ngược lại. Hần không biết nàng sẽ làm gì tiếp theo, càng không biết tất cả những việc nàng làm đây là vì cái gì?

Trầm tư hồi lâu, hần bỗng bật cười “Thật thú vị nha.”

Từ trước đến nay, nàng là nữ nhân đầu tiên khiến hần không thể nào nắm bắt. Vì điểm này hần không ngại tiếp tục “chơi với nàng” một chút. Hần đổi ý rồi, hần muốn đến thăm cung nàng.

Cách biệt một tháng, Đoạn Nguyên Lãm lại lần nữa xuất hiện ngay trước cửa tẩm cung của Tô Tuyền. Thị vệ thấy hần xuất hiện, đầu tiên là bị dọa sợ cho nhảy dựng, sau đó ngay lúc bọn hần đang chuẩn bị hành lễ Đoạn Nguyên Lãm đã vung tay áo miễn lễ cho bọn hần, cũng không muốn bọn hần gây ra nửa điểm tiếng động.

Hần biết rõ tất cả nữ nhân khi đứng trước mặt hần đều cùng một dạng, nhưng sau lưng hần lại là một dạng khác. Cho nên hần dự định nhân cơ hội này muốn nhìn xem nàng rốt cuộc là dạng nữ nhân gì?

Hần bước vào trong tẩm cung vừa khéo bắt gặp nét mặt kinh ngạc của cung nữ, nhưng đều được hần ra hiệu im lặng để hần tiến vào trong mà không kinh động đến Tô Tuyền.

Hiện đã là đêm, Đoạn Nguyên Lãm đi theo một thái giám bước vào phòng trong của tẩm cung, phát hiện đèn bên trong tuy có điểm sáng nhưng lại không có mặt Tô Tuyền. Đã vào giờ này nàng còn có thể đi đâu?

Đang lúc buồn bực, hần mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện truyền đến từ phía tiểu viện. Hần rời khỏi phòng, im lặng hướng tiểu viện đi đến.

“Nương nương, người còn muốn tiếp tục “bất tiện” nữa sao?”*

“Đúng vậy nha, bất kể người hỏi bao nhiêu lần ta cũng đều chỉ có một đáp án.”

Trong tiểu viện, Tiểu Ý đang cầm đèn soi sáng cho Tô Tuyền. Nàng lúc này đang ngồi xổm bên trong một lùm cây thấp không biết tên, ung dung lựa rồi đem cây nhỏ bỏ vào trong giỏ trúc.

“Nô tỳ biết bản thân không nên nói nhiều, thế nhưng nô tỳ là thay nương nương lo lắng nha, nếu còn tiếp tục như vậy nương nương sẽ bị Hoàng thượng hoàn toàn lạnh nhạt, khi đó ở hậu cung này người sẽ không có chỗ đứng.” Tiểu Ý nói ra lo lắng của mình.

“Ta biết rõ kết quả sẽ như vậy, mà ta cũng muốn đúng cái kết cuộc này nha.” Tô Tuyền tâm tình nhẹ nhàng nói. “ Hơn nữa tác dụng của hắc cũng hết rồi, không nhất thiết phải cần đến nữa.”*

Tác dụng? Tác dụng là cái gì? Đoạn Nguyên Lãm đứng đằng sau tự hỏi, nhất thời không nghĩ ra ý tứ trong lời nói của nàng.

Không chỉ có hắc không hiểu mà cả tiểu Ý cũng không biết nàng đang nói gì “Nương nương, tác dụng là cái gì nha?”

“Ách?” Tô Tuyền vô ý nhận ra nàng đã nói điều không nên nói vội vàng cười tránh nói đến chủ đề này.*

“Cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, người không cần phải để ý.”

“Nhưng nói thật, Bản vương cũng khó mà không quan tâm đến vấn đề này.”

“Ách?”

Tô Tuyền và Tiểu Ý cùng quay đầu lại nhìn, lúc này các nàng mới phát hiện Đoạn Nguyên Lãm không biết đã đến đứng phía sau các nàng từ lúc nào, không biết đã nghe câu chuyện các nàng nói được bao nhiêu.

Tiểu Ý vội vàng khom người hành lễ “Nô tì tham kiến Hoàng thượng.”

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Tô Tuyền cũng nhanh chóng hành lễ trong lòng vô cùng khẩn trương.*

Tại sao lại gặp hắc? Không phải trước đây hắc đã nói sẽ không xuất hiện tại nơi này lần nữa sao? Với việc phát sinh ngoài ý muốn này, nàng vô cùng kinh hãi, hoàn toàn không để ý đến sự vui mừng của Tiểu Ý.

Hắc không nên xuất hiện ở đây, thế này chẳng phải nàng sẽ đối mặt với những chuyện hoàn toàn khác trước sao, có thể kết cuộc càng kém hơn so với trước đây. Điều này với nàng mà nói thật vô cùng tệ. Nàng dường như cũng vô pháp nắm cục diện mới này.

“Tô tần, câu nói vừa rồi của ngươi là có ý tứ gì? Bản vương thật có hứng thú làm rõ chuyện này nha. Theo lời ngươi nói, Bản vương có tác dụng gì?” Đoạn Nguyên Lãm cười cười chờ nàng giải thích.

“Thần thiếp vừa nãy đầu óc có chút hỗn loạn, bản thân cũng không hiểu sao lại nói ra những lời thiếu suy nghĩ như vậy, không thể giải thích được, thế mới muốn cung nữ đừng quá để ý. Thần thiếp cũng mong Hoàng thượng đừng đem những lời nói bậy của thần thiếp để vào trong lòng” Tô Tuyền hoang mang trả lời. Chỉ sợ hắc kiên trì ép hỏi, thế thì... nàng thật đau đầu nha.

“Nga? Người bình thường cũng hay hồ ngôn loạn ngữ như vậy sao?”

“Thần thiếp... có thể là do đêm tối, tinh thần ngày càng không tốt, nên suy nghĩ mới hỗn độn như vậy.”

“Tinh thần mệt mỏi sao lại không sớm nghỉ ngơi mà lại đến tiểu viện này tìm đông tìm tây, có vẻ như làm không biết mệt nha?”

Rõ ràng là đang giả ngu! Nữ nhân này quả nhiên không hy vọng hắc xuất hiện trước mặt nàng, ngay cả hắc không xuất hiện nàng ngược lại càng quá tự do, vui sướng, một chút bộ dáng oán trách cũng không có.

Với nàng mà nói, “Tác dụng” của hắc tốt cùng là ở đâu? Lời nói của nàng vô tình đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của hắc.

“Bởi vì... hương thảo ngày thường thần thiếp hay dùng đã hết, không có những hương thảo này trên người, thần thiếp cảm thấy rất không quen, cho nên mới tranh thủ ra đây hái một ít.”

“Nga? Hương thảo là cái gì?” Đoạn Nguyên Lãm bước đến gần tiểu viện hơn.

Xem ra tạm thời hắc sẽ không đi, Tô Tuyền không thể làm gì khác hơn là điều chỉnh lại tâm tình cùng hắc đi dạo “ Nó tên gọi là An thảo, có hương thơm rất đặc thù. Phơi khô đem làm túi hương bên người sẽ xua được côn trùng, sâu bọ. Dùng cây tươi pha trà uống sẽ có tác dụng ổn định tâm thần. Những người khó ngủ, dùng nó xông hương sẽ dễ đi vào giấc ngủ hơn.”

“Người đối với cây cỏ này hiểu biết thật nhiều nha, đây là ai dạy ngươi?”

“Thần thiếp từ nhỏ đã có hứng thú với y dược, những lúc nhàn nhả sẽ tự mình đem sách ra xem để trau dồi thêm hiểu biết. Tất cả đều do tự học mà có thừa Hoàng thượng.” Hơn nữa, tiểu viện trong cung này cũng chính nàng tự tay sửa sang lại.

Bên cạnh khuê phòng của nàng ở Tô phủ cũng có một tiểu viện như thế này. Trong cung nhàm chán, việc dễ dàng làm tiêu hao thời gian của nàng nhất chính là chuyên tâm chăm sóc đám thảo dược này.

“Khuê nữ nhà người ta thì học cầm, kì, thi, họa. Người lại xem sách y, có tác dụng gì sao?” Đoạn Nguyên Lãm khom người nhặt một phiến cây từ trong giỏ trúc lên tò mò quan sát.

Nghe giọng điệu của hắn giống như có chút không xem là đúng, làm cho Tô Tuyền nổi lên một chút buồn bực. Nhưng nàng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, hạ thấp giọng điệu “ Có lẽ bây giờ không có tác dụng gì lớn, nhưng sẽ có một ngày nó hữu dụng.”

Hắn chậm rãi cười nhìn nàng “Người đây là muốn giành công việc của ngự y sao? Người muốn làm ngự y hơn là tần phi của Bản Vương sao?”

“Đương nhiên là không phải.” Nàng lập tức cúi đầu hoảng hốt giải thích. Mặc dù lúc này trong thâm tâm nàng thật muốn nói rằng rất đúng. “Có thể được làm phi tần của Hoàng thượng là phúc ba đời của thần thiếp, thần thiếp làm sao lại không biết tốt xấu như vậy chứ.”*

“Phải không? Bản vương vì sao cảm thấy một chút cũng không giống vậy nha?”

Tô Tuyền cắn môi, có chút phiền não. Hắn rõ ràng cố ý tới để gây phiền phức cho nàng. Cho dù nàng có giải thích thế nào hắn tựa hồ luôn không cho là đúng.

Nam nhân này thật phiền phức, khó ưa, ghê tởm...

Đoạn Nguyên Lãm đưa cây An thảo đang cầm lên ngửi, phát hiện mùi hương của nó thật thanh nhã. Mặc dù không phải hương thơm của hoa nhưng cũng không giống như những loại cây cỏ nặng mùi tầm thường khác. Nó mang đến một mùi hương vô cùng thoải mái.

Sau đó, hắn cố tình cúi đầu ghé vào vai nàng mà ngửi.

Hành động này của hắn làm Tô Tuyền càng hoảng sợ. Hắn dựa vào người nàng quá sát làm nàng rất không quen. Muốn né tránh nhưng thực không thể làm như vậy.

Nàng nhớ đến lần hai người khỏa thân triển miên đêm hôm đó, hơi thở của hắn, nhiệt độ cơ thể cùng trọng lượng của hắn, tất cả cùng nàng gắn chặt. Hắn hoàn toàn làm chủ cơ thể nàng, khiến cho nàng không có chỗ trốn, chỉ có thể tùy ý hắn khơi dậy lần sóng dục vọng trong người, tựa hồ rút hết khí lực của nàng.

Nghĩ đến đêm đó, thân thể của cô nhịn không được mà run rẩy. Mỗi một chỗ da thịt bị hắn chạm qua lúc này lại có cảm giác giống như đêm đó, nhạy cảm nóng lên, ngay cả trái tim cũng không tự giác được đập liên hồi.

“Quả nhiên, trên người người cũng có mùi vị này.” Hắn hết sức ái muội nói bên tai nàng. “Xem ra người thật sự thích mùi hương này, thậm chí cả da thịt mềm mại mịn màng này khi không có xiêm y cũng toát lên mùi hương này, đúng là làm Bản vương có ấn tượng thật sâu.”

Nàng lập tức liền xấu hổ đỏ mặt, ngay cả tai, cổ cũng đỏ lên. Nàng hoàn toàn không thể chống lại lời tán tỉnh điêu luyện của người từng trải như hắn.

“Tuy là mùi hương cũng không khó ngửi, nhưng... vẫn khiến bản vương có chút không hài lòng.”

Nàng vô cùng cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng giọng nói khẽ run tiết lộ sự bất an của nàng “Sao lại... không hài lòng?”

“Người là nữ nhân của Bản vương. Nên có, không phải là mùi hương của cây cỏ... mà là mùi của Bản vương.” Đoạn Nguyên Lãm bất thành linh khom người xuống bế nàng lên.

“A...” hoàn toàn không có chuẩn bị trước Tô Tuyền sợ hãi kêu lên, vội vàng bám chặt lấy tấm lưng rộng lớn của hắn, nàng tâm hoảng ý loạn, không hiểu tình huống sao đột nhiên lại trở nên như vậy?

Nàng mở to hai mắt, không còn vẻ mặt bình tĩnh như vừa nãy. Hấn muốn làm gì? Chẳng lẽ... lại muốn làm cái chuyện đó sao?

Đoạn Nguyên Lãm khẽ cười ra tiếng ôm nàng rời khỏi tiểu viện bước thẳng về phía trong phòng. Phía sau Tiểu Ý cũng vội vàng nhắc gối trúc đi theo, len lén che miệng cười phi thường rõ ràng chuyện gì sắp xảy ra.

Hấn trực tiếp đi thẳng về phía giường bên trong, đem nàng đẩy ngã xuống. Khi nàng còn đang hoảng loạn muốn nâng người dậy, lại bị hấn đưa tay đè xuống, chỉ đành ngoan ngoãn nằm xuống giường. Hít thở cũng có phần khó khăn.

Đoạn Nguyên Lãm ngồi xuống bên giường từ trên cao nhìn nàng. Giờ phút này mái tóc của nàng có phần lộn xộn rơi tán loạn trên giường cùng với khuôn mặt đỏ bừng miệng nhỏ cũng phập phồng, hình dáng trông thật mê người_____ Tuy rằng lúc này nàng một chút cũng không cảm thấy.

Mắt hấn khẽ di chuyển, từ từ nhìn xuống phía thắt lưng nàng, sau đó lại một đường hướng lên trên, nhẹ nhàng cởi đi đai lưng của nàng khiến cổ áo rơi ra làm lộ cảnh xuân như ẩn như hiện.

“Hoàng... Hoàng thượng, người không phải đã từng nói sẽ quay lại chỗ của thần thiếp nữa sao?” nàng vội vã mở miệng nhắc nhở hấn.

“Bản vương nhớ rõ mình không hề nói như vậy.” hấn cúi thấp người, dựa vào nàng càng lúc càng gần, mặt mang theo nụ cười ta “Bản vương đúng là có nói, sau này phát sinh hậu quả thế nào nàng tự mình gánh chịu, vậy đây là biểu thị rằng Bản vương sẽ không quay lại sao?”

Hấn không nghĩ đến, nhưng khi nàng nói ra đã làm nổi nên ham muốn chinh phục của hấn. Hấn muốn cả tinh thần lẫn thể xác nàng đều phải thần phục trước hấn. Do lòng tự trọng quá nhiều, hấn không thể nào khoan nhượng với nàng, nữ nhân của hấn nhưng lại không đặt trái tim nàng nơi người hấn, một chút cũng không muốn sự ân sủng của hấn, thậm chí còn âm thầm giở trò để tránh hấn. Hoàn toàn không đem hấn coi vào mắt.

Thân là vua một nước, nêu như ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể nào quản thúc, vậy hấn làm sao có thể cai quản cả giang sơn lãnh thổ? Cho nên, không cần biết nàng là dạng nữ nhân nào, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì mà muốn thất sủng, hấn cũng sẽ không để cho nàng được như nguyện.

Nàng càng muốn trốn, hấn càng phải giữ nàng cho thật chặt cho đến khi nàng chấp nhận xin thua mới thôi!

“Nhưng mà người vừa nãy không phải nói rằng là làm tần phi của bản vương là phúc ba đời của người sao. Hiện tại, bản vương đến nghỉ trong tẩm cung của người lần thứ hai. Người hấn nên mừng rõ mới đúng chứ, sao lại có vẻ khẩn trương lo sợ như vậy?”

Tô Tuyền đương nhiên là phải lo sợ vì tình huống hiện giờ đã vượt ra tầm kiểm soát của nàng. Nàng và hấn không nên có lần thứ hai này mới đúng.

Đoạn Nguyên Lãm mỉm cười, đầu ngón tay chạm vào da thịt non mềm của nàng thẳng một đường từ cổ chậm chậm di chuyển xuống dưới, tiến vào trong vạt áo đi tới trước phần da thịt nhấp nhô trắng như tuyết của nàng vuốt ve, âu yếm dễ dàng làm cho nàng mẫn cảm đến mức run rẩy. Liền ngay cả hơi thở cũng càng lúc càng dồn dập.

“Người nha... từ khi vào cung đến nay chưa nghe được người một câu nói thật.” Hấn khẽ cắn vành tai của nàng, hứng thú trêu chọc nàng “khi quân là tội gì, lẽ nào nàng không biết sao?”

Nàng khẽ lấy khẩu khí, không biết có nên ngăn bàn tay càn rỡ của hấn đang du ngoạn trên người nàng hay là mở miệng làm hạ đi ngọn lửa dục vọng đang giương lên bên tai nàng “Vậy... Hoàng thượng trực tiếp... trị tội thần thiếp đi.”

“Đúng nha, người nên hảo hảo tiếp nhận nghiêm phạt...”

Tô Tuyền cam tâm tình nguyện tiếp nhận nghiêm phạt của hấn, thâm nghĩ nhanh chóng tách khỏi hấn, đừng bị hấn trêu ghẹo nữa. Bởi nàng cảm thấy bản thân lúc này không giống là của nàng nữa, hoàn toàn đã bị hấn nắm giữ chìm sâu vào bể dục.

Nhưng nàng đợi mãi mà hấn vẫn không tách nàng ra để nghiêm phạt trái lại còn dùng nhiều hành động ve vãn hơn dẫn ra dục vọng ngày càng dâng cao của nàng. Toàn thân nàng nóng lên, cơ thể vừa hưng phấn lại khó chịu, chậm chạp không thể chờ đến khi được thoát ra.

Mãi cho đến khi ý thức của nàng mê loạn khê rên thành tiếng, thân thể nàng gần như không chịu nổi nữa, hấn mới thẳng tiến vào người nàng, cùng nàng hòa làm một. Lửa tình nóng bỏng triền miên chiếm lấy nàng làm nàng không thể nào kiểm soát nổi.

Hấn đích thực là “nghiêm phạt” nàng ở trên giường, để cho thân thể nàng nhớ kỹ tất cả của hấn. Hơn nữa hấn cũng đắm chìm trong bể dục, thỏa mãn ngâm nhẹ, không còn có thể suy nghĩ về bất cứ điều gì.

Nàng cứ nằm trong ngực hấn như thế mà trầm luân trong lửa nóng, không cách nào thoát ra. Trong lúc đạt đến đỉnh nhất thời mất đi ý thức, ngất đi...

Nam nhân này thật quá nguy hiểm nha!

Tô Tuyền rối bời, ngồi thất thần bên trong tấm cung bởi vì sự thay đổi của Đoạn Nguyên Lãm. Hấn không những không vắng nàng ngược lại còn hết sức sủng ái nàng. Làm cho kế hoạch ban đầu của nàng hoàn toàn thay đổi.

Tóm lại là đã sai cái gì mà khiến cho hấn xuất hiện trong tấm cung nàng lần thứ hai, còn đối với nàng vô cùng hứng thú? Nàng thật sự càng nghĩ càng không ra, nghĩ đến đâu cũng muốn đau.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Kế hoạch trốn khỏi cung hai tháng sau chẳng lẽ lại không tiến hành suông sẽ được sao? Tâm tư nàng bây giờ vô cùng hỗn loạn không tài nào bình tĩnh được.

“Nương nương người nhìn xem, những quà tặng này...” Tiểu Ý bê một khuôn vải tơ tằm đến trước mặt chủ tử, vui vẻ không ngớt “Những thứ này đều là Hoàng thượng phái người đưa tới cho người, nương nương đã bay lên rồi nha.” Không chỉ có vải vóc đắt tiền mà còn có vàng bạc, trang sức trân bảo, còn có một cây trâm vàng được khắc tinh xảo sáng chói, chút nữa là làm cho nàng lóa cả mắt.

Nàng căn bản nghĩ thái độ không tranh không cầu của nương nương chắc chắn sẽ bị quên lãng, không nghĩ tới vài ngày trước Hoàng thượng còn ngự giá đến đây lần nữa, tình hình thay đổi hoàn toàn không như trước nữa. Tất cả mọi người đều không khỏi kinh ngạc thắc mắc, đây có phải là tâm lý của nam nhân? Càng không có được, lại càng muốn chiếm cho bằng được? Mặc kệ nguyên nhân có là gì, nàng chỉ cần hầu hạ chủ tử thật tốt, sau này chủ tử chuyển mình bay lên cao đối với nàng cũng là chuyện tốt.

Tô Tuyền hoàn toàn không hề để tâm đến những thứ Đoạn Nguyên Lãm sai người mang tới, về mặt phiên muện túy ý khoát tay “Người đem những thứ này thu dọn cả đi.”

“Ách” không nghĩ tới chủ tử không một chút để ý đến những thứ trân quý như thế này, về mặt Tiểu Ý liền ảm đạm đem những khay nhỏ đang cầm quay lại để xuống bàn đằng sau rồi tiếp tục cầm một cái khay khác quay trở lại “Nương nương, đây cũng là do Hoàng thượng đem tới, là vài bản sách y bằng da nha.”

Tô Tuyền ngừng lại một lát, cuối cùng cũng ngược lên nhìn những bản sách y nằm giữa khay nhỏ Tiểu Ý đang cầm, rồi lại rơi vào trầm ngâm. Chẳng phải hấn vừa mới chế nhạo nàng học y chẳng có tác dụng gì sao, sao bây giờ lại đem sách y tới cho nàng?

Nàng có chút động tâm, nhưng... đây đều do hấn đưa đến. Nhớ đến thái độ vênh váo của hấn, ngực nàng lại khó chịu, thật khiến người nổi giận, khó mà vui vẻ nhận đồ của hấn được.

Có điều... đây là sách y viết trên da nha, với nàng mà nói chúng rất hữu dụng, vàng bạc châu báu gì cũng không giá trị bằng.

Nội tâm Tô Tuyền đấu tranh không ngừng, thủy chung không biết có nên nhận hay không, cuối cùng buồn phiền thở dài, quay mặt đi không muốn để những bản sách ấy mê hoặc. “Trước cứ cất chúng đi.”

“Dạ.” Khóe miệng Tiểu Ý hơi hơi cong lên, xem ra chủ tử đối với những bản sách này đã động tâm, chẳng qua là về mặt vẫn biểu hiện không muốn nha. Nàng sẽ không đem những bản sách này cất đi đâu, nàng phải đem chúng cất ở nơi thuận tiện, chủ tử thể nào cũng cầm lên xem nha.

Tô Tuyền lại càng phiền não hơn, không ngờ Đoạn Nguyên Lãm thật hiểu cách làm sao để nắm bắt tâm nữ nhân. May mà hắn nghĩ gì thì làm vậy thôi, chứ hắn thật sự muốn giảng thiên la địa võng, nàng thoát được sao?

Không được, thân thể có thể thuộc về hắn nhưng tâm thì không được. Nàng nhất định phải bảo vệ thứ trọng yếu này, không cho hắn có cơ hội lấy đi.

Chuyện Tô Tuyền đột nhiên được sủng ái đương nhiên sẽ truyền đi rất nhanh trong hậu cung. Không ít người đang chong mắt lên chờ xem nàng còn được sủng ái bao lâu, trong đó tất nhiên có người hiện đang ở vị trí cao nhất, quyền lực nhất trong hậu cung chính là Vi phi – Vi Đan Cơ.

Trong hậu cung đến nay người được phong Phi cũng chỉ có năm người. Đan phi ở hậu cung lâu nhất, biết rõ Đoạn Nguyên Lãm yêu thích loại nữ nhân khoan dung, độ lượng. Nên nàng vẫn luôn duy trì theo hình mẫu đó, cũng chính vì vậy mà nàng mới có năng lực vững vàng ngồi lên vị trí cao nhất trong năm vị Phi tử. Nhưng hắn vẫn không hề nhắc đến việc phong hậu.

Vừa nghe tin Tô Tuyền được sủng ái, nàng liền cho người lén lút điều tra. Phát hiện được Tô Tuyền ban đầu là bị lạnh nhạt, sau đó mới được sủng ái. Nhưng nguyên nhân được sủng ái cho đến nay không một ai hiết rõ.

Đây không phải chuyện thường vì Đoạn Nguyên Lãm rất ít khi lên tiếng sủng ái một nữ nhân nào. Bởi vậy nàng vô cùng bất an, càng đặc biệt chú ý đến chuyện này hơn.

“Người đâu.”

Một cung nữ đi vào tẩm cung của Vi Đan Cơ, khom mình hành lễ “nương nương, người có gì phân phó ạ?”.

“Đi gọi Tào Mẫn đến cho ta.”

“Dạ.”

Cung nữ lui ra. Không bao lâu một nữ trung nhân đi vào trong phòng, hành lễ với Vi Đan Cơ “Nương nương, không biết người cho gọi lão nô đến có chuyện gì sai bảo không ạ?”

Tào Mẫn chính là nhũ mẫu từ nhỏ của Vi Đan Cơ cũng chính là “Chiêm sư”, giỏi bói toán. Vi Đan Cơ bị nàng ảnh hưởng từ nhỏ nên cũng vô cùng mê tín. Ngay cả khi vào hậu cung rồi cũng mang nàng theo cùng, tùy thời để nàng xem bói, chỉ dẫn đường đi nước bước.

“Nhũ mẫu, người nhanh nhanh xem giúp ta một quẻ, xem xem Tô tần vừa được sủng ái kia có kết cuộc thế nào, tốt hay xấu? Còn được sủng hạnh bao lâu nữa?”

“Lão nô đã biết, để lão nô giúp nương nương xem thử.” Tào Mẫn cầm một cái mai rùa trong tay, rồi để vài đồng tiền vào trong, miệng lầm bầm. Sau khi niệm xong chú thuật nàng đem lật úp mai rùa xuống bàn, đồng tiền rơi tán trên bàn.

Vi Đan Cơ đi đến bên bàn, nóng ruột hỏi “Nhũ mẫu, tình huống như thế nào? Ta có cần chú ý đến nhất cử nhất động của nàng ta không?”

“Nương nương, người nhất định phải để ý đến nữ nhân này.” Tào Mẫn sau khi xem quẻ, ve mặt ngưng trọng dặn dò “Nữ nhân này chắc chắn sẽ tổn hại đến vị trí của nương nương. Hơn nữa, rất có thể nàng ta sẽ giành được ngôi Hoàng hậu, tuyệt đối người không được lơ là với nàng ta nha.”

Kể từ khi theo Vi Đan Cơ vào cung đến nay, đây là quẻ đầu tiên Tào Mẫn bói ra một quẻ thế này. Nếu mặt kệ Tô Tuyền, nàng ta sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của Vi Đan Cơ, không thể xem thường.

“Cái gì? Nàng ta sẽ giành được ngôi vị Hoàng hậu?” Vi Đan Cơ không thể tin, trợn mắt lên hỏi.

Dựa vào cái gì? Nữ nhân đó dựa vào cái gì? Nàng đã ở bên cạnh Hoàng thượng bao nhiêu lâu nay, mới có thể ngồi lên vị trí này. Nàng làm sao có thể tha thứ cho kẻ có khả năng tranh đoạt vị trí lẽ ra nên thuộc về nàng?

“Nương nương, những nữ nhân khác không cần chú ý nhưng Tô Tuyền này người nhất định không được khinh thường” Tào Mẫn đặc biệt nhắc nhở thêm lần nữa.

Vi Đan Cơ mâu quang chợt lóe, rất nhanh đã xác định, quay lại nhìn Tào Mẫn “Ta đã biết, chuyện này ta sẽ không thể ngồi yên được.”

Trong cung, nàng có vô số phương pháp không kẻ nào có thể phòng bị được. Miễn là tìm được cơ hội tốt nàng sẽ có biện pháp “xử lý” mầm mống hiểm họa Tô Tuyền này. Nàng tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình.

Ở nơi này, nhân từ cuối cùng sẽ chỉ là hại chính mình, cho nên nàng đã sớm học được cách tàn nhẫn, chỉ cần có thể giữ vững vị trí bản thân, nàng chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Nếu Tô Tuyền sẽ làm trở ngại việc nàng bước lên ngôi vị Hoàng hậu, nàng tuyệt không buông tha. Nàng chắc chắn phải ra tay với Tô Tuyền để vĩnh viễn trừ đi hậu họa, trước khi bị cục đá này rơi xuống.

Chỉ một thời gian ngắn, Tô Tuyền đã trở thành mục tiêu chú ý của toàn bộ nữ nhân hậu cung, dù nàng vẫn như cũ ru rú trong tấm cung mình, nhưng không có nghĩa là phiền toái không đến tìm nàng.

Vài vị phi tần có thể lực trong cung liên kết lại cùng nhau cho người sang mời nàng đến thưởng trà, nàng lấy lý do hiện đang bất tiện để từ chối. Tuy là làm vậy sẽ đắc tội những phi tần kia nhưng nàng một chút cũng không quan tâm. Vì nàng tin rằng không bao lâu nữa nàng sẽ rời khỏi nơi đây, nên không cần cùng những phi tần kia có quan hệ gì.

Những phi tần này thấy không thành công lại không muốn mất mặt nên cũng từ bỏ. Duy chỉ có Vi phi là chưa từ bỏ, nàng ta liên tục phái người mời nàng sang, làm nàng vô cùng sầu não.

“Tô tần nương nương, sống trong hậu cung này mà chỉ có một thân một thân mình thì thật rất khó ở lâu. Nghĩ cho bản thân người một chút, người vẫn là nên ra ngoài tùy thời qua lại với các tần phi, như vậy sau này sẽ tốt hơn cho người nha.”

Một ngày, Phương Đường tên thái giám vô cùng thủ đoạn đến tấm cung của Tô Tuyền, đặc biệt nhắc nhở nàng. Tuy đáng người hấn nhả nhưng trong nụ cười lại hàm chứa điều gì đó không thật, giống như một người đa nghi.

Song hấn đã nhận không ít từ Tô Tuyền, biết nàng vẫn cứ cự tuyệt các nương nương khác đã khiến cho các nàng ấy vô cùng bất mãn, nói nàng mới được ân sủng không bao lâu mà đã trở nên kiêu ngạo. Nên hấn không thể không đến đây nói cho nàng biết tình hình, thuận tiện lôi kéo tình cảm của nàng... nếu sau này nàng càng lúc càng được ân sủng thì hấn cũng có lợi không ít.

Tô Tuyền đã nhìn thấu Phương Đường từ lâu, hấn là kẻ yêu tiền, yêu quyền. Vì củng cố địa vị của mình trong hậu cung, để không bị các thái giám khác thay thế hấn tích cực cùng các phi tần có thể lực trong hậu cung lôi kéo quan hệ. Mà nàng tự nhiên bắt đầu được sủng ái, cũng trở thành mục tiêu của hấn.

Tuy là hấn có mục đích nhưng nàng tin tưởng lời nhận xét của hấn, cuối cùng vẫn là nên thỏa hiệp, không thể cứ giữ mãi cuộc sống cuộc sống bình lặng thế này nữa.

Dù sao nàng cũng phải ở đây một thời gian nữa, sau này nhất định còn phải cậy nhờ vào “khuyết điểm” của hấn để kế hoạch của nàng thành công. Bây giờ cho hấn chút thể diện hấn là việc nên làm, hơn nữa có thể tiếp tục lôi kéo mối quan hệ hai bên của nàng và hấn sau này mới làm việc chung tốt được.

“Ta hiểu rồi, đa tạ Phương công công chỉ điểm.” Tô Tuyền cười nhạt “ làm phiền Phương công công đích thân tới chỉ bảo, ta thật là một đứa ngốc không hiểu lý lẽ, vất vả cho công công rồi.”

“Đây là chuyện nô tài nên làm, nương nương không cần khách sáo như vậy.” Phương Đường cũng cười cười đáp.

“Không, điểm này ta thực rất cảm tạ Phương công công, đương nhiên cũng không thể để công công uống phí tâm sức. Tô Tuyền quay lại nhìn Tiểu Ý “Tiểu Ý, người lại đây ta bảo.”

“Dạ.”

Tiểu Ý đi lại gần Tô Tuyền. Tô Tuyền bên tai nàng phân phó một số chuyện. Nàng nghe xong gật đầu đi vào bên trong, một lát sau cầm một cái hộp nặng trĩu đem ra giao cho Tô Tuyền.

“Phương công công đây là chút lòng thành người nhận cho, hy vọng sau này nếu ta lại làm cái gì không phải, công công vui lòng chỉ bảo cho.” Tô Tuyền đem túi tiền đến trước mặt Phương Đường.

Nhìn thấy hà bao nặng trĩu, mắt Phương Đường lập tức sáng lên, bên trong nhìn chắc cũng phải đến một hai trăm nha, nghĩ đến đây trong lòng Phương Đường vui vẻ hẳn. Quả nhiên nàng chi ra hào phóng hơn hẳn các phi tần khác.

Hắn không cần suy nghĩ lắm, hài lòng nhận lấy, hắn cho rằng đây là hần nên được, “Như vậy. . . Nô tài không khách khí.”

Nhìn hắn nhận không một chút chần chừ, Tô Tuyền càng hạ quyết tâm mục tiêu chính là hắn, có khả năng dùng tiền để mua chuộc, khống chế người này đối với nàng mà nói sự tình sau này cũng dễ dàng hơn.

Bởi vậy, vài ngày sau khi Vi Đan Cơ lại lần nữa phái người mời nàng đi qua tụ hội nàng không hề cự tuyệt, lần đầu tiên đồng ý mang Tiểu Ý đến tẩm cung của Vi Đan Cơ dự họp.

Nàng cũng không có đặc biệt ăn diện, bình thường là trông như thế nào thì hôm nay cũng trông như thế ấy đi đến, cũng không hề muốn cùng nữ nhân của hắn “Tranh tài độ sắc”.

Các nàng đi theo thái giám vào trong tẩm cung Vi Đan Cơ, bởi thân là phi tử nên tẩm cung của Vi Đan Cơ cũng lớn hơn gấp đôi so với tẩm cung của Tô Tuyền. Nếu như không có thái giám dẫn đường rất dễ sẽ không biết phương hướng nào mà đi.

Khi các nàng đi ngang một chỗ rẽ trên hành lang Di Hòa Viên phía trước vừa vặn có một thái giám đi qua. Tô Tuyền nhìn thấy tên thái giám kia, đầu tiên là kinh ngạc sửng sốt, sau đó có một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân đi thẳng lên, khiến cho cả người nàng như nhũn ra, gần như vô lực ngã ngồi trên mặt đất.

“Nương nương” Tiểu Ý đi ở phía sau nhanh chóng đỡ lấy nàng ” Nương nương, người làm sao vậy?”

< rất=“” xin=“” lỗi=“” nha=“” nương=“” nương,=“” người=“” khác=“” e=“” ngại=“” con=“” đường=“” người=“” đang=“” đi,=“” cho=“” nên=“” không=“” thể=“” làm=“” gì=“” khác=“” hơn=“” là=“” đưa=“” người=“” đến=“” chặn=“” người=“” người=“” lại=“” nha...=“” đem=“” người=“” tránh=“” đi.=“”>>

Thái giám kia là người đã đẩy nàng ở kiếp trước xuống hồ nước! Nàng tuyệt đối không thể quên khuôn mặt kia, khuôn mặt không biểu lộ ra tình cảm. Nàng khẳng định nàng nhận thức không sai.

3. Chương 3

Thời điểm thất vọng đáng sợ đó như một bức màn được kéo đi lại lần tràn ra trong đầu, làm cho sắc mặt Tô Tuyền nhất thời trắng bệch không còn chút máu, tình trạng thoát nhìn phi thường không tốt.

“Nương nương?”

“Ta... Ta không sao.” Nàng hít thở thật sâu mới miễn cưỡng ổn định lại tâm thần, nhìn Tiểu Ý mỉm cười.

“Nương nương, người thực sự không sao chứ?” Thái giám dẫn đường cũng quay lại nhìn nàng hết sức lo lắng.

“Ta thực sự không có việc gì.” Tô Tuyền buông Tiểu Ý đang đỡ tay nàng ra, lần nữa đứng vững, thử thăm dò “Vừa nãy vị công công đi ngang qua, người có biết không?”

“Dạ biết thưa nương nương, có chuyện gì không ạ?”

“Chỉ là thấy hần có chút quen mắt, bất quá ta chắc là nhớ lầm.” Tô Tuyền nhìn thái giám dẫn đường cười nhạt, “Chẳng biết vị công công vừa rồi là người hầu ở chỗ nào?”

“À, hần và nô tài là người hầu trong cung Vi phi nương nương.” Thái giám không nghi ngờ trả lời.

Nguyên lai là Vi Đan Cơ muốn hại nàng! Tô Tuyền nhin không được kinh ngạc, chỉ vì Vi Đan Cơ ở trong hậu cung danh tiếng không hề kém, tất cả mọi người đều nói nàng là người rất biết đạo lý, có khí phách nữ nhân, cho nên mới được ngồi trên vị trí đệ nhất phi tần, ngôi vị hoàng hậu sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về nàng.

Nhưng nữ nhân có khí phách như vậy kiếp trước vì sao lại phải thái giám tới hại nàng? Nàng rốt cuộc làm gì chọc tới đối phương, chẳng lẽ chỉ vì nguyên nhân nàng thuận lợi hoài thai long chủng?

Thế nhưng nàng cũng không phải phi tần đầu tiên hoài thai long chủng, tự bản thân Vi Đan Cơ cũng đã sớm giúp Đoạn Nguyên Lãm sinh hạ một vị hoàng tử, vị trí đệ nhất phi tần hết sức vững chắc, thì dù cho nàng có sinh ra một vị hoàng tử, cũng rất khó đe dọa đến Vi Đan Cơ nhà.

Ngôi vị thái tử vẫn đang chưa có người, mà cũng không thấy Đoạn Nguyên Lãm đặc biệt thiên vị người nhi tử nào. Chỉ có điều, Vi Đan Cơ thật muốn phòng ngự, cũng là nên phòng những phi tần cũng sinh ra nhi tử chứ không phải người bị lạnh nhạt như nàng ở kiếp trước.

“Nương nương... người lại làm sao nữa vậy?” thái giám dẫn đường thấy nàng một lúc lâu không nói được một câu, đành phải mở miệng hỏi thăm.

“Ách!” Tô Tuyền lấy lại tinh thần, vội vàng khôi phục bình tĩnh, tươi cười trở lại, “Không có việc gì, công công tiếp tục dẫn đường đi.”

“Dạ”

Tâm của Tô Tuyền hồi hộp kinh hoàng, kể cả trước đây đến khi sống lại nàng chưa từng gặp Vi Đan Cơ, hôm nay chính là lần đầu tiên. Không biết nên làm thế nào đối mặt với nữ nhân lại tính toán muốn hãm hại nàng lần thứ hai?

Nếu như trước kia nàng không biết là ai hại nàng thì xem như không có vấn đề gì. Bây giờ bắt ngờ biết được, nàng bị ai hãm hại, nàng nên xử lý chuyện này như thế nào đây?

Hướng hồ vấn đề quan trọng là hiện tại Vi Đan Cơ chưa giở thủ đoạn đối với nàng, nàng cũng không biết sau này có thể phát sinh sự tình giống vậy hay không. Nghĩ tới nghĩ lui, bây giờ vẫn chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi, sau này sẽ đặc biệt cẩn thận chú ý.

Cuối cùng, thái giám cũng đưa Tô Tuyền đến tiền điện trong tấm cung của Vi Đan Cơ. Trong điện đã tụ họp không ít nữ tử ăn mặc hoa mỹ, các nàng đang ngồi xung quanh cười nói với nữ nhân đang ngồi trên chủ vị, bầu không khí vô cùng hoà hợp.

Thái giám trước tiên đi vào trong điện bẩm báo, “Khải bẩm Vi phi nương nương, Tô tần nương nương đã đến.”

Tức khắc, toàn bộ nữ tử trong điện tất cả đều quay đầu nhìn về phía Tô Tuyền, các nàng đã sớm đối với nữ nhân làm ra vẻ thần bí này cực kỳ tò mò. Hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy diện mạo của nàng ta.

Tô Tuyền mặc kệ mọi người đang chăm chăm nhìn mình, biểu hiện trấn tĩnh đi vào trong điện, hướng nữ tử trên ghế chủ tọa khom mình hành lễ, “Muội muội Tô Tuyền, tham kiến Vi phi nương nương.”

“Tô tần không cần đa lễ.”

“Tạ ơn nương nương.” Tô Tuyền ngẩng đầu lên. Đây là lần đầu tiên Tô Tuyền chính thức nhìn thấy khuôn mặt Vi Đan Cơ, Vi Đan Cơ năm nay hai mươi tám, lớn hơn nàng những mười tuổi, đúng là một nữ tử xinh đẹp dịu dàng, cũng rất có khí thế của đệ nhất phi tần.

“Nàng rốt cuộc cũng chịu lộ diện nha...”

“Trước kia không biết đến tột cùng là cái gì...”

“Thoạt nhìn cũng thường thôi, ta còn tưởng rằng phải là mỹ nữ tiên thiên tuyệt sắc gì chứ...”

Các tần phi khác nhìn thấy Tô Tuyền cũng bắt đầu thăm thì to nhỏ, thái độ cũng lộ rõ không có một chút thiện cảm đối với Tô Tuyền. Ngược lại Vi Đan Cơ rất thoải mái độ lượng, không chỉ không có bày ra vẻ

mặt kiêu ngạo còn mở miệng quở mắng những người khác, “ Đây là thái độ các người đối nhân xử thế sao? Tâm phải độ lượng một chút, đừng nhiều chuyện so đo tính toán, đối với bản thân các người cũng tốt hơn.”

Mọi người vốn tưởng rằng bản thân là đang giúp Vi Đan Cơ lên tiếng, trước làm mất đi nhuệ khí của Tô Tuyền cũng là có thể lấy lòng Vi Đan Cơ. Không nghĩ tới lại phản tác dụng. Mấy nàng cùng nhất loạt nhanh chóng tỏ ra biết lỗi.

“Dạ, nương nương tỷ tỷ.”

“Muội muội đã biết”

“Tô tần, đến bên này ngồi đi.” Vi Đan Cơ tươi cười hoà nhã chỉ vào cái ghế trống gần mình nhất.

“Dạ.” Tô Tuyền ngoài mặt nhu thuận nghe theo, kỳ thực trong lòng đã đề cao cảnh giác. Nàng không hiểu Vi Đan Cơ đặc biệt đối xử tốt với nàng là có mục đích gì.

Đợi cho nàng ngồi xuống ghế bên cạnh, Vi Đan Cơ mở miệng thăm hỏi. “Tô tần, vào cung mấy tháng nay đã biết tất cả thói quen ở đây chưa?”

“Đều quen rồi ạ, cảm tạ nương nương quan tâm.” Nàng vẫn giữ quy cũ trả lời.

“Trong hậu cung, chúng ta đều là tỷ muội, quan tâm chiếu cố lẫn nhau là điều nên làm. Cho nên, người sau này có thể thường đến nơi này của ta nhiều một chút, nhận thức mọi người. Sau này sống mới không phải buồn phiền.”

“Muội muội hiểu rõ, rất cảm tạ nương nương đã cho phép muội muội trở lại.”

“Người không cần phải cưỡng ép, có thể thoải mái một chút là tốt rồi.” Vi Đan Cơ khẽ cười nói, “ Có thể lần đầu đến còn chưa quen, đến nhiều thêm vài lần người sẽ thấy bình thường thôi.”

“Dạ.” Tô Tuyền cũng quay lại cười.

Vi Đan Cơ thừa cơ hội này quan sát Tô Tuyền một hồi, phát hiện nàng ngoại trừ có chút tư sắc, thái độ nhún nhường khúm núm thì hoàn toàn không tìm ra chỗ đặc biệt nào nữa. Vậy vì sao Hoàng thượng lại đặc biệt quan tâm nàng ta?

Hoàng thượng đúng là không nên có hứng thú với thứ nữ nhân như thế này. Nàng lại càng thêm căm phẫn khi bản thân thực sự thất bại trên tay nữ nhân phương diện nào cũng thua kém nàng như thế này

Mặc dù đối với Tô Tuyền địch ý sâu nặng, nhưng Vi Đan Cơ từ lâu đã luyện thành người luôn có bộ dáng bề ngoài hoàn toàn tốt đẹp nên vẫn luôn duy trì vẻ mặt ôn hoà với Tô Tuyền. Nàng cho là đem lời kéo người có khả năng trở thành kẻ địch của mình nhất về bên cạnh, cũng chẳng khác nào là đang giám thị đối phương. Đối với bản thân càng thuận lợi tiến hành kế hoạch hơn.

Lúc này cung nữ bưng tới một chén súp ngọt đặt ở trước mặt mỗi người, Vi Đan Cơ niềm nở nói “Đây là ta sai người đặc biệt chuẩn bị súp ngọt, mọi người uống thử xem có hợp khẩu vị không.”

Mọi người nghe vậy, đương nhiên là nhanh chóng cầm lấy bát thưởng thức, suy cho cùng thì ai dám không nể mặt Vi Đan Cơ?

Tô Tuyền cũng cầm bát lên, nhưng vị ngọt vừa xông vào mũi, dạ dày lại muốn nôn, cho nên chần chừ không thực sự nếm thử bát súp. Vi Đan Cơ thấy nàng chần chừ, mở miệng hỏi “Tô tần, súp ngọt này không hợp khẩu vị của người sao?”

“Đương nhiên không phải.” Nàng nhanh chóng bày tỏ.

“Vậy sao người còn chưa uống?”

Nhìn thấy ánh mắt trông chờ của Vi Đan Cơ, Tô Tuyền buộc lòng phải cố mức một muỗng, nghĩ thầm nhin một chút hẳn là không sao, không nghĩ tới thìa súp còn chưa có tới miệng, vị ngọt lại lần nữa xông lên khiến cho nàng vội vàng buông bát súp, bất chấp hình tượng che miệng nôn ra một trận, phi thường khó chịu.

“Nương nương?” Tiểu Ý đứng đằng sau nàng lo lắng đỡ lấy bả vai của nàng “Người có khỏe không? Người làm sao vậy?”

Những người khác vừa nhìn Tô Tuyền nôn khan, đều đoán được là tình huống gì, vẻ mặt lập tức khó coi. Ngay cả Vi Đan Cơ cũng hiểu rõ cuộc chuyện gì xảy ra, tâm trầm xuống. Đối với Tô Tuyền càng thêm cảm ghét.

Nhưng biểu hiện của nàng vẫn là đặc biệt thân mật, giống như lo lắng phân phó cung nữ, “Bây đầu, thỉnh ngự y sang đây!”

Nàng quả nhiên thuận lợi hoài thai hài tử!

Sau khi ngự y chẩn đoán Tô Tuyền đích thực mang thai, nàng vui vẻ trở lại tẩm cung tĩnh dưỡng, còn Tiểu Ý lại phái người hướng Hoàng thượng bẩm báo tin tốt lành này. Mặc dù Tô Tuyền căn bản không muốn nàng làm như vậy.

Nhưng mà Đoạn Nguyên Lãm cũng không vì nàng mang thai mà đối xử khác biệt, chỉ phân phó công công đưa chút thuốc bổ trân quý qua, cũng dặn dò nàng tĩnh dưỡng cho tốt. Hắn nói có thời gian hắn sẽ đến xem nàng. Rõ ràng là phi tử mang thai đối với hắn là chuyện bình thường không có chút gì đặc biệt.

Điều này khiến cho Tiểu Ý phi thường thất vọng, nàng tưởng rằng chủ tử hiện đang được sủng ái, Hoàng thượng biết sẽ lập tức tới thăm.

Chỉ có điều Đoạn Nguyên Lãm đối với chuyện này bình thường, ngược lại làm cho Tô Tuyền thở phào nhẹ nhõm, nàng thực không hy vọng hắn vì nàng mang thai mà đặc biệt chăm sóc nàng.

Đối với hắn mà nói, hài tử trong bụng nàng chẳng qua chỉ là một trong số những người nối dõi, nhưng là vô cùng quý báu đối với nàng. Hắn không để ý vậy mà lại hợp ý nàng.

Chỉ là từ khi triệu chứng buồn nôn của nàng xuất hiện, nàng không có ngày nào được thoải mái, lúc nào cũng vậy vừa nghe tới mùi vị đồ ăn là nàng lại muốn nôn, nôn ra còn nhiều hơn so với ăn vào. Nàng chỉ có thể miễn cưỡng ăn những thức loãng, hay hoa quả dễ tiêu thôi.

Thấy chủ tử sau khi mang thai thân thể không mập lên mà còn gầy đi, Tiểu Ý thật sốt ruột không biết nên làm sao cải thiện tình trạng nôn ọe của chủ tử, vẻ mặt luôn luôn khổ não.

Do thân thể mang thai suy yếu cho nên mấy ngày gần đây Tô Tuyền luôn nằm trên giường nghỉ ngơi, ngoại trừ dùng bữa hoặc chuyện gì đặc biệt mới gắng gượng tỉnh táo đứng dậy ra ngoài, còn lại tinh thần đều không tốt.

Nàng không báo cho Đoạn Nguyên Lãm biết nàng mang thai thực chịu khổ, nhưng chính hắn vẫn đã biết rồi. Cuối cùng hắn cũng dành thời gian đi tới tẩm cung của nàng, tự mình đến xem tình huống của nàng.

Lúc này đã gần canh Ngọ, nàng vẫn nằm nghỉ ngơi trên giường như cũ. Tiểu Ý vừa thấy hắn đến phần khởi đứng dậy. Vốn muốn mở miệng thỉnh an hắn lại bị hắn ngăn lại, Vì vậy liền im lặng lui sang một bên.

Đoạn Nguyên Lãm đi tới bên giường, nhìn Tô Tuyền đang ngủ, nàng gầy đi không ít, bị tình trạng nôn ọe hành hạ, khuôn mặt đầy đặn của nàng tiêu tụy rất nhiều, khí sắc cũng thật không tốt.

Hắn sửa lại mép giường, ngồi xuống bên cạnh, nhin không được đưa tay vuốt khuôn mặt gầy gò của nàng, không hiểu rõ cuộc nàng tại sao lại có thể bướng bỉnh như vậy? Cái gì cũng không muốn hắn biết, hoàn toàn không đem hắn để ở trong lòng. Cho dù đã hoài thai con hắn vẫn đem hắn xem như người ngoài, chưa bao giờ mở lòng cùng hắn.

Điều này làm cho hắn có chút nổi giận, lại không biết nên làm như thế nào cho phải. Mãi cho đến tận lúc này, hắn vẫn không đoán ra nàng cuối cùng đang suy nghĩ cái gì, cũng hiểu được bản thân từ đầu đến cuối không cách nào nắm giữ được nàng.

Loại cảm giác này phi thường không tốt, càng khiến cho hắn cực kỳ để ý. Với nàng cũng quan tâm nhiều hơn một chút.

Trong lúc đó, Tô Tuyền cảm thấy trên mặt có gì kỳ quái khác thường, nàng từ từ tỉnh lại. Hai mắt còn chưa tỉnh hẳn còn đang lơ mơ, nàng cứ tưởng rằng là Tiểu Ý, không nghĩ tới lại là Đoạn Nguyên Lãm, nàng ngay tức khắc liền thanh tỉnh, kinh ngạc tròn to mắt, “Hoàng thượng, người sao lại tới đây?”

“Lẽ nào bản vương sang đây, còn phải có người khác cho phép sao?” Đoạn Nguyên Lãm hừ lạnh một tiếng.

Tô Tuyền sững sốt, hấn đích thật là không cần phải có người khác cho phép, chẳng qua là hấn tới quá mức đột ngột, nàng một chút chuẩn bị cũng không có, dĩ nhiên là bị dọa sợ.

Nàng muốn tới hành lễ, nhưng vừa mới động, hấn liền lập tức ép nàng trở lại giường.

“Không cần đứng dậy, ngươi hiện tại thân thể suy yếu, nằm là tốt rồi.”

“Dạ.” Nếu hấn đã nói như vậy, thì nàng tiếp tục nằm xem, không muốn hao tâm tổn sức.

“Ăn trái cây không thì làm sao đủ dinh dưỡng? Vì ngươi và hài tử trong bụng lo nghĩ, cho dù khó chịu cũng phải ăn nhiều thêm một chút, để tránh hài tử còn chưa sinh ra cơ thể ngươi đã chịu không nổi” Hấn nhìn thẳng nàng nhỏ giọng căn dặn.

Hấn biết rõ tình trạng của nàng sao? Những lời vừa rồi khiến Tô Tuyền thụ sủng nhược kinh, nàng vốn tưởng rằng hấn sẽ không tốn nhiều tâm tư trên người nàng, mọi thứ cứ để ngự y lo liệu là tốt rồi, không ngờ hấn cứ nhiên lại có thể âm thầm quan tâm nàng, thiệt là ngoài dự liệu của nàng

“Lại nghĩ ngợi cái gì?” Đoạn Nguyên Lãm không hài lòng trừng nàng một cái, “Bản vương nói những lời này tới cùng ngươi có nghe vào hay không?”

“Ách!” Tô Tuyền vội vàng từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, có chút bối rối trả lời, “thần thiếp... đã hiểu...”

Với sự quan tâm lo lắng của hấn, nàng rất không quen. Nàng tình nguyện hấn không xuất hiện, để nàng khỏi phải tốn tâm tư đối phó. Chứ như hiện tại thật tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này đã tới Ngọ thiện, cung nhân bưng một chén cháo loãng, một chén súp, cùng vài đĩa hoa quả đi vào. Cháo và súp đều do ngự y chỉ thị đặc biệt làm cho riêng nàng, mùi vị nhẹ nhàng lại không thiếu dinh dưỡng.

Tiểu Ý nhanh chóng cúi xuống, đỡ chủ tử ngồi dậy thật tốt sau đó dùng Ngọ thiện. Không nghĩ tới Đoạn Nguyên Lãm không những không đi, còn cầm lấy bát cháo nhạt, muốn tự mình dứt cho Tô Tuyền ăn.

Tô Tuyền không dám tin nhìn hấn địa vị tôn nghiêm mà lại nhẹ nhàng múc một thìa cháo đưa lên miệng thổi cho bớt nóng mới chuyển qua trước miệng nàng.

“Như lời ta vừa nói, dù cho có khó chịu, cũng phải cố gắng ăn nhiều thêm một chút.”

Thấy nàng ngây ngốc nhìn hấn, chậm trễ không có bất kì hành động gì, Đoạn Nguyên Lãm bất mãn nhíu mày, không biết nàng lại làm sao, “Ngươi là định để tay Bản vương đưa lên như thế này mãi sao?”

“Mới... mới không phải...” nàng hồi phục tinh thần, thu mắt lại, ngữ khí cũng mang theo một chút cứng ngắt, mở miệng ăn thìa cháo

Nàng nhớ kiếp trước, bản thân bệnh đau buồn khổ, ngoại trừ Thẩm Mi quan tâm nàng thì không có ai khác, hấn càng chưa từng quan tâm. Nàng chỉ có thể im lặng chịu đựng hành hạ, có khổ mà không thể nào nói được.

Nhưng mà lần này, hấn trở nên không giống trước đây, tuy chỉ là một vài hành động nhỏ này lại làm lòng nàng dao động, khiến nàng thấy loại vui sướng trước nay chưa từng có.

Hấn không nên đối tốt với nàng trong lúc nàng đang yếu đuối như vậy sẽ làm nàng sinh ra tình cảm luyến tiếc không rời đi được. Bây giờ, bản thân nàng lại bắt đầu đấu tranh có nên chạy trốn ra khỏi cung hay không?

Không được, không thể để hấn phá hư kế hoạch của nàng! Nàng tuyệt đối không được mềm lòng như vậy, chưa gì đã bị hấn đánh bại.

Vì vậy chỉ ăn vài miếng nàng bèn cố tình đẩy bát cháo trong tay hấn ra, khó chịu nói, “thần thiếp không ăn nữa.”

“Vì sao?”

“Không có khẩu vị, ăn không vô” ngữ khí của nàng có chút chịu đựng.

Tiểu Ý một bên khấn trương, Hoàng thượng cũng đã đến thăm còn tự mình đút chủ tử ăn cháo, đây là đãi ngộ vô cùng to lớn nha, chủ tử sao trong lúc quan trọng này lại làm Hoàng thượng khó chịu như vậy chứ?

Văn Chấn đứng một bên cũng nhíu mày, chỉ cảm thấy Tô Tuyền được sủng mà kiêu, không biết tốt xấu. Hoàng thượng nhất định sẽ không thích loại nữ nhân này.

Quả nhiên, Đoạn Nguyên Lãm trầm mặt đã có một chút nổi giận, “Rốt cuộc ngươi muốn ăn cái gì?”

“Cái thần thiếp muốn ăn, Hoàng thượng sẽ không cho.”

“Ngươi không nói, làm sao biết bản vương sẽ không cho?”

“Thần thiếp muốn ăn là món đậu hủ hoa hương ô mai ướp lạnh tại một gian nhỏ kế bên cửa thành Đông.” Nàng đột nhiên nhớ tới hồi còn nhỏ, mẫu thân còn sống từng dẫn nàng đi đến gian hàng bên cạnh thành Đông kê một chén đậu hủ ô mai ướp lạnh hai mẹ con cùng ăn rất vui vẻ. Chuyện này cho tới bây giờ nàng vẫn còn ấn tượng.

“Thật không đơn giản, bản vương sẽ cho người ra ngoài cung mua đậu hủ hoa hương ô mai ướp lạnh đem về cho ngươi. Ngươi còn muốn ăn cái gì khác không?”

“Nhưng mà đậu hủ hoa hương ô mai ướp lạnh kia phải ăn tại quán mới giữ được vị lạnh nha.” Rõ ràng là nàng đang cố tình vì chính mình mang tai mà ngang bướng.

Sắc mặt Đoạn Nguyên Lãm lại trầm hơn nữa, “Tô tần, nhẫn nại của bản vương có giới hạn.”

“Hoàng thượng không cho phép, thần thiếp sẽ không nói nữa.” Tô Tuyền không hề sợ hãi trả lời.

“Ngươi dường như rất thích chọc giận bản vương?” Đoạn Nguyên Lãm lạnh lùng cười “Tô Tuyền, lá gan của ngươi thật lớn!” Hắn nói xong liền đứng dậy xoay lưng rồi đi, hiển nhiên là bị nàng chọc cho tức giận.

Tiểu Ý khấn trương không biết phải nên làm như thế nào, vội vã đến bên giường, “Nương nương, ngài nên hướng Hoàng thượng cầu xin nha!”

“Tiểu Ý, không có gì đâu.” Tô Tuyền thản nhiên cười một chút cũng không có ý định đi xoay chuyển Đoạn Nguyên Lãm, “Người cũng đã đi rồi, ta có thể làm gì nữa.”

Nàng chính là muốn loại kết quả này. Nàng không cảm thấy hối hận đối xử tốt với nàng, không cảm thấy hối hận đến làm dao động ý chí của nàng. Nhưng nàng phải ngăn chính mình lại vì đây sẽ là một loại ràng buộc vô hình khiến nàng luyến tiếc rời cung. Nàng cư xử không tốt như vậy, hứng thú của hắn đối với nàng đã tiêu tan mất hết, chắc chắn hắn sẽ không quay lại. Như thế này tốt lắm... thật tốt lắm.

Tô Tuyền tưởng rằng vấn đề đã được giải quyết, nàng cuối cùng cũng yên tâm dưỡng thai, sẽ không còn bất kỳ ai đến làm phiền. Không nghĩ rằng chuyện tình lại hoàn toàn không như nàng tưởng tượng.

“Nương nương, người muốn mặc kiện áo này? hay kiện này?”

Cách một ngày. Khi qua giờ Ngọ không bao lâu, Tiểu Ý không biết đem từ đâu về hai kiện áo thường dân bình thường đi vào trong phòng, nói muốn giúp nàng thay đổi y phục, khiến nàng nhất thời không hiểu.

“Tiểu Ý, những y phục này từ đâu mà đem tới? Sao lại muốn ta thay?”

“Là Văn công công phái người đưa tới, dặn dò nô tỳ giúp nương nương thay còn cái khác nô tỳ không biết.”

Văn Chấn? Hắn có ý tứ gì?

Tuy Tô Tuyền vẫn không hiểu nhưng cũng để Tiểu Ý giúp nàng thay một bộ hồng sam giản dị, hơn nữa còn vẫn một kiểu tóc đơn giản. Không bao lâu Văn Chấn cũng tự mình đi tới tẩm cung của nàng mời nàng đi ra ngoài.

“Nương nương, nô tài tới dẫn đường cho nương nương. Mời theo nô tài.” Hắn lễ độ khom người nói với nàng.

“Văn công công, chuyện gì xảy ra vậy? Ngươi không thể nói cho ta biết sao?”

“Nương nương không cần sốt ruột, một lát nương nương sẽ tự hiểu.” Văn Chấn tiếp tục gọi lên tò mò của nàng.

Trang phục hần hôm nay cũng hết sức mộc mạc, đây chính là y phục của bách tính bình thường vẫn mặc. Nhưng nói thật dù hần ăn mặc như vậy nhưng khí chất của hần hoàn toàn không suy giảm. Người ngoài nhìn vào chắc chắn biết thân phận hần không tầm thường, hần không phải là người phú thì cũng tức là người quý.

Nàng hoang mang khê nhếch lông mày “Hoàng thượng , người đây là...”

“Người không phải muốn ăn đậu hũ hoa hương ô mai ướp lạnh bên cạnh thành Đông sao?” Đoạn Nguyên Lãm vươn tay về phía nàng, “Còn không mau đi? Đừng lãng phí thời gian.”

Hần cũng không biết vì sao bản thân lại để ý chuyện này như vậy, đến tối hôm qua vẫn nhớ đến sự ngang bướng của nàng, muốn ngủ cũng không ngon giấc. Lần đầu tiên trong cuộc đời, hần vì lấy lòng một nữ nhân mà muốn dẫn nàng ra cung chỉ để ăn tàu hũ hoa hương ô mai ướp lạnh. Thật là một chuyện ngu xuẩn nhưng hần cũng không cách nào ngăn chính mình. Hần là vua một nước căn bản không cần lấy lòng bất kì một ai...

“Hả?” Tô Tuyền giật mình sửng sốt, nàng hôm qua vừa làm hần nổi giận, vì sao hần lại muốn giúp nàng hoàn thành tâm nguyện?

Nàng lại lần nữa cố gắng kiềm nén rung động đang nổi lên trong tâm tư. Hần thật biết cách làm cho nàng tâm hoảng ý loạn, không biết nên làm thế nào cho tốt.

“Người còn lo lắng cái gì?” Đoạn Nguyên Lãm chủ động cầm tay nàng mang nàng lên xe ngựa, nhưng thái độ vẫn có chút trào phúng, “ Cũng chỉ là món đậu hũ hoa thôi, bản vương không tin là mỹ vị gì đáng để người nhớ mãi không quên như vậy.”

Nàng trộm nhìn cánh tay đang cầm tay mình, hơi ảm từ tay hần truyền thẳng đến nàng như đang nỗ lực phá tan phòng bị của nàng. Nàng thu tay lại cũng không phải, cứ để hần nắm như vậy cũng không nên, thực khó xử.

Đừng đối tốt với nàng như vậy! Nàng chịu không nổi, thực sẽ không chịu nổi...

Đoạn Nguyên Lãm chỉ mang theo vài thị vệ xuất cung, tránh quá mức khoa trương lại dẫn đến chú ý không cần thiết. Xe ngựa rời khỏi cổng sau của hoàng cung nhanh chóng đi đến khu chợ tại cổng thành Đông. Hần mở cửa sổ xe nhìn cảnh sắc náo nhiệt bên ngoài, lo lắng hỏi thiên hạ đang ngồi bên cạnh, “Người nói gian đậu hũ hoa kia chính xác ở chỗ nào?”

“Ách?” Tô Tuyền hơi chột dạ cúi đầu giống như một nàng dâu nhỏ, “Đó là khi thần thiếp còn nhỏ đã đến, đến tột cùng là ở đâu... thần thiếp... cũng không nhớ rõ.”

“Người...” Đoạn Nguyên Lãm nhin không được mà phát hỏa, hần vất vả đem chính vụ xử lý nhanh để rút ra một chút thời gian đem nàng cùng ra cung, nàng cứ nhiên lại không nhớ rõ gian hàng đó rốt cuộc ở đâu?

Hần hít mạnh một hơi, nhìn Văn Chấn đang theo sát bên xe ngựa phân phó “Văn Chấn, thấy nhà điểm nào có bán đậu hũ hoa thì dừng lại.”

“Dạ, thưa chủ tử.” Văn Chấn rất cơ trí, bên ngoài sẽ không gọi chủ tử là Hoàng thượng tránh để lộ thân thế.

Rất nhanh, Văn Chấn tìm được ngay một tiểu điểm bán đậu hũ hoa ô mai ướp lạnh. Liền mời Đoạn Nguyên Lãm cùng Tô Tuyền xuống xe vào bên trong tiểu điểm ngồi. Vừa mới ngồi xuống, tiểu nhị đã niềm nở chạy sang. “Vị đại gia , người cùng phu nhân muốn dùng gì nha?”

“Một chén đậu hũ hoa ô mai ướp lạnh là được rồi.” Đoạn Nguyên Lãm mở miệng nói.

“Tốt, hai vị chờ một lát.”

“Gia, người không ăn sao? Tô Tuyền nghi hoặc hỏi.

“Gia?” Đoạn Nguyên Lãm bất mãn nhíu mày, “Người nên biết thân phận bây giờ của người bên ngoài nên gọi ta như thế nào chứ?”

“Ách?” mặt nàng ửng đỏ, im lặng một hồi mới lần nữa đổi giọng, “Tướng công.”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, lòng nàng lại trở nên nhốn nháo. Bởi vì cho đến lúc này, nàng mới chính thức cảm giác được hai người bọn họ đúng là phu thê. Tồn tại một loại quan hệ vô cùng mật thiết mà không phải ngăn cách bởi thân phận, địa vị.

Trong cung, nàng gọi hắn là Hoàng thượng xưng thần thiếp, nói trắng ra cùng đạo quân thần chẳng khác gì nhau. Bất quá nàng là loại bề tôi không phải vì hắn làm chuyện chính sự quốc gia, mà là bề tôi chuyên vì hắn khai chi tán diệp.

Nàng đột nhiên ao ước được làm một đôi phu thê bách tính bình thường, tựa như bọn họ trong lúc này, tạm vứt đi hết những quy tắc lễ nghi cung đình, giống như một đôi phu thê thường dân giống như mọi người bình thường cũng đến khách điểm ăn gì đó. Đây là việc mà nếu ở trong cung sẽ không bao giờ tưởng tượng ra được.

Nếu như hắn không phải vua của một nước, nếu như bọn họ cũng là một đôi phu thê, có thật sẽ nhất định không phải lo lắng công việc bề bộn, có thật sẽ hạnh phúc hằng ngày với cuộc sống bình thần?

Chỉ tiếc, đây chỉ là hy vọng xa vời, bởi vì thân phận bọn họ tuyệt không có khả năng thay đổi, sớm đã định trước thế này rồi...

Không bao lâu, tiểu nhị bưng một chén đậu hũ hoa ô mai ướp lạnh để lên bàn. Nhưng trong thực tế, chén đậu phụ này được đặt đến ba hạt ô mai. Nói đặc biệt thật không phải, mà phải nói là rất đặc biệt.

Bát ô mai tràn ra vị chua dẫn ra sự thèm ăn của nàng. Nàng cầm thìa nhỏ múc một chút đậu hũ hoa cùng nước đường cho vào miệng. Trong ngọt có chua, đây là loại tư vị mà rất lâu rồi nàng không được gặp, nàng vui vẻ ăn, khẩu vị cũng ngon hơn.

Đoạn Nguyên Lãm ngồi bên cạnh nàng, thấy nàng biểu tình cực kì thỏa mãn, cảm thấy buồn bực “Nhìn nàng ăn đến vui vẻ như vậy, ta còn tưởng rằng nàng đang ăn mỹ vị tuyệt nhất trần gian.”

“Muốn ăn một chút không?” Nàng nhất thời buông lỏng tâm tình. Còn có hiện tại đang ở ngoài cung, tạm thời bọn họ có thể quên đi thân phận Quân thần, nên nàng rất tự nhiên hỏi hắn.

Hắn do dự một lúc, cố gắng để cho nàng dứt một thìa, biểu tình có chút cổ quái.

“Sao vậy? Ăn ngon sao?” nàng kỳ vọng hỏi.

Hắn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới cấp cho nàng một đáp án, “tàm tạm.”

“Thôi quên đi, thiếp tự mình ăn vậy.” Nàng có chút thất vọng, bắt đầu tự mình ăn.

Nhưng nàng vừa mới ăn được vài miếng, hắn lại cố tình tiếp cận cùng nàng tranh đoạt, hắn ăn phần đậu hũ hoa bên trong thìa nàng đang cầm chuẩn bị đưa lên miệng khiến nàng kinh ngạc đến phát ngốc. Không thể tin được, đường đường là vua của một nước cư nhiên cũng sẽ làm ra chuyện ấu trĩ như vậy.

Có lẽ bởi vì rời khỏi cung, tạm thời thoát khỏi những ràng buộc, Đoạn Nguyên Lãm cũng không còn mang bộ mặt một Quân vương cao cao tự đại, hắn vô lại cười cười nói, “ăn đồ cướp được như thế này, tư vị thật tốt.”

“Người muốn ăn, lại kêu thêm một chén nữa không tốt sao?”

“Kêu thêm chén khác ta cũng sẽ cùng nàng tranh đoạt như vậy.”

“Người...”

Khách quan ở những bàn khác khe khẽ cười rồi thì thầm to nhỏ, đại khái bọn họ nghĩ rằng các cặp vợ chồng yêu nhau đều là oan gia mà ra, đây ngay cả ăn một chén đậu hũ hoa cũng có thể trêu chọc nhau vui vẻ như vậy. Những lời này làm Tô Tuyên thẹn đến muốn chui xuống đất.

Kỳ thực Đoạn Nguyên Lãm đúng là tận lực trêu đùa nàng, vì thế hắn không những không thẹn mà còn cười rất vui vẻ. Hắn thích nhìn bộ dáng nàng bị đùa đến giận dỗi thở hồng hộc, bởi vì như vậy mới thật là nàng.

Tô Tuyên si dại nhìn hắn cười. Nguyên lai khi hắn dỡ xuống thân phận Quân vương, đằng sau còn có một bộ dạng con nít như vậy. Bất quá, ngày thường hắn luôn luôn che giấu nên không ai biết.

Càng hiểu hần, càng cùng hần có thêm nhiều vướng bận. Lòng nàng dao động càng lúc càng lớn. Hần đối với nàng thật có sức hấp dẫn khiến nàng khó mà chống đỡ.

Xem ra, hần đã không còn là người mà kiếp trước nàng nhận thức. Như vậy, vận mệnh của nàng phải chăng cũng sẽ thay đổi? Thậm chí, nếu nàng ở lại trong cung, cũng có thể được hần bảo hộ, che chở, an ổn mà sinh hạ hài tử, sẽ không bị uy hiếp đến tính mạng nữa.

Dù sao nếu không phải bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn mang hài tử rời đi, khiến cho hài tử vừa sinh ra đã không có phụ thân. Nếu như lần này hần có thể đem nàng để trong lòng, đặc biệt chiếu cố mẫu tử bọn họ, có lẽ... có lẽ...

Có lẽ nàng sẽ cam tâm tình nguyện lưu lại, hoàn toàn giao trái tim cho hần, chân chính phục tùng hần.

Từ lúc ra ngoài cung trở về, Đoạn Nguyên Lãm ra lệnh cho ngự trù học làm món điểm tâm ngọt ngọt chua chua này, để khi nào Tô Tuyền muốn ăn thì bất cứ lúc nào đều có thể ăn, không cần phải đặc biệt ra khỏi cung lần nữa.

Mặc dù đã đem nhiều tâm tư để trên người Tô Tuyền hơn, nhưng chuyện quốc gia đại sự cũng không chút lơ là. Hần là người công tư phân minh, khi xử trí sắp xếp chính sự vẫn luôn là một vị Quân vương nghiêm khắc.

“Hoàng thượng, Triệu quốc liên tục xâm phạm lãnh thổ nước ta quả là khiêu khích đối với chúng ta, nếu chúng ta không có phản ứng sợ là bọn chúng sẽ cho là chúng ta sợ bọn chúng.”

Trong điện, chúng thần tranh luận không ngớt, trước đây không lâu phía Tây Triệu quốc thiên tai hoành hành, lương thực dần dần không còn đủ dùng, nên luôn quấy nhiễu những thị trấn biên cảnh Đoạn quốc.

Triệu quốc làm như vậy không phải là lần đầu tiên, nhưng ngày càng làm nghiêm trọng. Nếu cứ để bọn họ tiếp tục gây rối như vậy, sẽ giống như lời vị quan thần kia vừa nói, Triệu quốc sẽ cho rằng Đoạn quốc sợ chúng.

Ngồi trên vương vị, Đoạn Nguyên Lãm trầm tư một lúc cuối cùng cũng nói, “Bản vương dự định sẽ đích thân mang binh chinh phạt. Để cho Triệu Quốc bọn chúng biết rằng Đoạn quốc chúng ta không thể dễ khinh thường như vậy.”

Những vương triều trước đây, Triệu quốc cũng thường làm như vậy, vì lúc đó thực lực Đoạn quốc còn chưa đủ mạnh nên tiên Đế dùng phương pháp dĩ hòa vi quý. Nhưng kể từ khi hần lên ngôi đến nay thực lực Đoạn quốc đã mạnh lên không ít, đây đúng là lúc nên thiết lập lại uy tín, khiến cho Triệu quốc không dám có ý xâm phạm nữa.

Các đại quan trong triều vừa nghe Hoàng thượng muốn thân chinh, ai cũng không dám động đậy. Hần là vua một nước, nếu lỡ có chuyện không hay xảy ra thì...

“Hoàng thượng, vi thần cho rằng không phải chuyện vạn bất đắc dĩ, Hoàng thượng không cần phải thân chinh ra trận như vậy, người chỉ cần cử người tài ba đi nghênh chiến là được.” Một vị quan đứng ra thuyết phục.

“Vậy nha, vậy người nói xem ai là người có khả năng thay thế Bản vương xuất chinh. Có thể thiết lập uy tín trước mặt Triệu quốc?”

“Vi thần cho rằng, lấy thân phận Đông Bình Hầu cũng đủ để làm Triệu quốc run sợ. Vả lại Đông Bình Hầu cũng sẽ vì Hoàng thượng mà phân ưu phiền não.”

Vị quan này chỉ đích danh “Đông Bình Hầu”, đây chính là đệ đệ khác mẫu thân của hần – Đoạn Nguyên Khang.

Đoạn Nguyên Lãm sau khi đăng cơ không lâu đã đem hần phong hầu đưa đến vùng đất phía ngoài, nên hiện tại hần không có trong vương đô. Đoạn Nguyên Lãm biết rõ đệ đệ này vẫn luôn có dã tâm soán ngôi, mới có thể đem hần đưa đến vùng đất khác. Thế nhưng hần vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn âm thầm phái người qua lại lấy lòng các quan viên trong triều, cho nên miễn là khi có thời cơ thể nào cũng sẽ có quan viên thay hần nói tốt, nỗ lực kéo thêm thanh thế cho hần. Tất cả những chuyện hần vụng trộm lên lút sau lưng, Đoạn Nguyên Lãm đều biết.

Nếu như lần này thực phái hấn đi dẹp loạn. Nếu đánh thắng chẳng khác nào làm cho thanh thế của hấn tăng cao. Hấn sẽ được nhân dân trăm họ tôn xưng anh hùng, vậy uy tín của một vị Hoàng thượng như Đoạn Nguyên Lãm sẽ bị uy hiếp. Cho dù có thế nào, Đoạn Nguyên Lãm tuyệt sẽ không phái Đoạn Nguyên Khang đi, sẽ không bao giờ để cho Đoạn Nguyên Khang có cơ hội đụng chạm đến quân quyền, thuận tiện có cơ hội đào tạo thế lực của bản thân.

“Đông Bình Hầu là người thiếu trầm ổn, vả lại không có kinh nghiệm xa trường, mà trận này chúng ta tuyệt đối phải thắng không được có bất kỳ bất trắc nào. Phái hấn đi không thỏa đáng. Cho nên Bản vương quyết định, sẽ thân chinh xuất chiến, như vậy mới có thể lập lại uy tín, đồng thời sĩ khí toàn quân cũng theo đó mà tăng lên.”

Hoàng thượng đã nói như vậy vấn đề về Đoạn Nguyên Khang của vị quan này cũng không còn gì để bàn nữa. Nên vị quan này cũng thức thời im lặng lui xuống chỗ của hấn.

“Trong thời gian Bản vương thân chinh, mọi chuyện lớn nhỏ trong triều sẽ do Trần Thùy cùng Lại Bộ thượng thư chủ trì nghị quyết, theo nguyên tắc xử lý chính vụ như thường mà tiến hành.”

Trần Thùy cùng Lại Bộ thượng thư song song đứng ra hành lễ, “Vi thần tuân mệnh.”

4. Chương 4

Do Đoạn Nguyên Lãm thay đổi, Tô Tuyền cũng bắt đầu hoang mang không biết nên tiếp tục kế hoạch ban đầu hay không. Để hài tử được sống tốt tất nhiên là phải để hấn lớn lên ở trong cung, được đặc biệt chiếu cố mới là tốt nhất, nhưng trước tiên Đoạn Nguyên Lãm phải coi trọng mẫu tử nàng nếu không mọi chuyện đều sẽ giống trước đây.

Nàng suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không quyết định được. Cứ thăm dò tâm ý của Đoạn Nguyên Lãm đã, tùy theo câu trả lời của hấn mà hành động tiếp.

Hấn vài ngày sau mới lại đến tẩm cung của nàng, nàng liền nắm chặt cơ hội bắt đầu kế hoạch của mình...

“Hoàng thượng, thần thiếp có thể hỏi người một vấn đề được không?”

Đoạn Nguyên Lãm ngồi trên ghế dài nhìn nữ nhân hiếm khi nhu thuận khẽ tựa vào trong lòng hấn, kinh ngạc nhíu mày. Một lúc sau, hấn liền chủ động hỏi, “Vấn đề gì?”

“Nếu có một ngày, một phi tần nào đó cảm thấy bản thân gặp nguy hiểm, nàng ta hướng người cầu cứu, người thấy thế nào? Sẽ xử lý chuyện này ra sao?”

“Trong cung của Bản vương không có loại chuyện này.” Hấn vô cùng thẳng thắn tự tin.

“thần thiếp chỉ đưa ra giả thuyết thôi mà, người không thể trả lời cho thần thiếp sao?” nàng có chút buồn bực khẽ cắn môi, hấn cũng quá tự đại đi.

“nữ nhân các nàng thật phiền.” Tuy ngoài miệng nói phiền nhưng hấn vẫn bắt đầu nghiêm túc suy xét, cuối cùng cũng trả lời nàng, “Bản vương sẽ không có bất kỳ hành động gì, tự phi tần kia phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề.”

Tô Tuyền vốn rất chờ mong câu trả lời của hấn nhưng lại nhận được một đáp án thật tệ. Hấn trả lời vô cùng ngoài ý muốn của nàng, “Vì sao?”

“Hậu cung vốn là chiến trường của nữ nhân, muốn giữ lấy địa vị bản thân nhất định phải có chút bản lĩnh. Nghĩ ra biện pháp bảo vệ mình là điều cơ bản nhất, không có năng lực này thì bị loại bỏ là điều tất nhiên. Nếu như phi tần nào cũng muốn bản vương bảo hộ, vậy thời gian đâu mà bản vương xử lý việc giang sơn xã tắc chứ?”

Nguyên lai... Hấn đối với nữ nhân của mình bạc bẽo như vậy, có năng lực trơ mắt xem các nàng vì sinh tồn trong hậu cung mà ịchém giết lẫn nhau. Đã vậy còn cho rằng đây là điều đương nhiên.

“Vì sao đến bây giờ Bản vương vẫn chưa lập Hậu? Chính là, cho tới tận bây giờ vẫn chưa có phi tần có khả năng làm cho bản vương đồng ý, trong các nàng bản vương không cảm thấy người nào có thể làm mẫu nghi thiên hạ được.”

“Ngay cả người theo Hoàng thượng nhiều năm như Vi phi... cũng không được sao?”

“Nàng ta?” Đoạn Nguyên Lãm cười cười. Về bề ngoài đích thực nàng ta thể hiện rất tốt, có thể nói là không ai bì kịp. Chỉ có điều không lừa được hắn, dù thế nào nàng ta cũng không có được khí phách của bậc mẫu nghi.

“Người... thật rất vô tình.”

“Đây là lý trí.” Hắn không hề không giận trả lời. Nàng chính là người đầu tiên dám nói hắn vô tình, “Làm việc gì cũng theo cảm tính, sẽ cai trị ra một đất nước bất hảo.”

Đoạn Nguyên Lãm không hề cảm thấy mình bạc bẽo vô tình, hắn chỉ là đã sớm làm quen với cách sống này, không để bản thân bị tình cảm cá nhân cho phối làm ra những chuyện không lý trí.

Theo hắn, hậu cung cũng như triều chính, phi tần cũng như quan viên, cần phải có nguyên tắc cai quản thật tốt. Đồng thời cũng để các thế lực tự kiềm chế lẫn nhau mới không có thế lực nào phát triển vượt bậc làm mất cân bằng dẫn đến những chuyện rối loạn không cần thiết.

“Là thần thiếp buột miệng, thỉnh Hoàng thượng thứ lỗi.” Nghe hắn nói như có chút hờn giận, nàng nhanh chóng cúi đầu nhận lỗi, nhưng tâm cũng như rơi vào hồ băng lạnh lẽo vô cùng. Nàng sẽ không trông chờ bất kỳ cái gì vào hắn nữa. Nàng biết, hắn chưa từng thật sự yêu bất luận một nữ nhân nào, cho dù riêng biệt sủng ái một ai cũng chỉ là bề ngoài, căn bản không để trong lòng. Nên cần trở mặt sẽ lập tức trở mặt. Thật đáng buồn, các nàng lại không thấy rõ chuyện này, chỉ cần hắn đối tốt với các nàng, các nàng liền ngu ngốc làm tất cả vì hắn. Nghĩ rằng, các nàng cũng có thể được hắn hồi báo y như vậy.

Hoá ra, hắn một đế vương vô tình tàn nhẫn, nên đây cũng là hậu cung vô tình tàn nhẫn nha...

Đoạn Nguyên Lãm không nhận thấy sự không thích hợp của nàng, hắn nghe được mùi An thảo quen thuộc từ người nàng, “Tô tần, nàng làm túi thơm cho bản vương đi.”

Tô Tuyền che giấu tâm tình sa sút của mình, xốc lại tinh thần ứng phó hắn, “Hoàng thượng sao đột nhiên lại muốn túi thơm?”

“không lâu nữa, bản vương sẽ thân chinh đem quân đi Triệu Quốc, phải rời hoàng cung một thời gian. Để bản vương không quên người, không phải tốt nhất người nên lưu lại đồ vật trên người bản vương sao?”

Chuyến này đi nhất định phải mất một thời gian dài, kỳ thực vừa rồi hắn cũng không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì. Chẳng qua nghe được mùi hương trên người nàng liền bất tri bất giác buột miệng nói ra, rồi lại vì mặt mũi chỉ có thể cố tình đưa ra một cái cớ. Hắn thấy dường như nàng cũng rất lưu tâm chuyện hắn có thể sẽ quên nàng.

Việc đã đến nước này Tô Tuyền cũng không muốn cùng hắn nói nhiều, bởi vì không còn ý nghĩa, nàng nhu thuận đáp, “Được, trước khi Hoàng thượng rời đi thần thiếp sẽ vì người làm một cái.”

Mà lần gặp gỡ này, nàng cũng muốn lưu cho hắn đồ vật cuối cùng của nàng. Sau đó, nàng sẽ rời khỏi hoàng cung, rời khỏi cái chốn trường nữ nhân tàn khốc này không một chút luyến tiếc.

Không sai, nàng sẽ nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình. Biện pháp tốt nhất chính là vứt bỏ hắn, cùng hắn không còn liên quan!

Đoạn Nguyên Lãm chuẩn bị xuất quân nên hắn vô cùng bận rộn. Càng ít xuất hiện nơi hậu cung. Tần phi tạm thời bị hắn quên sạch.

Tô Tuyền một mặt âm thầm bắt đầu dự định rời cung, một mặt giúp Đoạn Nguyên Lãm làm túi thơm. Chỉ là mỗi lần nhìn thấy túi thơm lòng nàng lại trầm xuống vô khó chịu.

Nàng không phải đã chết tâm với hắn, không còn trông mong gì vào hắn nữa sao? Đã như vậy, vì cái gì lại toàn tâm toàn ý làm như vậy, cũng chỉ là một thứ đồ vật linh tinh với hắn thôi mà... sao lòng nàng lại mơ hồ đau đớn, dằn vặt như thế này?

Nàng lắc đầu, không muốn nghĩ đến vấn đề khó giải quyết này nữa. Thầm nghĩ nhanh chóng thực hiện cho xong từng bước trong kế hoạch, chỉ cần có thể rời khỏi hoàng cung, nàng sẽ được giải thoát. Tương lai sẽ vô cùng tươi sáng.

Trước khi xuất quân ba ngày, Đoạn Nguyên Lãm trở lại tẩm cung của Tô Tuyền. Nàng cung kính dâng túi thơm cho hắn. Túi lấy gấm bạc mà làm, trên có hình kim long, túi thêu tinh xảo, nhìn ra được tay nàng rất khéo.

“Thần thiếp chúc Hoàng thượng nhanh chóng khải hoàn.”

Đoạn Nguyên Lãm hoàn toàn không nhìn đến túi hương, mà nhìn chăm chăm vào nàng khuôn mặt hơi khó chịu cùng bất mãn. Sắp ly biệt rồi mà thái độ của nàng vẫn điềm tĩnh y như vậy, khác biệt hoàn toàn so với những phi tần khác, “Bản vương muốn nàng tự tay đeo vào cho ta.”

“Dạ.” Tô Tuyền kính cẩn khom người đem túi hương đeo vào trên đai lưng của hắn, cũng thuận tiện xem lại những chiếc tua. Xong rồi mới đứng thẳng dậy, “Được rồi.”

“Nàng...” hắn nhìn không được mà phát hỏa. Bất thành linh đưa tay kéo nàng vào lòng ngực, dùng sức chế trụ thất lưng của nàng. Lực đạo mạnh mẽ khiến nàng khẽ cúi đầu, thật không chịu được.

“Hoàng thượng, thần thiếp làm sai gì sao?”

Làm sai cái gì sao? Nàng sai chính là sai ở chỗ quá mức lãnh đạm, giống như cho dù hắn không trở lại nàng cũng không thêm để ý!

Thật đáng chết, cái nữ nhân đáng giận này, nàng đang suy nghĩ cái gì chứ?

Hắn chậm chạp không chịu buông tay, nhưng cũng không mở miệng nói là bị làm sao. Nàng nghĩ cứ giằng co như thế này không phải là biện pháp tốt, buột lòng nàng phải mở miệng. “Hoàng thượng, thần thiếp đang mang thai... có chút khó chịu.”

Quả nhiên nghe xong những lời này hắn lập tức lấy lại lý trí, hắn thu hồi bớt lực đạo để tránh bị thương đứa nhỏ, nhưng lại không hề buông tay. Cứ để nàng tiếp tục khẽ tựa vào người hắn. Hắn hít sâu vài hơi cho bình tĩnh lại. Hiện tại hắn còn có chuyện quan trọng phải làm trước, vấn đề của nàng sau này quay về lại tính tiếp, khi hắn quay về rồi nàng có muốn chạy cũng chạy không thoát nữa. Đợi cho đến khi hắn nguôi giận, mới nói khẽ bên tai nàng, “Hảo hảo ở trong tẩm cung nghỉ ngơi, chờ ta trở về.”

“Ách?” tâm Tô Tuyền lại nhảy loạn, có chút rối ren. Thật không hiểu hắn tại sao lại cản dận nàng chuyện này, có ý tứ gì. Như thế này sẽ khiến cho người khác nghĩ hắn có bao nhiêu luyến tiếc cùng nàng tách ra.

“Dạ” nhưng nàng rất nhanh ổn định tinh thần, không hề để cho hắn làm mê muội. Cho dù hắn quay về thì toàn bộ cũng chỉ là ảo tưởng của nàng... hắn chưa từng thực lòng yêu thương bất cứ hậu cung phi tần nào. Đây cũng chỉ là biện pháp hắn trấn an nàng thôi.

Nàng sớm đã nhìn thấu hắn, sẽ không ngốc vì hư tình này của hắn mà rung động. Hắn đã giả dối với nàng, nàng cũng sẽ giả dối với hắn. Cũng giống như cùng nhau đùa giỡn thế thôi.

Hắn rất cuộc buông nàng, không hề lưu luyến xoay người rời đi, nàng lại cứ tiếp tục đứng tại chỗ nhìn theo hắn cho đến khi không còn nhìn thấy được cả bóng lưng, tâm tự dưng đau nhói. Còn có không hiểu vì sao lại muốn kích động muốn đuổi theo... miệng nàng còn muốn với theo gọi tên hắn... nàng không muốn hắn rời đi. Nhưng tất cả nàng phải nhẫn xuống, cưỡng ép bản thân bỏ qua không được có tư tình với hắn. Nàng trầm xuống... xoay người đi vào trong tẩm cung, chính thức cùng hắn mỗi người mỗi ngả.

Từ giờ khắc này lòng của nàng không được phép có hắn nữa, bây giờ nàng phải vì chính nàng và đứa nhỏ mà phấn đấu.

Ba ngày sau khi Đoạn Nguyên Lãm chính thức khởi binh rời kinh đô, nàng âm thầm phái người mời Phương Đường sang một chuyến. Nàng muốn nỗ lực thuyết phục Phương Đường giúp nàng thực hiện kế hoạch rời cung.

“Người nói cái gì? Người muốn ra cung?”

Tô Tuyền đuổi hết tất cả ra ngoài, trong phòng chỉ còn nàng và Phương Đường cùng nhau đàm luận. Phương Đường vừa nghe nàng muốn tạm lánh ra khỏi cung kinh ngạc vạn phần, không biết nàng đang tính toán cái gì. Thân là phi tử, phải đợi ở hậu cung là chuyện đương nhiên, làm sao lại có thể nói muốn rời khỏi cung? Đây là chuyện không cách nào cho phép.

“Phương công công, người nghe ta nói trước đã.” Nàng nhìn cái bụng bằng phẳng chưa nhô ra của mình, cố tình tỏ vẻ sầu não, “Ta sợ... sợ là nhân lúc Hoàng thượng vắng mặt mấy ngày này, ta cùng đứa nhỏ sẽ nguy đến tính mệnh, lại không thể báo cho Hoàng thượng biết khiến hấn phân tâm. Nếu vì vậy mà thua trận sẽ không ổn. Thế nên ta mới nhờ Phương công công tạm giúp ta lánh mặt vài ngày, để ta tránh đi mối nguy hiểm trong cung.”

“Ai lại muốn hại nương nương?”

“Chỉ sợ ta nói ra công công cũng sẽ không tin.”

“Nương nương, nếu như không nói điều sâu lo trong lòng ra, nô tài làm sao nghĩ biện pháp giúp người?”

Tô Tuyền từ chối một lúc cũng phải nói ra, “Vây được rồi, bất quá xin công công đáp ứng ta một chuyện, chuyện hôm nay nhất định chỉ có hai người chúng ta biết mà thôi, không được nói cho người thứ ba biết.”

“Thỉnh nương nương yên tâm, chuyện hôm nay sẽ không có người thứ ba biết đâu.” Phương Đường gật đầu.

Tô Tuyền hạ thấp âm giọng “Người kia chính là Vi phi nương nương.”

“Sao lại có thể?” Phương Đường không tin trọn mắt, “Vi phi nương nương sao lại làm như vậy? bằng vị trí của nàng ta trong hậu cung thì thật không có gì phải lo lắng mà uy hiếp người khác, hay là nương nương... nhằm người?”

“Ta nếu như chưa tra rõ sẽ không tùy ý đổ tội cho Vi phi.” Tô Tuyền ảm đạm, “Vi phi nương nương bề ngoài đối với ta vô cùng khách sáo cũng như đối với người khác, từ sau khi biết ta mang thai, nàng ta đã lên lút cho người âm thầm quan sát nhất cử nhất động của ta khiến ta thập phần lo lắng không yên.”

Kỳ thực nàng căn bản không biết Vi phi có làm như vậy hay không chỉ là muốn Phương Đường tin tưởng mà giúp nàng triển khai kế hoạch.

Phương Đường cau mày không biết có nên tin lời nàng nói hay không. Dù sao thì hấn thấy Vi Đan Cơ hẳn là sẽ không làm ra cái loại sự tình này.

“Ta biết rất khó tin, nhưng ta thực sự nhận được tin tức Vi phi nương nương dự tính khi Hoàng thượng vắng mặt sẽ đối với ta bất lợi. Phương công công người nghĩ mà xem, thế lực của Vi phi nếu muốn làm ta phải chịu khổ đến mức thần không biết quỷ không hay cũng là chuyện có thể, nhưng ta lại không có năng lực tự bảo vệ mình.” Biểu tình của nàng càng lúc càng sầu lo.

Phương Đường nghĩ có thể do nàng mang thai nên sinh ra sợ đông sợ tây tự dọa bản thân. Nên tìm cách xoa dịu, “Nương nương, người trước đừng nên lo lắng chuyện không đáng như thế này, có lẽ nó không xấu như người nghĩ đâu...”

“Nếu nó tệ như vậy thì chẳng phải là không xong sao. Ta không phòng bị trước đến khi Vi phi nương nương thực sự xuất thủ, ta có muốn làm gì cũng không kịp nữa rồi.” Giọng điệu nàng hết sức trầm trọng.

“Thôi... được, vậy nương nương có thể cho nô tài biết người dự tính làm gì để phòng bị không?”

“Đương nhiên là trước hết mời Phương công công giúp ta chuẩn bị rời cung. Chờ xác định Vi phi thật muốn gây bất lợi cho ta tại hậu cung, như vậy ta có thể trước một bước tránh được. ở ngoài cung chờ Hoàng thượng trở về thay ta tìm lại công đạo.”

“Người là phi tử lại đang mang long chủng, đúng là không được ra cung...”

“Vấn đề này ta đã có cách. Chỉ cần Phương công công đồng ý giúp đỡ, ta tin có thể giấu được mọi người, để ta thuận lợi ra cung tị nạn.”

“Cách gì?”

Trong mắt Tô Tuyền phát lên ánh sáng rồi vụt tắt, “Tạo ra một hiện trường giả khiến mọi người cho rằng ta đã chết rồi.”

“Cái gì?” Phương Đường hoảng hốt cao giọng.

“Ta tin Phương công công tuyệt đối có khả năng giúp ta chuyện này. Ta nghĩ ngoại trừ Phương công công ra không ai có thể làm được.”

Phương Đường chuyên lo phụ trách mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung, hẳn là người thứ hai cùng Văn Chấn có sức ảnh hưởng nhất trong hậu cung này. Nên nếu hẳn muốn an bài ột người rời cung tuyệt không phải vấn đề lớn. Cho nên Tô Tuyền muốn hẳn tìm cho nàng một thi thể có thân hình gần giống nàng, sau đó tạo ra một vụ hỏa hoạn ngoài ý muốn. Dĩ nhiên, thi thể do chết cháy sẽ làm mọi người nghĩ là nàng như vậy nàng cho dù lên lên rời cung cũng sẽ không ai nghi ngờ. Nàng nói với hẳn muốn ở ngoài cung chờ Đoạn Nguyên Lãm, kỳ thực là giả. Chỉ cần rời cung nàng sẽ tìm cách thoát đi hoàn toàn cao bay xa chạy.

Đối với yêu cầu quá mức nguy hiểm cùng khác người của nàng, Phương Đường phải suy nghĩ thật lâu, “Chuyện này...”

“Phương công công ta sẽ không để người làm không công.” Tô Tuyền lập tức từ trong tay áo lấy ra một túi thật to để trước mặt hẳn, “Chỉ cần Phương công công bằng lòng nhanh chóng giúp ta, sau này ta cũng không bạc đãi công công, công công còn có thể nhận được nhiều hơn nữa nha.”

Nhìn thấy túi tiền mắt Phương Đường lóe sáng, giật giật dây buộc mở ra xem bên trong có bao nhiêu ngân lượng, phải là nhiều hơn một hai trăm lượng. Hẳn nhất thời nổi lên lòng tham nhưng cũng sợ. chuyện này thật nguy hiểm nếu không sắp xếp ổn thỏa ngay cả bản thân cũng gặp họa.

“Phương công công, ngài còn do dự gì nữa sao?” Tô Tuyền đẩy nhẹ túi tiền vào tay hẳn, cười cười nhìn hẳn, “Đã tới tay rồi, người có thể nào lại trừng mắt nhìn nó bay đi sao? Người nói... có đúng không?”

Có tiền có thể xui ma khiến quý, Tô Tuyền chính là minh họa tốt nhất. Phương Đường quả nhiên bị ngân lượng tiền tài làm cho hoa mắt, bắt đầu lén lút tìm một nhà dân thường bên ngoài cách hoàng cung không xa. Hẳn bắt đầu sửa sang bố trí lại mọi thứ để Tô Tuyền ở tạm nơi này chờ Đoạn Nguyên Lãm quay lại.

Nhưng, Vi Đan Cơ sẽ đối với Tô Tuyền gây bất lợi sao? Nói thật thì Phương Đường cũng không thể tin. Nếu chưa tìm được chứng cứ hẳn sẽ không hoàn toàn tin tưởng.

Nửa tháng sau, Tiểu Ý cầm một phong thơ đi vào trong phòng Tô Tuyền...

“nương nương, một người tự xưng là người của Hứa tần nương nương, đưa phong thơ này đến nha.”

“Hứa tần?”

Hứa tần là quý nhân họ Hứa, nửa năm trước được phong làm tần. Đồng thời rất nỗ lực mở rộng thêm thế lực của mình trong hậu cung. Tâm Tô Tuyền đột nhiên nhảy dựng, tiếp nhận phong thơ mở ra nhìn. Trong thơ chỉ viết vắn vắn mấy câu.

< tình=“” cảnh=“” hiện=“” nay=“” của=“” người=“” đang=“” cực=“” kỳ=“” nguy=“” hiểm.=“” muốn=“” biết=“” cụ=“” thể,=“” sắp=“” tới=“” trăng=“” rằm=“” ngày=“” mai=“” một=“” mình=“” đến=“” bên=“” cạnh=“” hồ=“” gặp=“” gỡ.=“” chuyện=“” tình=“” liên=“” quan=“” đến=“” tính=“” mệnh=“” của=“” người=“” không=“” nên=“” chần=“” chờ,=“” không=“” gặp=“” không=“” về.=“”>>

“Quả nhiên vẫn sẽ tới.” Tâm tình nàng liền động. Lần trước cũng giống như vậy. Cũng một phong thơ hẹn nàng lúc trăng rằm bên cạnh hồ gặp mặt. Sau đó đã bị thái giám trong cung Vi Đan Cơ đẩy ngã xuống hồ, không minh bạch mà chết đi.

Người không hại nàng, nàng không hại người. Nếu Vi Đan Cơ vẫn dự tính muốn làm nàng chết lần nữa, nàng sẽ không để bản thân tiếp tục chịu ủy khuất. Nhất định phải vì Vi Đan Cơ mà hảo hảo đáp lễ.

Trong đáy lòng nàng hạ quyết tâm, nàng lập tức phân phó Tiểu Ý, “Tiểu Ý, nhanh đi mời Phương công công qua đây.”

“Dạ.”

Phương Đường sang đến Tô Tuyền liền lấy phong thơ ra cho hắn xem. Nói rằng đây là Vi Đan Cơ muốn nhất tiễn song điêu, một mặt hại nàng, mặt khác giả họa cho Hứa Tần. Một lúc trừ đi hai hậu họa.

Phương Đường kinh ngạc nhìn thơ. Tuy nội tâm vẫn còn hoài nghi nhưng cũng bất tri bất giác tin Tô Tuyền vài phần, “Như vậy nương nương dự tính làm như thế nào?”

“Cứ dựa theo kế hoạch định từ trước mà làm. Thừa dịp này trá thi. Trước rồi cung lánh nạn, mặt khác...”
Mắt Tô Tuyền chậm rãi âm u, “Cũng muốn làm cho người thông minh như Vi phi bị chính thông minh này hại. Kết cuộc là tự làm tự chịu.”

Đúng hẹn, sập tối hôm đó Tô Tuyền đi tới bên cạnh hồ. Đi được một lúc nàng phát hiện thái giám kiếp trước đẩy nàng xuống hồ đang mai phục trong bóng tối. Nàng làm như không biết đến thân ảnh của hắn đột ngột xoay người rời khỏi nơi hẹn, hơn nữa còn đi thật nhanh khiến tên thái giám trở tay không kịp. Tên thái giám không có thời gian nghĩ nhanh chóng cẩn thận đi theo sau lưng nàng. Tô Tuyền nhanh chóng rẽ vào một tiểu viện lâu rồi không ai sử dụng, thái giám lo sẽ để lạc mất nàng chỉ có thể tăng thêm cước bộ đuổi theo.

“A...”

Tên thái giám còn chưa đi vào trong tiểu viện đã nghe tiếng Tô Tuyền bên trong kêu thảm. Hắn càng hoảng sợ ngay lập tức liền chạy vào, nhưng lại phát hiện gian phòng cuối cùng nằm sâu trong tiểu viện hoang phế này đang bốc cháy. Trong ngọn lửa có bóng người kêu thảm giống như vô tình ngã vào, người đó không ai khác chính là Tô Tuyền.

“Chỗ đó có tiếng kêu thảm...”

“Có mùi đồ vật bị đốt... Nha! bên trong hình như đang cháy...”

Trong tiểu viện lúc này truyền đến âm thanh của thị vệ, dường như đang hướng nơi này đi đến. Tên thái giám cả kinh muốn tranh thủ trốn đi. Hắn tuyệt không muốn cùng thị vệ đụng mặt.

“Đứng lại! Làm chuyện mờ ám gì mà chạy trốn?”

“Là cháy thật! Mau... mau tìm người đến dập lửa...”

Trong một đêm, hoàng cung cực kỳ hỗn loạn. Tiểu viện hẻo lánh từ lâu không ai sử dụng lại đột nhiên bốc cháy. Sau khi dập lửa lại phát hiện ra một thi thể nữ nhân bị cháy xém không rõ mặt mũi. Mà thị vệ cũng bắt được một tên thái giám. Đoán chừng là hắn phát hỏa.

Chỉ là tên thái giám thề thốt phủ nhận nói hắn vừa khéo có việc đi ngang qua chứ không hề phóng hỏa đốt nơi này. Nơi này đột nhiên phát hỏa với hắn nửa điểm cũng không liên quan. Nhưng thị vệ vẫn không tin hắn, vẫn bắt hắn đưa vào tù, chuẩn bị điều tra rõ ràng.

Cùng lúc đó, Tiểu Ý lo lắng chạy quanh tìm kiếm chủ tử của mình. Chủ tử nói muốn một mình đi ngắm trăng bên hồ để giải sầu. Nhưng đi từ lúc đó đến bây giờ vẫn chưa thấy trở về. Dựa theo dấu hiệu biến mất của Tô Tuyền suy luận, rất có khả năng Tô Tuyền là thi thể cháy đen kia. Tin tức truyền đi, trong cung rơi vào hoảng sợ, đều nhón nháo suy đoán Tô Tuyền đến tột cùng là vì sao mà chết oan như vậy? mà người hại chết nàng là ai?

Thật ra Tô Tuyền căn bản không chết. Thi thể bị cháy xém kia là do Phương Đường giúp nàng chuẩn bị một thể thân. Ngay trong đêm hỗn loạn, nàng được an bài bố trí thuận lợi ra khỏi cung, đến nơi phía ngoài cung. Nơi mà Phương Đường vì nàng mà đặt mua của thường dân.

Vậy là kế hoạch của Tô Tuyền thành công được phân nửa, Tô Tuyền cố gắng không để vui mừng lộ ra trên mặt, tiếp tục nhẫn nại, chờ đợi cơ hội tốt để thoát khỏi đây cùng Thẩm Mi hợp lại. Rời khỏi Vương đô các nàng mới thoát khỏi tất cả làm lại lần nữa.

Năm ngày sau, sáng sớm tinh mơ Tô Tuyền đã chuẩn bị mê được thật tốt, nàng hạ được trên người nha hoàn cùng bọn thị vệ, một mình rời đi... đến chỗ Thẩm Mi đang tạm trú.

“Thẩm Mi.”

“Tiểu thư.”

Tô Tuyền vừa vào trong sân ngôi nhà Thẩm Mi đang trú ngụ, Thẩm Mi thập phần hưng phấn nắm chặt tay nàng, nhìn kĩ nàng từ trên xuống dưới một lượt, “Tiểu thư, người gầy đi nhiều, thời gian ở trong cung không tốt sao?”

“Vài lời không thể nói hết.” Nàng lắc đầu cười khổ, “Việc quan trọng đầu tiên chúng ta nên làm lúc này là nhanh chóng rời thành, nhanh...”

“Được, nô tỳ lập tức mượn một xe ngựa, tiểu thư người ở chỗ này chờ một chút.”

Thẩm Mi rất nhanh mượn được xe trở lại. Cửa thành vừa mở, các nàng liền lập tức rời đi. Hướng Đường Hồ trấn mà đi, các nàng lúc trước đã chọn nơi xa xôi này. Nơi này cách vương đô một tháng đi xe, không tính là sầm uất nhưng cũng không đến nỗi hẻo lánh. Tô Tuyền dự tính ở đây an ổn sinh hạ hài tử rồi sẽ tính tiếp.

Nhìn ra từ cửa sổ nhỏ trên xe, Vương đô càng lúc càng xa dần, lòng Tô Tuyền lại nặng nề. Nàng đã tự nhủ không quan tâm có cùng hắc gặp lại hay không. Nhưng tại sao khi nhìn thấy Vương đô ngày càng xa nàng lại nhớ đến nam nhân Đoạn Nguyên Lãm đáng ghét đó chứ? Tại sao chứ?

“Tiểu thư, người nhìn gì vậy?” Thẩm Mi nhìn nàng chăm chú.

“À.” Tô Tuyền hoàn hồn, cười buồn, “không có gì, thừa dịp này lần cuối ghi nhớ cổ hương thôi.”

Bất quá cho dù có muốn cũng không được nữa. Từ lúc nàng bước ra khỏi hoàng cung bỏ lại tất cả mối liên quan đến hắc thì nàng và hắc đã không còn cơ hội gặp lại nữa.

Con chỉ thuộc về nàng, không có bất cứ kẻ nào có thể chia rẽ.

Tô Tuyền hạ mê dược với thị vệ và nha hoàn rất nhanh Phương Đường liền biết. Hắc kinh hãi hơn vì chính hắc đã cấp cho nàng cơ hội bỏ trốn tuy là suy nghĩ thế nào hắc cũng không biết lý do là vì sao?

Chờ đến khi hắc phái người tìm nàng thì Tô Tuyền đã sớm thuận lợi rời khỏi Vương đô, không bao giờ trở lại. Đã như vậy hắc chỉ còn cách “Biến giả thành thật”. Thực sự xem nàng đã chết, tránh phiền phức tìm đến mình.

Ba tháng sau.

Hôm nay, Đoạn Nguyên Lãm chiến thắng trở về. Hắc vô cùng hoan hỉ khi trở lại Vương cung nghĩ rằng cuối cùng có thể được nghỉ ngơi thật tốt. Lại phát hiện ra một chuyện hắc vô cùng không ngờ đến, thừa lúc hắc vắng mặt hậu cung đã xảy ra chuyện vô cùng hệ trọng...

“Hoàng thượng, thỉnh người tin thần thiếp. Thần thiếp thiệt oan uổng...”

Trong chính điện hậu cung, Vi Đan Cơ đang quỳ gối dưới thềm khóc sụt sùi cố gắng làm cho Đoạn Nguyên Lãm tin tưởng nàng trong sạch. Chỉ vì hắc tra được tên thái giám kia chính là người trong cung của nàng. Tuy vẫn luôn phủ nhận không phải hắc phóng hỏa nhưng cũng không có chứng cứ nào chứng minh hắc trong sạch. Nên hắc được quyết định là hung thủ hãm hại Tô Tuyền. Chính thế nàng cũng liên lụy.

Ở bên cạnh nàng vẫn còn một nữ nhân khác đang quỳ. Chính là người cũng bị nàng hãm hại... Hứa tần. Hứa tần nhìn nàng đầy khinh thường, nàng ta muốn xem xem lần này nàng làm thế nào thoát được.

Tuy rằng cung nữ đưa thư cho Tô Tuyền đúng là người của nàng, nhưng bút tích trong thư lại không phải của nàng. Ví như Hứa tần muốn hại Tô Tuyền sao lại ngu ngốc đến mức để lại manh mối rõ ràng như vậy? Cho nên, Hứa tần cũng là bị giá họa. Lại nói cung nữ kia đến giờ vẫn mất tích, rất khó định tội Hứa tần.

Vi Đan Cơ quả quyết nàng trong sạch, còn nói tên thái giám kia chắc là đã bị tần phi khác mua chuộc muốn hãm hại nàng. Nhưng tra khảo tên thái giám hắc tuyệt không hé lộ ra là ai mua chuộc, một lời cũng không hé. Nên Vi Đan Cơ cũng là nghi phạm lớn nhất.

Ngồi trên điện, Đoạn Nguyên Lãm mặt lãnh không nói một câu. Sự vui mừng vì thắng trận đã tiêu tan mất hết, trong lòng chỉ còn nỗi buồn bực. Hắc không muốn nghe Vi Đan Cơ giải thích, nói với người phụ trách điều tra đang đứng phía dưới thềm ra lệnh. “tiếp tục tra cho ra nguyên nhân cái chết của Tô tần, tuyệt đối không để thủ phạm chạy thoát. Nghe rõ chưa?”

“Vi thần tuân chỉ.” Quan viên cúi đầu nhận mệnh.

“Trước khi biết hung thủ là ai, Vi phi giáng xuống làm Vi tần. Vi tần cùng Hứa tần về tẩm cung của mình mà tĩnh tâm. Không có lệnh của bản vương không ai được phép ra khỏi cửa. Ai làm trái ý bản vương chính là thủ phạm. Theo đó mà xử tội”

“Hoàng thượng...” Vi Đan Cơ không thể tin nhìn Đoạn Nguyên Lãm. Hắn cứ nhiên đem nàng giáng xuống làm tần, đã vậy còn đem nàng nhốt trong tẩm cung.

Nàng không cam tâm, rốt cuộc là ai giá họa cho nàng khiến nàng phải lâm vào cảnh tột tệ như thế này?

Khác với Vi Đan Cơ đang hoảng hốt kinh ngạc, Hứa tần lại rất vui vẻ nhận phạt, quay về. Nàng không cô đơn nha! Có Vi Đan Cơ chịu phạt chung như vậy cũng đáng, mà so ra Vi Đan Cơ còn thảm hại hơn. Như vậy cũng đáng, “Thần thiếp tuân chỉ.”

“Hoàng thượng...”

Đoạn Nguyên Lãm đứng dậy rời đi, không hề để ý đến Vi Đan Cơ đang gào khóc thảm thiết. Sắc mặt hắn âm u đi trên hành lang, cước bộ vừa nặng vừa nhanh làm hại bọn thái giám phía sau thật vất vả đuổi theo. Lòng lo sợ, trong lúc này nếu xảy ra sơ sót làm hắn thêm buồn bực, chính là rước họa vào bản thân.

Hắn không quay về tẩm cung mình để nghỉ ngơi mà một mạch đi đến cung của Tô Tuyền. Nơi này đã không còn chủ nhân nữa. Tẩm cung dường như cũng hiểu, nó lộ ra vẻ hiu quạnh, vô cùng lạnh lẽo. Đi đến đình nghỉ trong tiểu viện, nơi này do Tô Tuyền chính tay thu dọn rồi trồng cây dược thảo này nọ, giờ đã bị bỏ phế, cỏ dại mọc lên um tùm. Hắn sẽ không còn nhìn thấy dáng vẻ ung dung vênh vác của nàng khi nàng ngồi xổm bên vườn an thảo nữa, chỉ còn lại ký ức cùng hiện thực tàn nhẫn.

Vào lại trong phòng nàng lần nữa, bên trong sạch sẽ nhưng vẫn còn thoang thoảng mùi an thảo. Nàng đã từng ở đây... Những cử chỉ hành động của nàng từng chút từng chút hiện ra trong mắt hắn. Nhưng... đó chỉ là trong trí nhớ của hắn, còn ở hiện thực thì đã không còn tìm thấy dấu hiệu tồn tại nào của nàng nữa.

< nếu=“” có=“” một=“” ngày=“” một=“” phi=“” tần=“” nào=“” đó=“” cảm=“” thấy=“” bản=“” thân=“” gặp=“” nguy=“” hiểm=“” nàng=“” ta=“” hướng=“” người=“” cầu=“” cứu=“” người=“” thấy=“” thế=“” nào?=“” sẽ=“” xử=“” lý=“” chuyện=“” này=“” ra=“” sao?=“”>>

< hậu=“” cung=“” vốn=“” là=“” chiến=“” trường=“” của=“” nữ=“” nhân=“” muốn=“” giữ=“” lấy=“” địa=“” vị=“” bản=“” thân=“” nhất=“” định=“” phải=“” có=“” chút=“” bản=“” lĩnh=“” nghĩ=“” ra=“” biện=“” pháp=“” bảo=“” vệ=“” mình=“” là=“” điều=“” cơ=“” bản=“” nhất=“” không=“” có=“” năng=“” lực=“” này=“” thì=“” bị=“” loại=“” bỏ=“” là=“” điều=“” tất=“” nhiên=“” nếu=“” như=“” phi=“” tần=“” nào=“” cũng=“” muốn=“” bản=“” vương=“” bảo=“” hộ=“” vậy=“” thời=“” gian=“” đâu=“” mà=“” bản=“” vương=“” xử=“” lý=“” việc=“” giang=“” sơn=“” xã=“” tắc=“” chứ?=“”>>

Giờ ngồi đây ngẫm lại, thật ra nàng cũng không phải tùy ý nghĩ ra giả thuyết này. Hắn là nàng đã sớm phát hiện ra nguy hiểm của bản thân, nỗ lực cầu cứu hắn nhưng hắn không những không hiểu lòng nàng còn phá hỏng nó... làm nàng chỉ còn cách phải đối diện với chuyện này... Rồi...

Đúng nha... nàng nếu không có năng lực tự bảo vệ bản thân thì việc bị loại bỏ cũng là chuyện thường. Như vậy chuyện này hắn cũng không có tổn thất gì... nhưng vì sao trong lòng hắn cảm thấy buồn bực... cùng hối hận? Hối hận chính bản thân đã không nhận thấy được sự không bình thường của nàng trong lúc đó, đến bây giờ tỉnh ra mới biết nàng đã từng cầu cứu.

Trước nay nỗi buồn bực vô cớ như thế này chưa bao giờ xuất hiện trong lòng Đoạn Nguyên Lãm, khiến cho tâm hắn có một khoảng trống rộng đặc biệt không hề dễ chịu. Hắn hy vọng có thể trở lại lúc nàng cầu cứu một lần nữa... Như thế có lẽ hắn có biện pháp xoay chuyển mọi chuyện, nàng cũng sẽ không bị hại.

< người=“” thật=“” rất=“” vô=“” tình=“”>>

“Ha ha ha ha... Ha ha ha ha...”

Hắn đột nhiên cười điên cuồng. Hắn hiểu ra mọi chuyện chính là do hắn tự gieo gió tự gặp bão. Nàng nói đúng, hắn quả thực là người vô tình, nhẫn tâm. Hay chính là chưa bao giờ đối với bất kỳ phi tần nào có cái gọi là chân thành nên hắn mới có thể cứ thế mà nói những lời bạc bẽo như vậy. Còn có thể mở to mắt mà

nhìn các nàng ở trong hậu cung đầu đá lẫn nhau, trù tính tâm cơ. Hắn mặc kệ các nàng, với hắn ai thắng ai thua không liên quan gì đến hắn.

Song nàng lại không giống như thế. Từ khi hắn nỗ lực muốn nắm bắt lòng nàng đã bất tri bất giác không ngừng thành thực yêu thương nàng. Hắn càng tiêu hao nhiều tâm tư trên người nàng, yêu thương hắn cho nàng cũng càng nhiều. Cho nên khi nàng mất đi hắn lần đầu tiên cảm thấy vô cùng phần nộ, vô cùng hối hận... Thậm chí còn muốn xoay chuyển mọi thứ dù cho có phải trả bằng bất cứ giá nào.

Nhưng người đã chết rồi, hắn có thể bù đắp thế nào đây? Hắn chỉ có thể mang theo ân hận cùng tiếc nuối tiếp tục sống, tiếp tục đi về phía trước... hắn không còn đường quay lại.

Vì sao hắn chậm như vậy mới hiểu? Muốn hối hận cũng đã không kịp.

Hắn thà rằng không phát hiện ra tâm hắn đã bị nàng lay động... nhưng thu hồi lại là chuyện không thể...

5. Chương 5

Ba năm sau, tại Đường hồ trấn_____

Một tiểu nữ oa nhi chạy ngược từ dưới trấn chạy đi, hai bên cây cối um tùm tiếng côn trùng kêu vang không dứt. Ngoại trừ tiểu oa nhi nàng ra thì chẳng có người lớn nào ở đây. Nàng có khuôn mặt bầu bĩnh, hai má đỏ ửng, đáng dấp vô cùng trong sáng khả ái, rất là đáng yêu.

Đang đi bỗng trước mặt xuất hiện ra một nam nhân cường tráng mới sẵn thú từ trong rừng đi ra ngay khi thấy hắn, một tiểu oa nhi khác lớn hơn từ sau lưng nàng chạy đến vui mừng gọi hắn, “Phụ thân, phụ thân...”

Phụ thân? tiểu oa nhi dừng bước nghiêng đầu nhìn hắn, dường như không hiểu “phụ thân” có ý gì.

Sau đó, tiểu oa nhi lớn hơn kia hướng thẳng về phía nam nhân to lớn kia chạy thật nhanh đến, luôn miệng gọi, “Phụ thân.” Nam nhân này giờ lên một nụ cười, dễ dàng đem tiểu oa nhi lớn hơn đang chạy về hướng hắn bế lên, hắn để nàng ngồi lên bắp tay to lớn của hắn. Tiểu oa nhi lớn hơn cũng vô cùng tự nhiên đưa tay ôm cổ hắn. Hai người xem ra có quan hệ rất tốt.

Tiểu nữ oa tiếp tục đứng tại chỗ nhìn bọn hắn trong mắt lóe lên ánh nhìn hâm mộ. Cho dù nam nhân cường tráng đang ôm tiểu oa nhi lớn hơn kia rẽ sang hướng khác, nàng vẫn không dời mắt đi.

“An nhi, người tiểu nha đầu này, làm sao có thể tự mình chạy đến đây?”

“Hả? Tiểu oa nhi xoay người mới phát hiện đằng sau nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện bóng dáng quen thuộc của một nam nhân trẻ tuổi. Nàng lập tức vui vẻ chạy về phía hắn, “Úy, Úy...”

Nhưng vì nàng đi quá nhanh, nên vấp phải một cục đá nằm trên đường, chuẩn bị té xuống đất. May mà thanh niên kia phản ứng vô cùng nhanh, từ trong gang tấc đã đem nàng ôm vào lòng không để nàng ngã xuống.

“Cẩn thận nha!”

Tiểu oa nhi hơi lão đảo, vất vả một hồi mới đứng vững được. Nàng vừa đứng vững đã nhìn hắn cười thật tươi như vừa rồi không có chuyện gì phát sinh.

“Người nha, ta thật không biết nên nói như thế nào, cũng không biết được nói rồi người rót cuộc có hiểu hay không nữa.” Thanh niên bắt đầu dĩ thử dài. Để tránh nàng lần nữa té nhào, hắn ôm nàng lên để trên cánh tay giống như người thợ săn vừa rồi ôm con gái, “Nương người cùng Mi di của người đang tìm người gấp đến độ muốn khóc rồi. Không biết người giống ai, cứ năm ba bước đã ra ngoài chạy loạn, không biết sợ cái gì hết.”

“À?” nàng trừng mắt nhìn, nhớ lại cảnh tượng mới thấy vừa rồi. Lập tức ôm cổ nam thanh niên, dán khuôn mặt nhỏ nhắn vào mặt hắn vui vẻ gọi, “Phụ thân, phụ thân...”

“Cái gì? Đừng có gọi phụ thân bậy bạ như vậy!” mặt thanh niên kia tối sầm lại, “Ta năm nay mới có mười tám ngay cả thê tử còn chưa có, làm sao mà chạy ra một tiểu oa nhi ngốc như ngươi chứ?”

“Phụ thân, phụ thân...” tiểu oa nhi mặc kệ lời hấn nói, tiếp tục ôm cổ hấn, đồng thời cọ mặt vào mặt hấn làm nũng.

“Ai, không biết nên bắt ngươi làm thế nào mới tốt...” Thanh niên không còn cách nào khác chỉ có thể để nàng kêu loạn, “Ta đưa ngươi về cho nương ngươi, các nàng chắc đang lo muốn chết.”

Thanh niên này vừa mới bước được một, hai bước. Tiểu oa nhi đã ngồi thẳng dậy, đưa một tay nắm lấy người hấn giựt giựt, tay còn lại chỉ chỉ về hướng khác, “Người, ngủ ngủ.”

“Hả?” hấn xoay đầu nhìn theo hướng tay nàng đang chỉ.

“Người, ngủ ngủ.” tiểu oa nhi vẫn tiếp tục kêu, như là muốn nam thanh niên đi về hướng nàng đang chỉ. Thanh niên này còn làm được gì khác hơn là buộc lòng đi theo hướng nàng chỉ. Đi sâu vào một con đường mòn, cuối con đường y như lời nàng chỉ hấn phát hiện ra một người, toàn thân đầy máu đang nằm ngã vào bên trong bụi cây. Hấn nhìn vô cùng nhếch nhác, hơn nữa cũng không nhúc nhích, chỉ có ngực còn hơi phập phồng. Dễ dàng nhận ra nếu không ai cứu, hấn cũng không còn nhiều thời gian...

Nam nhân này mặc áo bào màu tím, chất liệu vô cùng đắt tiền, bên hông một trường kiếm nam bảo thạch, vừa nhìn đã biết thân phận người này không phú cũng quý. Thanh niên buông tiểu oa nhi ngồi xuống bên cạnh nam nhân dò xét. Tiểu oa nhi cũng bắt chước hấn ngồi xuống mở to mắt ra nhìn... chờ đợi hành động kế tiếp của thanh niên.

“không biết hấn bị thương có nghiêm trọng không...” hấn xem xét thấy bên sườn của nam nhân này có một vết thương khá sâu, chảy ra rất nhiều máu làm ướt cả một khoảng lớn trên áo. Không khỏi tự thì thào, “Tuy trên người hấn mang kiếm có phần nguy hiểm, nhưng nếu để mặc kệ hấn cứ nằm bất tỉnh ở đây thế này...”

Nghĩ nghĩ một hồi, chính là vẫn không nỡ để đem hấn một mình ở lại, khiêng hấn mang về. Nam thanh niên đem nam nhân kia kéo ra khỏi bụi cây, mất một phen mới đem nam nhân đó vác lên lưng. Nam thanh niên đứng lên, sau đó nhìn tiểu oa nhi bên cạnh, “An nhi, chúng ta về thôi.”

“Về nhà!” tiểu oa nhi cầm lấy ống quần người thanh niên đáng vẻ vui vẻ phụ họa.

Rất nhanh, bọn họ đã trở lại một xóm nhỏ bên cạnh Đường Hồ trấn. Nơi này gần với khu dân cư của trấn, thuận tiện đi lại. Người ở đây vứt bỏ cảnh ồn ào trong trấn để đến đây an tĩnh nghỉ ngơi. Ai cũng có một lý do riêng để đến đây không thể nói hết được.

Thấy phía trước xuất hiện một nữ nhân quen thuộc, tiểu oa nhi lập tức buông ống quần thanh niên chạy băng tới, “Nương, nương!”

Đứng giữa đường là một nữ nhân vẻ mặt đầy lo lắng, viền mắt đỏ hoe. Ngay khi nhìn thấy tiểu oa nhi nàng nhanh chóng vui mừng chạy đến, ngồi xổm xuống, ôm chặt lấy nữ nhi.

“An nhi!” một lúc lâu sau nàng mới nhìn mặt nữ nhi, mắt rưng rưng thấp giọng trách, “con chạy đến đâu vậy hả? Nương không phải đã nói, con chỉ là một tiểu oa nhi, không được phép chạy loạn. Rất nguy hiểm có biết không?”

tiểu oa nhi vẫn cười, giơ cánh tay nhỏ bé ra lau đi nước mắt đang chảy xuống của mẫu thân, “Nương, không khóc, ngoan nha!”

Nàng không biết nữ nhi của mình rốt cuộc là hiểu hay đang cố tình giả vờ nữa? Nàng bắt đắc dĩ thở dài, ngay cả nàng cũng vô pháp với nữ nhi của mình.

Nàng chính là Tô Tuyền, nàng đã hai mươi mốt tuổi lại một mình nuôi dưỡng con nhỏ, khí chất đã sớm trở nên thành thực còn tản ra đặc thù của người mẹ. Về phần tiểu oa nhi trong ngực nàng, đương nhiên đây chính là đứa nhỏ nàng hoài thai cùng Đoạn Nguyên Lâm. Sau này đến đây sinh hạ được. Nhưng ngay từ lúc mới sinh sức khỏe của nữ nhi không được tốt lắm nên nàng tiếp tục ở lại cố gắng nuôi dưỡng nữ nhi thật tốt.

Tô Tuyền đứng lên, đi về hướng thanh niên kia hành lễ cảm tạ, “A Úy, cảm tạ người giúp ta tìm An nhi trở về.”

“Việc nhỏ, việc nhỏ thôi! Tuyền tỷ tỷ không cần khách khí.” Tần Tư Úy tươi cười sáng lạng, “Ta cùng An nhi đặc biệt có duyên, chỉ cần theo cảm giác thì tám chín phần là tìm được nàng.”

Tần Tư Úy cùng Tô Tuyền là hàng xóm láng giềng, vốn ít khi qua lại. Nhưng khi An nhi sinh bệnh cần phải có một số thảo dược chuyên trị, bên ngoài lại mưa to gió lớn. Không còn cách nào, Tô Tuyền quyết định xuất môn, Thẩm Mi cương quyết ngăn cản, chủ tớ hai người cãi nhau ầm ĩ. Chính lúc này, Tần Tư Úy chủ động đến gõ cửa, nói muốn giúp các nàng tìm thuốc, khiến các nàng cảm tạ không ngớt. Từ đó hai nhà mới bắt đầu quan hệ lui tới với nhau.

Bởi vì Tô Tuyền hơn Tần Tư Úy có ba tuổi nên thay vì gọi Tô phu nhân, Tô đại nương... hần dứt khoát gọi nàng là Tuyền tỷ tỷ. Như vậy vừa không kì quái lại thân thuộc. Về phần hần rất cuộc làm việc gì, các nàng vẫn luôn u mê không biết, chỉ biết hần là người chuyên “Nghiên cứu”. Một người kì lạ, khó hiểu

Nhìn hần Tô Tuyền rất nhanh phát hiện ra trên lưng hần có một người, “A Úy, trên lưng người là...”

“Đúng nha, An nhi tìm được hần. Hần bị thương một mình nằm hôn mê trong rừng. Ta không biết hần bị thương có nâng không, Tuyền tỷ người giúp ta nhìn xem sao.”

Tô Tuyền từ sau khi định cư ở đây, luôn tự học theo sách được, nghiên cứu y thuật chữa bệnh. Thông thường ai ốm đau bệnh hoạn, nếu nàng chữa được nàng sẽ chữa. Nên quanh đây ai cũng xem nàng như đại phu, có vấn đề gì về sức khỏe đều đến hỏi nàng.

“Xem cho hần thì được, nhưng mà... nhà ta đều là nữ nhi. Lưu một nam nhân không rõ lai lịch e là sẽ rất bất tiện.” Nàng phải vì tình cảnh của các nàng mà lo lắng.

“À, ta hiểu.” Tần Tư Úy gật đầu, “Như vậy đi, hần cứ để ở chỗ ta. Nam nhân với nam nhân chắc không có gì cổ kị. Tuyền tỷ người qua nhà ta xem bệnh cho hần vậy là được rồi.”

“Được, cứ như vậy đi.”

Nói xong, Tần Tư Úy đem nam nhân vẫn đang hôn mê quay về trúc viện của mình. Tô Tuyền mang theo An nhi đi về tìm Thẩm Mi. Trong sân nhỏ Tô Tuyền đem An nhi giao cho Thẩm Mi chiếu cố, sau đó nàng mang theo hòm thuốc sang nhà Tần Tư Úy chuẩn bị giúp nam nhân không rõ lai lịch kia xem xét thương tích.

Đi vào phòng trong, nàng thấy Tần Tư Úy đang đem người nam nhân nọ đặt xuống giường lớn. Trước hần đem kiểm cùng áo ngoài của nam nhân kia cởi xuống đến khi bên trên chỉ còn một lớp áo mỏng. Như vậy thuận lợi cho nàng xem xét.

Đầu tiên, nàng phải bắt mạch cho nam nhân này thấy mạch tượng của hần có gì đó không bình thường. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của nam nhân này... nàng trừng to mắt, thở dốc vì kinh ngạc. Thậm chí bất giác bước lui sát vào vách tường, vẻ mặt không thể tin được...

“Tuyền tỷ, tỷ làm sao vậy?” Tần Tư Úy không hiểu chuyện gì nhìn nàng, “Người biết nam nhân này sao?”

“À.” Tô Tuyền nhanh chóng hồi phục tinh thần, tự trấn tĩnh cười nhạt, “Làm sao mà biết chứ? Ban đầu nhìn chợt cảm thấy có chút quen mắt nhưng nhìn lại thì không đúng. Ta nhận nhầm người thôi.”

“Là như vậy sao, ta thiếu chút nữa nghĩ tỷ gặp phải người tỷ không nên gặp rồi đó chứ!” Tần Tư Úy không suy nghĩ thêm nhiều, cười cợt nói.

Quả thật là không nên gặp nha! Tô Tuyền kinh hãi. Nàng chưa từng nghĩ bản thân lại gặp chuyện thế này. Nam nhân Tần Tư Úy mang về cư nhiên lại chính là Đoạn Nguyên Lãm! Hần không phải nên ở trong Vương đô hay sao, làm thế nào lại chạy đến Đường Hồ trấn nhỏ bé này, lại còn rơi vào tình cảnh đến mức phải hôn mê bất tỉnh như vậy?

“Tuyền tỷ, tỷ giúp hần xem xét thương tích đi.”

Tô Tuyền lần nữa hoàn hồn, nhanh chóng che dấu tâm tư rối bời của bản thân đến bắt mạch cho hần, để tránh cho Tần Tư Úy nhìn ra được nàng khác thường.

Nàng những tưởng trốn đến Đường Hồ trấn là đã rất xa rồi, xa đến mức cả đời cũng sẽ không cùng hấn gặp lại. Kết quả người tính không bằng trời tính, nàng bây giờ đang đứng trên bờ vực thẳm... nếu Đoạn Nguyên Lãm tỉnh lại biết được kế hoạch của nàng, nàng nhất định phải chết.

Nếu được, nàng muốn nhanh chóng đem An nhi chạy trốn khỏi nơi này. Nhưng Đoạn Nguyên Lãm hiện đang mang đầy thương tích, muốn nàng bỏ mặt hấn tự sinh tự diệt nàng không nhẫn tâm... hấn chung quy cũng là phụ thân của An nhi... nhất là hấn là người nàng luôn nhớ...

Vấn đề nan giải này nàng nên giải quyết thế nào cho phải đây? Vô luận như thế nào cũng không để Đoạn Nguyên Lãm biết chuyện nàng vốn không chết, cũng không thể để hấn gặp An nhi. Nàng nhất định phải nghĩ ra một biện pháp chu toàn tất cả.

Đoạn Nguyên Lãm hôn mê suốt ba ngày, ba đêm mới tỉnh dậy. nhưng khi hấn khôi phục lại ý thức việc đầu tiên hấn cảm nhận là... toàn thân hấn đau nhức không thôi. Thất lưng từng đợt co rút kéo tới khiến hấn nhin không được mà thở mạnh một hơi, không thể nhúc nhích chỉ có thể nằm thẳng. Ngay cả đứng dậy cũng không có sức.

“Người tỉnh rồi sao? Cảm tạ trời đất. Người mê man suốt ba ngày, ta thiếu chút nữa nghĩ người không bao giờ tỉnh lại ý chứ.”

Hấn đang ở đâu? Nam nhân đang nói chuyện này là ai? Đoạn Nguyên Lãm thử mở mắt ra nhưng lại phát hiện con mắt che lại. Đồng thời trên mắt còn đắp một thứ giống như thảo dược bị nghiền ra. Vì mũi hấn ngửi được mùi thảo dược Đông y nhàn nhạt khiến hấn không thể không nhíu mày.

Mắt hấn làm sao? Vì sao phải che lại?

Thấy hấn muốn đưa tay kéo miếng vải che mắt xuống, Tần Tư Ủy nhanh chóng nắm tay hấn ngăn lại, “Chờ chút... Mai đại phu nói trên mắt người có thương tích, nếu không đắp được sau này sẽ không thể nhìn rõ. Cho nên không được phép kéo xuống. Còn có thất lưng người có một vết thương tuy không tổn thương nội tạng nhưng rất sâu, nếu tùy ý cử động vết thương sẽ vỡ ra. Lại phải kéo dài thời gian chữa trị.

Tuyền tỷ nói, người này không có nhiều vết thương, da thịt cũng không có gì đáng ngại. Chỉ có vết thương bên thất lưng là do lưỡi dao sắc đâm vào, cần phải đặc biệt chăm sóc. Tuyền tỷ còn đặc biệt dặn dò hấn, nếu nam nhân này có hỏi thì cứ nói nàng họ “Mai”, nói chuyện thì xưng nàng là Mai đại phu, tuyệt đừng cho hấn biết tên thiệt của nàng.

Hấn hỏi vì sao, Tuyền tỷ chỉ nói không muốn cho người không rõ lai lịch như nam nhân này biết tên thiệt của nàng để tránh phiền phức. Nếu nàng đã khẩn cầu thì hấn cũng chỉ phải làm theo. Tuy là vẫn cứ thắc mắc, chỉ là một cái tên thôi thì có gì mà kéo theo phiền phức chứ?

“Mắt ta có thương tích? Ta nhớ mắt ta không hề bị thương.” Đoạn Nguyên Lãm buồn bực nói. Thất lưng bị thương là đúng, nhưng trước khi hấn ngất đi mắt hấn vẫn rất tốt.

“Ta cũng không rõ lắm, Mai đại phu khám xong thì nói mắt người bị thương cũng giúp người điều trị. Người nếu không tin cũng đừng mạo hiểm lấy ra, lỡ mù rồi thì không có cách chữa nữa đâu. Tạm thời cứ ngoan ngoãn nghe lời đi, đừng manh động.”

“Ừ.” Đoạn Nguyên Lãm không thể không thu tay lại, tạm thời vứt bỏ ý định lấy miếng vải ra.

“Ta là Tần Tư Ủy, không biết người xưng hô thế nào?” dù cảm thấy nam nhân này tính tình không tốt lắm nhưng Tần Tư Ủy nghĩ do hấn bị thương, cơ thể cảm thấy khó chịu nên vẫn khách sáo hỏi.

Đoạn Nguyên Lãm đột nhiên trầm mặc xuống, hấn không biết bản thân đang ở nơi nào, không biết người cứu hấn là tốt hay xấu... không cần thận không được. Tự suy xét hồi lâu, hấn vẫn là che giấu thân phận bản thân, “Tiểu đệ họ Đoạn.”

Xem ra người này có tâm phòng bị, không muốn tiết lộ bản thân. Tần Tư Ủy đành nhún vai, không để tâm đến sự phòng bị của đối phương. Dù sao không phải ai cũng giống như hấn luôn thân thiện với mọi người, “Đoạn công tử, ngoại trừ thương thế bản thân, người còn muốn biết thêm gì không?”

“Ta hiện đang ở đâu? Là người cứu ta sao?”

“Nơi này là xóm nhỏ bên cạnh Đường Hồ trấn, đúng là ta đem người từ trong rừng gần đây đưa về, còn mời đại phu khám cho người.”

Đường Hồ trấn? Đoạn Nguyên Lãm nhíu mày. Hắn vốn là muốn đến nơi khác tìm kiếm “Người kia” không ngờ lại gặp phải mai phục. Bọn chúng muốn giết hắn. Dưới sự bảo vệ của thị vệ, hắn phá vòng vây cưỡi ngựa thoát đi. Xem ra là bất tri bất giác đã đi đến Đường Hồ trấn.

Do trên người mang thương tích không chịu nổi cơn mưa mới có thể vô thức té từ trên ngựa xuống... Cuối cùng bị người này đem cứu về.

“Chết tiệt... cư nhiên dám gạt ta.” Hắn tức giận khẽ chửi rủa. Nếu không phải muốn nhanh chóng tìm được hành tung “người kia” đến mất cả lý trí, thì làm sao mà đối phương có thể dễ dàng đưa hắn vào trong như vậy? Suýt chút nữa còn mất mạng.

Xem ra hắn phải ở đây một thời gian dài. Đối phương sớm muộn gì cũng tìm ra hắn. Hắn nhất định phải tìm ra cách tự bảo vệ chính mình.

“A Úy.” Tô Tuyền mang hòm thuốc đẩy cửa đi vào, “Người kia tỉnh chưa?”

“Hả?, À... vừa vặn, hắn mới tỉnh dậy.”

Đoạn Nguyên Lãm nằm trên giường ngạc nhiên, giọng nói của nữ nhân này sao lại quen thuộc như vậy? Hình như giống hệt giọng “Nàng” trong trí nhớ của hắn.

“Thực sao? Vây tốt quá.” Tô Tuyền tuy bề ngoài cười nói nhưng trong lòng đang rất khẩn trương không biết Đoạn Nguyên Lãm có nhận ra nàng không?

Thật ra con mắt của Đoạn Nguyên Lãm không hề bị tổn thương, chẳng qua nàng muốn hắn không nhìn thấy được. Không nhìn thấy được cho dù có đoán được là nàng... thì nàng cũng không nhận. Nhưng cốt yếu chính là khả năng hắn nhận ra nàng sẽ càng ít hơn.

“A Úy. Ta giúp hắn thay được, người dìu hắn dậy giúp ta được không?”

“Đương nhiên là được.” Tần Tư Úy nhanh chóng động thủ, đỡ Đoạn Nguyên Lãm đang suy yếu ngồi dậy.

Đoạn Nguyên Lãm hơi nhíu mày, “Mai đại phu mà người vừa nói là nữ nhân sao?”

“Đúng nha, ta đã quên nói trước với người à? Nhưng Mai đại phu cho dù là nữ nhân thì sao? Y thuật cũng không hề kém, ở đây chúng ta đều công nhận là đại phu cả.”

“Ít nói nhảm chút.” Tô Tuyền một bên vừa đến gần giường, một bên có chút thẹn thùng trừng Tần Tư Úy một cái. “Còn không mau giúp hắn cởi vạt áo ra, không ta như thế nào đổi được?”

“À, tới đây.”

Một cỗ mùi dược thảo quen thuộc xông lên, tuy là đi kèm theo mùi thuốc Đông Y khác nhưng Đoạn Nguyên Lãm không thể nào không nhận ra. Tâm Đoạn Nguyên Lãm thít chặt. Bản năng đưa tay về phía trước, vừa lúc đã bắt được cổ tay của Tô Tuyền, “Người...”

“Vị công tử này, xin tôn trọng một chút!” Tô Tuyền lo sợ rút tay lại, trầm giọng nhắc nhở, “Ta dù là đại phu, cũng chỉ là một nữ nhi, sao người có thể tùy ý khinh khi như vậy?”

“Người là ai? Người ở đâu? Họ Mai thật là họ của người sao?” Đoạn Nguyên Lãm run sợ, nôn nóng hỏi.

Hắn vừa nghe mùi an thảo quen thuộc chỉ trên người mới có, hắn chắc rằng trên đời này không có chuyện nào trùng hợp đến như vậy.

Thanh âm của nàng giống Tô Tuyền, lại thích y dược, ngay cả trên người cũng là mùi an thảo... một chỗ giống nhau còn có thể gọi là trùng hợp nhưng cả ba đều giống nhau thì không còn nghi ngờ gì nữa...

Hắn vốn nghĩ Tô Tuyền đã chết, nhưng sau khi phái người kiểm soát lại tấm cung của nàng thì Tiểu Ý phát hiện hoàn toàn mất hết những bản y dược hắn ban cho nàng, còn tất cả vàng bạc châu báu không mấy may mất mát. Ngoại trừ nàng lấy thì không còn người nào có hứng thú với chúng. Khi phát hiện ra chuyện này

hắn đã cho người đem người hạ táng đào lên nghiệm thi, để cho ngự y tra xem thi thể đó là thật hay là giả mạo. Kết quả làm hắn thật mừng. Đó không phải là nàng... vì thi thể không có mang hài tử.

Tô Tuyền rõ ràng còn sống, chẳng qua đã sớm rời cung đi mất, không biết đi đâu. Cứ như vậy suốt ba năm, hắn tìm nàng nhưng một tin tức cũng không có, lẽ nào... sai sót này lại làm hắn tìm được nàng, tìm được người hắn mong nhớ...

“Ta cùng với người không hề nhận thức, việc này người nên hiểu rõ, người chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng, đừng để chúng ta thêm phiền.” Tô Tuyền lạnh giọng đáp, trong lòng thấp thỏm không thôi. Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra chuyện gì sao?

Tần Tư Ủy mười phần hứng thú nhìn hai người. Hắn nhìn ra được cả hai người đều xúc động, nhất là Tuyền tỷ, nàng đối với người xa lạ này thật phần xúc động. Không phải chỉ có hắn mà nếu bất kì người nào thấy màn này cũng biết nhất định bọn họ có mối quan hệ gì đó. Nếu không Tô Tuyền sẽ không như vậy, không giống thường ngày chút nào.

Đoạn Nguyên Lãm không tin mình có thể nhận sai người, mùi an thảo này không phải tùy ý muốn có là có được, cũng không phải là cây cỏ có thể tùy tiện hái ngoài đường, “Người vì sao không trả lời? Chẳng lẽ trong lòng có quỷ?”

“Không phải là lòng ta có quỷ mà là người là người cùng ta không có nhận thức.”

Tô Tuyền đem hòm thuốc nhét vào lòng Tần Tư Ủy, vội vàng muốn rời khỏi đây, “A Ủy, người đã thấy ta đối được cho hắn vài lần rồi hắn là có thể tự làm chứ? Thân thể ta đột nhiên có chút không thoải mái, đành phiền người giúp hắn vậy. Thật không phải.”

“Hả? Ta giúp hắn đối được sao?” Hắn lại không phải tài giỏi gì, cũng không có ba đầu sáu tay nha.

Không quản Tần Tư Ủy có đáp ứng hay không, Tô Tuyền đã quay lưng rời đi, cước bộ vừa nhanh vừa vội. Giống như đang đi tị nạn.

“Chờ... Chờ một chút, đừng đi - - -” Đoạn Nguyên Lãm vừa nghe tiếng bước chân nàng rất nhanh rời đi, hắn gấp đến độ muốn đứng dậy đuổi theo nàng. Nhưng hắn di chuyển thân thể một chút liền động đến vết thương ở eo, đau đớn kêu một tiếng rồi ngã lại xuống giường.

“Ai ôi, người không thể xuống giường nha.” Tần Tư Ủy vội ngăn cản, “Đừng động, quan trọng nhất là tĩnh dưỡng cho tốt đã.”

Trong lúc này, Tô Tuyền không quay lại đã lao ra ngoài. Đi thẳng đến trước cửa nhà mình, nàng mới dừng lại cước bộ, đè nén nhiệt khí đang cuồng loạn trong lòng ngực, muốn nhanh chóng tĩnh táo lại.

Hắn thực sự đã nhận ra nàng sao? Nhưng với hắn nàng đã chết, hắn làm sao lại có thể cho rằng sẽ gặp lại một người đã chết trên thế gian này chứ, còn giúp hắn băng bó?

Hắn không nên xuất hiện. Hắn vừa xuất hiện đã đem bình yên vốn có của nàng đảo loạn... bây giờ ngay cả tâm nàng cũng hỗn loạn theo...

Tô Tuyền trở lại phía trong phòng, ngồi lên giường đem An nhi ôm vào lòng. Về mặt không yên cùng tâm tình không ổn của nàng cũng làm cho An nhi cảm nhận được. Tuy ngoan ngoãn ngồi trong lòng nàng nhưng con mắt vẫn luôn nhìn trộm nàng như là muốn nhìn ra nàng đang ưu phiền chuyện gì.

“Tiểu thư, người không phải đến giúp nam nhân kia đối được sao, sao nhanh như vậy đã trở về?” Thẩm Mi từ bên ngoài theo vào sưng sốt hỏi, lại nhìn một lượt. “Di? Hòm thuốc đâu rồi?”

Từ khi nàng đi theo chủ tử đến Đường Hồ trấn, muốn nàng trực tiếp đối xử với nhau như tỷ muội không quản đến chủ tớ nữa nhưng nàng vẫn kiên trì kêu chủ tử là tiểu thư, đồng thời hạ quyết tâm phải luôn đi theo bên cạnh chủ tử tuyệt đối không xuất giá. Tô Tuyền đối với câu hỏi của Thẩm Mi không hề nghe vào tai, tiếp tục ôm An nhi, hôn bay đến nơi nào không biết.

Thẩm Mi buồn bực không thôi, bởi vì chủ tử ngoại trừ hai tháng lúc vừa tới Đường Hồ trấn luôn mang bộ đánh mắt hôn thì chưa bao giờ có bộ dạng như vậy. Bây giờ lại là chuyện gì xảy ra?

Nàng đi tới bên cạnh Tô Tuyền, vỗ nhẹ lên vai chủ tử, “Tiểu thư”

“Hù dọa người!” Tô Tuyền vì giật mình mà tỉnh lại, “Người... Người dọa ta làm cái gì chứ?”

“Rõ ràng tiểu thư tự mình dọa mình nha.” Thẩm Mi nháy mắt hỏi, “Sau khi nam nhân lai lịch bắt mình sát vách xuất hiện, tiểu thư người luôn khác khác... hẳn đến tốt cùng là ai? Cùng tiểu thư có liên quan gì sao?”

Tâm Tô Tuyền hung hăng nhảy loạn, nàng thật không được tự nhiên như vậy thật sao? “Đừng syt nghĩ lung tung.”

Thẩm Mi cười mèm, tốt xấu gì nàng cũng là người lớn lên cùng tiểu thư từ bé, tiểu thư khác thường không lẽ nàng không biết? Trong chuyện này khẳng định có gì đó kì quái!

Tô Tuyền tiếp tục bất an suy tư, nàng rốt cuộc có nên mang hài tử cùng Thẩm Mi chạy trốn trong đêm không? Làm như vậy với các nàng liệu có ổn không? Vì sao nàng cứ không có biện pháp dễ dàng đưa ra quyết định, ngay cả khi câu trả lời là rõ ràng là rất dễ...

Khi này, Tần Tư Ủy mặt bất đắc dĩ ôm hòm thuốc đi vào, “Tuyền tỷ, vị công tử kia nhất quyết không chịu cho ta thay thuốc, hẳn khẳng khẳng muốn tỷ làm.”

“Không đổi thì thôi, để hẳn tự sinh tự diệt đi.” Tô Tuyền tức giận thốt ra không suy nghĩ.

Tần Tư Ủy cùng Thẩm Mi vô cùng ngạc nhiên nhìn nhau. Tô Tuyền trước đây vô luận tính cách bệnh nhân có xấu cỡ nào nàng vẫn luôn ôn nhu, điềm đạm, kiên trì. Cũng không có bất bình tĩnh như bây giờ.

Bọn họ càng lúc càng hoài nghi lời nàng. Nàng nói nàng cùng nam nhân kia không hề quen biết là thực sao?

“Tuyền tỷ, tỷ thật mặc kệ vết thương của hẳn sao? Vết thương hẳn mà không đổi được sẽ càng ngày càng tệ đi, thậm chí có thể mất mạng nữa, tỷ hẳn tâm vậy sao?”

“Người...” Tô Tuyền tức giận trừng Tần Tư Ủy, hẳn dám giúp nam nhân kia nói chuyện?

“Hắn đã hứa với ta, hẳn sẽ không có thêm bất kì hành động khiếm nhã nào nữa. Vừa rồi là hẳn mới tỉnh lại, tinh thần còn chưa thanh tỉnh cho nên đối với tỷ có chút nhầm lẫn. Hiện tại không sao rồi.”

Tô Tuyền không thể từ chối cũng không thể đánh lại lương tâm của mình, không cách nào xem như không thấy được. Nàng giao An nhi cho Thẩm Mi chăm, cùng Tần Tư Ủy trở lại nhà hẳn giúp Đoạn Nguyên Lãm đổi được một lần nữa.

Vừa vào đến phòng, Đoạn Nguyên Lãm đã xoay đầu nhìn về phía nàng. Giống như nhìn thấy được nàng đã đến. Nàng dừng lại để ổn định lại tâm trạng một chút rồi bước về phía hẳn.

Nàng không thể lùi bước, nàng không thể để người khác nhìn thấy vẻ thấp thỏm của nàng. Nàng nhất định phải thoải mái đối mặt hẳn.

Tô Tuyền cùng Tần Tư Ủy đi đến bên giường bắt đầu giúp Đoạn Nguyên Lãm đổi được. Hẳn đã tỉnh táo hơn khi nãy, vô cùng phối hợp không hề có bất kì hành động khiếm nhã nào.

Kỳ thực hẳn đã xác định được Mai đại phu này chính là Tô Tuyền. Nếu như nàng không muốn thừa nhận, hẳn sẽ đáp ứng nàng cho nàng từ từ thích ứng, tránh nàng lại chạy mất, “không thấy tò mò vì sao ta bị thương à?”

“Chuyện này cùng ta không liên quan.” Tô Tuyền nhàn nhạt kết thúc chủ đề.

Đoạn Nguyên Lãm mặc kệ nàng muốn nghe hay không, vẫn cứ nói, “Ta muốn tìm một người, người kia ba năm trước giả chết rời khỏi bên cạnh ta. Lần này ta chính là tới tìm nàng ấy, không nghĩ lại bị người khác lợi dụng chuyện này mai phục. Ta mới rơi vào kết cục thảm hại như thế này.”

Tay Tô Tuyền run lên nhưng nàng đã nhanh bình tĩnh lại, tiếp tục băng bó.

“Ta đã từng phi thường phần nộ, không biết nàng có vì sao lại muốn rời khỏi ta, thậm chí có lúc đã muốn có ý niệm nếu tìm được nàng sẽ băm thầy vạn đoạn. Nhưng thật ra hận ý kia từ lúc đầu đã không hề có, có chăng là nỗi đau đớn khoét rỗng tâm trí ta... ta chỉ muốn tìm nàng quay về, không muốn quan tâm đến lý do nàng vì sao rời khỏi ta nữa. Nếu như nàng cũng nguyện ý cùng ta tái hợp, ta nguyện cùng nàng cố gắng hàn gắn mối quan hệ này.”

Đoạn Nguyên Lãm đoán được nàng kiên quyết rời khỏi hắn chính là do thái độ của hắn khiến nàng mất hết hy vọng... Vì vậy nàng mới làm ra loại hành động ta gan này, thà vứt bỏ tất cả để không còn liên quan gì đến hắn nữa. Hắn thừa nhận trong lòng hắn nàng là nữ nhân đặc biệt nhất, có muốn cũng không quên được, nên hắn mới không từ bỏ bất kì cơ hội nào tìm lại nàng. Hắn muốn xoay chuyển mọi chuyện vì nàng ra đi để lại một nỗi tiếc nuối vô hạn trong lòng hắn. Chính vì nhược điểm như vậy mới có người thiết kế bẫy, tung tin giả khiến hắn tưởng nàng thực sự xuất hiện... Khi hắn đến nơi thì lập tức rơi vào mai phục của đối phương, nhưng chính sai sót này hóa ra lại là may mắn... Hắn đã tìm được nàng.

Tô Tuyền nhếch cánh môi, không phát ra nửa điểm tiếng động song động tác băng bó của nàng lại nhanh hơn. Nàng muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Nàng những năm gần đây sống có tốt không? Lẽ nào nàng thực đem ta quên mất, một chút cũng không lưu luyến? Người nói xem... nàng rốt cuộc có nghĩ tới ta không? Trong lòng nàng đến tận cùng là vẫn có ta hiện hữu chứ?”

“Xong rồi.” nàng coi nhẹ lời hắn quay đầu căn dặn Tần Tư Ủy, “Có vấn đề gì cứ qua tìm ta.”

“À... Được.” Tần Tư Ủy gật đầu, càng chắc chắn giữa hai người khẳng định là có quan hệ... Chẳng lẽ... nam nhân này là phụ thân của An nhi? Chuyện này, hắn phải từ từ tìm hiểu cho kĩ lưỡng. Hắn nhìn sang Đoạn Nguyên Lãm, ngoại trừ cặp mắt bị che đi còn tất cả đường nét trên khuôn mặt cùng An nhi cảm giác là không khác mấy.

Tô Tuyền lần nữa ly khai khỏi nhà Tần Tư Ủy. Đoạn Nguyên Lãm cũng không mở miệng ngăn lại nhưng hắn biết rõ có một số chuyện có muốn trốn tránh cũng không được, cuối cùng cũng sẽ có lúc phải đối mặt.

Đi ra khỏi nhà Tần Tư Ủy vài bước, nàng lập tức dừng lại cước bộ không thể nào kiềm nén chua xót trong lòng được nữa, cứ để nước mắt tùy ý chảy, ghen ngào nức nở thành tiếng. Mấy năm này, nàng quả thực không lúc nào không nhớ hắn, muốn quên đi nhưng lại không có cách nào... Song đến tận bây giờ nàng mới hiểu nàng đã động chân tâm với nam nhân này mất rồi. Nàng từng nghĩ nàng chỉ cần đứa nhỏ, nàng sẽ không bao giờ để hắn trong lòng nhưng lại để hắn chiếm mất một góc thật lớn trong lòng nàng từ lâu muốn thu cũng muộn. Nàng tự nói với bản thân chính là vì nàng không có tình cảm với hắn mới có thể mang đứa nhỏ rời đi, nhưng bất quá đó chỉ là lý do nàng đưa ra để trốn tránh bản thân mà thôi.

Nếu như có thể nàng nguyện cùng hắn nối lại, nàng nguyện ý cùng hắn tạo dựng một cơ hội mới. Giữa hai người thật sẽ có thể bắt đầu lại sao? Nàng không biết nữa, thật không biết...

Vì vấn đề của Đoạn Nguyên Lãm, Tô Tuyền mất ngủ cả đêm, cả đêm này nàng thức nhìn nữ nhi đang say giấc bên cạnh, trong lòng ngổn ngang suy nghĩ.

Nàng nếu đem nữ nhi trở về cùng hắn, nữ nhi chính là công chúa có thể có được sự chăm sóc, dạy dỗ tốt nhất. Nhưng hậu cung nơi nơi mưu mô toan tính, nữ nhi sẽ sống tốt hơn với danh phận công chúa sao? Trong cung, ngay cả nàng còn có nguy hiểm thì nữ nhi nhỏ bé sao có thể thoát. Không... nàng sẽ không để nữ nhi bị hãm hại, không để nữ nhi sống trong cảnh lo âu thấp thỏm, nguy hiểm gần kề tính mạng.

Trước, nàng sợ dĩ trốn khỏi cung cũng bởi vì hậu cung nơi nơi đấu đá nhau, không một chỗ an toàn. Nàng làm sao có thể trở về nơi nàng chán ghét như vậy chứ? Nhưng dù sao, Đoạn Nguyên Lãm cũng là phụ thân của An nhi. Tuy bây giờ An nhi chuyện gì cũng chưa rõ chỉ cần có nàng, nhưng sau này lớn lên một chút nhìn người khác có phụ thân mà nàng không có, An nhi sẽ nghĩ thế nào?

Trước đây, vì An nhi còn nhỏ mọi chú tâm của nàng đều đặt lên người nữ nhi, chưa từng nghĩ đến chuyện này. Bây giờ chuyện phiền não này bất ngờ chạy đến nàng mới biết chuyện này không hề đơn giản. Nếu không có phụ thân che chở, lời phát sinh chuyện không may sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến tâm lý nữ nhi, còn tạo ra một bóng ma trong lòng nữ nhi. Thật không tốt.

“Ôi...” Nàng nhịn không được thở dài, xem ra không chỉ đêm nay có lẽ nàng còn mất ngủ dài dài.

6. Chương 6

Sột soạt, sột soạt...

Ban đêm tĩnh lặng, nhưng phía ngoài lại có những âm thanh không bình thường, như là có người đang tụ họp. Nửa đêm canh ba rồi còn có ai đi bộ bên ngoài, hơn nữa số lượng hình như không ít?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tô Tuyền lòng đầy lo lắng quyết định rời giường tìm xem rốt cuộc là chuyện gì?

Đồng dạng, lúc này Đoạn Nguyên Lãm cũng không thể ngủ. Từ Tần Tư Ủy hẳn biết được một chút thông tin về “Mai đại phu”. Có lẽ Tần Tư Ủy nghĩ tiết lộ chuyện người khác là không tốt nên chỉ nói sơ sơ rằng Mai đại phu ở với một người xem như là tỷ muội, còn nói hai người họ nuôi dưỡng một tiểu oa nhi hai tuổi. Ngoài việc nuôi dạy hài tử, nàng còn hành y bốc thuốc, dân quanh đây ai có bệnh cũng đến nhờ nàng. Cuộc sống hết sức bình dị.

Tiểu oa nhi hai tuổi... Trong lòng hẳn chấn kinh. Nàng giúp hẳn sinh hạ nhi nữ sao? Không biết bộ dáng nhi nữ lớn lên như thế nào? Có giống hẳn không, hay sẽ giống nàng?

Chuyện có con với hẳn không có gì là mới mẻ nhưng không hiểu sao hẳn lại mong đợi đứa nhỏ này. Có trời mới biết lúc này hẳn cỡ nào mong đợi có thể nhanh chóng tận mắt nhìn thấy nữ nhi.

Chỉ là bây giờ Tô Tuyền còn không muốn nhận thức hẳn, có thể nào nguyện ý cho hẳn gặp nữ nhi không? Hẳn phải làm gì mới có thể khiến nàng quên đi quá khứ cùng hẳn trở về Hoàng cung đây?

Hẳn không muốn ép buộc nàng. Bởi vì chuyện này sẽ chỉ làm mối quan hệ của hai người tồi tệ hơn thôi. Hẳn thà rằng dùng tâm tư chờ đợi, chỉ cầu có thể từ từ xoay chuyển lòng nàng...

Sột soạt, sột soạt...

Hai hàng lông mày trong nháy mắt nhăn lại, hẳn nhảy bèn nhận thấy nguy hiểm đang đến gần, xem ra nhóm người ngựa đánh lén hẳn đã phát hiện ra hành tung của hẳn nên tính lần nữa đột kích hẳn.

Hẳn từ giường đứng dậy, đi đến bên cạnh lán mò tìm trường kiếm mà Tần Tư Ủy đã giúp hẳn để gần đó. Hẳn nắm chặt vỏ kiếm, im lặng lắng nghe, chuẩn bị đối phó.

Đông! Đông!

Vài đạo bóng đen từ cửa sổ nhảy vào, dày đặc mùi sát khí từ từ áp sát. Đoạn Nguyên Lãm lập tức rút kiếm gầm lên, “Muốn đánh lén Bản vương? Các ngươi không có cửa.”

Hắc y nhân kinh ngạc, không ngờ hành động của bọn hẳn đã bị phát hiện, ngay tức khắc rút kiếm hướng Đoạn Nguyên Lãm đánh tới. Mấy người vây đánh một người, chiêu thức sắc bén rõ ràng muốn dồn Đoạn Nguyên Lãm vào chỗ chết.

Trong phòng tối tăm, chỉ có bóng người lúi lúi tiến tiến không ngừng, âm thanh kiếm khí giao nhau vang lên không dứt. Đoạn Nguyên Lãm dựa vào âm thanh nghe được ra sức đánh trả. Tuy trong bóng tối, dùng thính lực để đánh phát huy tác dụng vô cùng tốt nhưng suy cho cùng hẳn chỉ có một mình, lại bị thương. Vừa mới bắt đầu, khí thế của hẳn khiến bọn hẳn y nhân bị dọa nhưng bọn chúng rất nhanh đã áp chế được, chậm rãi tiến tới dồn ép hẳn.

“Này, này... này, chuyện gì xảy ra vậy?” Tần Tư Ủy từ phòng ngủ nhà trước bị tiếng đánh nhau làm thức tỉnh, nhanh chóng vọt vào, “Đừng làm loạn chỗ này của ta, đến khi sửa sang lại thật nhức đầu nha!”

Có một tên hắc y nhân thấy Tần Tư Ủy tự nhiên xuất hiện, muốn giết người diệt khẩu liền xông về phía hẳn. Tần Tư Ủy thấp giọng chửi một tiếng, linh động đá một cái ẩm lô vào mặt tên hắc y nhân, lửa trong lò vắng lên chỉ nghe hắc y nhân kêu thảm một tiếng

“A...”

Đoạn Nguyên Lãm không quản được Tần Tư Ủy có khả năng tự bảo vệ hay không, vì giờ hắn còn không tự bảo vệ mình được. Trải qua một hồi chém giết, hắn thắng tay xé miếng vải trên mắt đã sớm tuột ra xuống. Không quản con mắt bị thương hay không nữa.

Rất nhanh tầm nhìn mơ hồ đã rõ ràng trở lại, hắn mới biết được có năm tên hắc y nhân đang vây lấy hắn. Còn một tên nữa đang ôm mặt gào thét, trong phòng bị loạn thành một đoàn. Trong phòng này quá nhỏ bó buộc quyền cước, phải nghĩ biện pháp ra bên ngoài nếu không sẽ bị bọn hắc y nhân này ép đến chết.

Lúc này, một gã hắc y nhân lại hướng hắn chém tới. Hắn nghiêng người né qua, xoay một vòng đá bay đối phương. Hắc y nhân đau đớn té trên mặt đất. Vừa lúc tạo ra một khoảng không gian vị trí cửa sổ, hắn không chút chần chừ nhanh chóng bay qua song cửa. Hắc y nhân cũng đuổi sát theo, không muốn hắn trốn thoát lần nữa.

Việc đầu tiên khi ra khỏi phòng, Đoạn Nguyên Lãm đang tự hỏi nên chạy về phía nào, thì Tô Tuyền ngay sát bên cạnh lại xuất hiện, vẻ mặt lo lắng, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Chết tiệt!” nàng xuất hiện lúc này sẽ gặp nguy hiểm nha!

Mắt thấy hắc y nhân đuổi theo tới, hắn chỉ còn cách chạy đến chắn trước mặt che chở nàng, cùng hắc y nhân đánh nhau lần nữa.

Tô Tuyền không nghĩ sẽ có sát thủ đột kích, sợ đến mức hồn chỉ biết mặc cho hắn nắm lấy tay nàng, giúp nàng né tránh. Tần Tư Ủy lao ra khỏi phòng thấy một màn này cũng hoảng hồn, lo lắng nhanh chóng nhập cuộc. Tần Tư Ủy khẩn trương nghĩ biện pháp giúp bọn hắn thoát khỏi cảnh này. Tô Tuyền vẫn theo sau lưng Đoạn Nguyên Lãm, do tránh đột kích của hắc y nhân Đoạn Nguyên Lãm nhất thời buông tay Tô Tuyền khiến nàng loạng choạng ngã xuống đất, “A...”

Đoạn Nguyên Lãm nghe tiếng vội quay đầu lại nhìn, lợi dụng lúc này một hắc y nhân đâm kiếm về phía hắn. Hắn không thể chống trả chỉ có thể chọn biện pháp ngồi xuống ôm Tô Tuyền vào lòng. Hắn thà rằng chính mình bị thương cũng không muốn nàng có chút xước sướt nào.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

Trong lúc nguy cấp, một đạo thân ảnh nhảy vào cắt ngang chiêu kiếm đột kích của hắc y nhân kia. Sau đó lại xuất hiện thêm vài người nữa cùng hắc y nhân đánh nhau. Xem ra đây chính là người của Đoạn Nguyên Lãm. Số người cứu viện nhiều hơn gấp ba lần nên rất nhanh bọn hắc y nhân bị bắt giữ.

Đợi đến khi không còn nguy hiểm nữa Đoạn Nguyên Lãm mới nhìn người đang được mình ôm chặt trong ngực hỏi, “Nàng có sao không?”

“Ha?” Tô Tuyền ngậy ngốc trong ngực hắn, thấy hắn đã đem băng vải che mắt lấy xuống, lùi vài bước lòng rối lên, không biết phải đối mặt hắn như thế nào.

Tuy là ban đêm nhưng ánh sáng mờ nhạt này cũng giúp Đoạn Nguyên Lãm thấy rõ hình dạng của nàng. Có thể khẳng định chính xác thân thể của nàng, “Nàng thật là Tô Tuyền.”

Xem ra duyên số của bọn họ chưa dứt, hắn mới có thể cùng nàng lần nữa gặp nhau. Nếu còn duyên phận hắn sẽ nắm chặt cơ hội này, không cho nàng tiếp tục né tránh hắn.

Tô Tuyền cắn môi cúi đầu, trong lòng đang trăm mối ngổn ngang. Xem ra là vẫn phải đối mặt, nàng nên làm gì đây?

“Hoàng thượng.” Trưởng thị vệ đến trước mặt Đoạn Nguyên Lãm quỳ xuống, “Xin thứ cho vì thần tiếp giá chậm trễ, thiếu chút nữa đã để cho Hoàng thượng gặp nguy hiểm.”

“Các người có thể đến kịp lúc là tốt rồi, bọn hắc y nhân kia đâu?”

“Toàn bộ đều bị bắt sống, vì thần sẽ tận sức bắt chúng chính miệnng khai ra kẻ đứng đằng sau xúi giục.”

“Việc này giao cho các người.”

“Dạ.”

Đoạn Nguyên Lãm kéo Tô Tuyền đang đứng cùng, nhưng hấn vừa cử động đã nhin không được nhú mi khê rên một tiếng, thiếu chút nữa muốn quy xuống đất. May mà Tô Tuyền nhanh tay đỡ được hấn, lo lắng hỏi, “Sao vậy?”

Thấy hấn dùng tay đỡ thắt lưng, nàng lập tức đưa tay đến chỗ vết thương của hấn... Quả nhiên thấm ướt một mảng. Khăng định vừa rồi đánh nhau ác liệt làm vết thương bị nứt ra.

“Miệng vết thương của người lại chảy máu.” Nàng lo lắng không ngớt, “Nhanh, đi theo ta, ta giúp người băng bó lại vết thương.”

Lần này, Tô Tuyền đem Đoạn Nguyên Lãm về phòng của mình. Các thị vệ vừa rồi theo chỉ thị của thị vệ trưởng một nhóm thu dọn tàn cuộc, một nhóm canh giữ ngoài phòng Tô Tuyền ngừa sát thủ lại tập kích.

Nàng thấp đèn, đỡ hấn ngồi xuống rồi đi lấy hòm thuốc. Nàng đem áo ngoài của hấn cởi ra, dùng khăn ướt lau đi vết máu... mỗi hành động đều vô cùng nhẹ nhàng, hai chân mày thủy chung đều chúm chặt.

Cuộc giao chiến qua đi, bên ngoài vô cùng lộn xộn. Thẩm Mi đã sớm tỉnh, An nhi cũng vì ầm ĩ mà thức dậy. Thẩm Mi ôm An nhi tò mò đi đến cửa sau quan sát.

Đoạn Nguyên Lãm chịu đựng đau nhức không nói một câu, lẳng lặng chờ Tô Tuyền xử lý hết vết thương trên người hấn, lưu luyến tham lam nhìn dung mạo của nàng.

Đã ba năm, hấn cùng nàng ly biệt ròng rã ba năm. Giờ đây khuôn mặt đầy đặn hấn chưa bao giờ quên lại lần nữa ở trước mặt hấn. Ngoại trừ nàng trở nên chín chắn một chút, những cái khác hầu như không đổi. Vẫn thói quen vận trang phục thanh nhã, bên người luôn có mùi An thảo, yêu thích y thuật thực sự trở thành đại phu. Thậm chí cả hấn cũng trở thành bệnh nhân của nàng...

Một nữ nhân mang theo con nhỏ sống bên ngoài không vất vả sao? Nàng cho dù kiên cường nhưng làm thế nào mà vượt qua ba năm nay? Nàng có biết hấn nhớ nàng đến phát bệnh rồi không? Một loại tâm bệnh mà chỉ có nàng có giải được. Không tìm được nàng tâm bệnh này không cách nào chữa được. Đã tìm được nàng, nhưng nàng sẽ đưa giải được trị tâm bệnh của hấn chứ?

Tô Tuyền mất một phen mới đem vết thương cũ mới trên người Đoạn Nguyên Lãm xử lý xong. Nàng không nhin được thở mạnh một hơi, cuối cùng cũng có thể an tâm. Sửa sang lại hòm thuốc, nàng đang muốn xoa y người rồi đi, hấn đã nhanh tay bắt được tay nàng không muốn nàng rời đi hấn.

“đợi một chút...”

“Sao vậy?”

“Nàng không phải nên hướng ta giải thích chút sao?” hấn đã sớm muốn cởi bỏ những hoài nghi từ lâu đã chất chứa trong lòng. Như là, nàng vì sao rời khỏi hấn? Rồi, nàng có nguyện cùng hấn bắt đầu lại lần nữa không? Rồi, nàng có cùng hấn trở về không?

Tô Tuyền dừng lại. Nàng còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với chuyện này, đành chột dạ chuyển sang chuyện khác, “Việc quan trọng bây giờ là Người nên tĩnh dưỡng cho tốt, đừng để vết thương nứt ra... những chuyện khác nói sau đi.”

“Nàng...”

“Ai ôi, An nhi, con muốn chạy đi đâu?” An nhi đang ngoan ngoãn nằm trong lòng Thẩm Mi bất thành linh vùng vẫy đứng dậy. Thẩm Mi không bắt được nàng đành buông tay cho nàng trượt xuống. An nhi vừa rơi đến đất đã đi vào bên trong. Nàng đứng cách Đoạn Nguyên Lãm một khoảng, nhìn hấn mỉm cười cùng giờ đôi mắt to tròn ra nhìn, đối với hấn xem ra rất tốt.

Đoạn Nguyên Lãm thấy nàng, lòng khê run. Lẽ nào đây chính là nữ nhi Tô Tuyền vì hấn sinh ra? khuôn mặt tròn tròn phần nộn tuy rằng mười phần ngây thơ, nhưng đoán chắc khi lớn lên sẽ là một đại mỹ nhân, giống như mẫu thân của nàng.

Thấy nữ nhi đột nhiên xông tới, Tô Tuyền có chút chột dạ. Không biết có nên giải thích với hấn thân phận An nhi không, mà cũng không biết phải nói như thế nào? Tất cả mọi chuyện đến bất ngờ quá, nàng còn chưa có chuẩn bị tâm lý. Nàng căng thẳng đứng dậy.

Đoạn Nguyên Lãm nín thở chờ đợi. Hắn chờ nàng thẳng thắn nói cho hắn biết thân phận tiểu oa nhi kia, nhưng từ đầu đến cuối chỉ nhìn thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của nàng, miệng nàng đã muốn hé nhưng rồi lại ngậm tăm không nói.

“Tỷ.” Lúc này Tần Tư Ủy đi vào trong phòng, quan tâm hỏi. “Mọi chuyện vẫn tốt chứ?”

An nhi vừa thấy Tần Tư Ủy, lập tức dời đi lực chú ý. Nàng hướng Tần Tư Ủy vươn tay muốn hân ôm.

“An nhi, ngươi cũng bị đánh thức sao?” Tần Tư Ủy dễ dàng đem An nhi ôm lấy, “Có sợ không? Đừng sợ nha, không có chuyện gì nữa rồi.”

“Phụ thân!” An nhi vui vẻ ôm cổ hắn, gọi một tiếng.

“Hả?” Tần Tư Ủy sững sốt. Hắn không phải đã nói hắn không phải cha nàng sao? Hắn cũng không có khả năng sinh ra đứa con ngọc ngà như nha đầu này nha.

Lời An nhi vừa nói không chỉ làm Tần Tư Ủy há hốc mồm, ngay cả Tô Tuyên cùng Thẩm Mi cũng cực kỳ kinh ngạc. Song khuôn mặt khó coi nhất lúc này không phải Đoạn Nguyên Lãm thì không còn ai khác. Hắn mặc kệ vết thương đứng dậy, chỉ vào Tần Tư Ủy chất vấn Tô Tuyên, “Rốt cuộc đây là ý tứ gì?” Nàng cho phép nữ nhi của hắn nhận người khác làm cha? Hay nữ nhi này căn bản không phải con hắn, mà là của Tần Tư Ủy?

Tô Tuyên thấy hắn tức giận trực tiếp phán định tội danh cho nàng, cũng nhin không được phát hỏa. Không cần suy nghĩ nói, “chính là ý tứ như vậy.”

Cái gì mà ý tứ này, ý tứ nọ chứ? Tần Tư Ủy mờ mịt. Chuyện này không liên quan hắn nha! Người quấy rối là An nhi nha!

Đoạn Nguyên Lãm càng phát đại hỏa. Nàng không những không giải thích với hắn còn ngang nhiên cùng hắn tranh cãi. Quả là muốn chọc hắn tức chết, “Tô Tuyên, ngươi...”

“Hoàng thượng.” Lúc này thị vệ trưởng đi vào trong phòng, “Hắc y nhân đều bị trói ghô lại chuẩn bị mang về tra khảo, không biết Hoàng thượng tính khi nào rời đi ạ?”

Đoạn Nguyên Lãm nổi giận dưng dưng trừng mắt nhìn Tô Tuyên một cái, lập tức xoay người bỏ đi, “ngay lập tức!”

“Chờ chút!” Tô Tuyên khẩn trương bắt lấy tay hắn, không cho hắn đi, “Thương thế của người cần phải tịnh dưỡng, không thích hợp lên đường ngay lúc này.”

“Không có quan hệ gì với ngươi mà?” Hắn bỏ tay nàng ra, cười đầy châm chọc, “Ngươi không phải không muốn cho ta biết đến sự tồn tại của ngươi sao? Bây giờ ta đi sẽ không tiếp tục nhiễu loạn những ngày tháng bình yên của ngươi nữa. Ngươi chắc là đang vui vẻ lắm, đúng không?”

Không, không phải như thế! Nàng muốn mở miệng giải thích, nhưng không tài nào nói được thành lời, chỉ có thể u sầu nhìn hắn trong lòng lại vô cùng khổ sở.

“Đừng dùng ánh mắt này nhìn ta. Đây là chọn lựa của ngươi, không lẽ ngươi muốn trách ta?”

Đoạn Nguyên Lãm không hề nhìn nàng dứt khoát bỏ đi. Nội tâm đầy căm phẫn đã sớm thiêu đốt hết lý trí của hắn, khiến hắn để mặc cho vết thương đau nhức không thôi kia. Hắn muốn lập tức rời khỏi đây, cũng không muốn nhìn thấy nàng nữa.

“Hoàng thượng.” Tô Tuyên đuổi tới cạnh cửa nhìn hắn cương quyết rời đi cảm thấy thực đau khổ. Nàng không có dũng khí để tiến lên phía hắn giữ chân hắn lại, khẩn cầu hắn đừng đi. Nàng tự giấu cười khổ, bản thân thật là mâu thuẫn. Lúc hắn ở đây nàng ước gì hắn nhanh chút rời đi, đừng phát hiện ra sự tồn tại của nàng và An nhi. Nhưng hiện tại hắn rời đi như nàng mong muốn, nàng lại thống khổ day dứt, hy vọng hắn đừng đi.

Dù sao hai người không gặp nhau đã ba năm rồi, thực ra nàng... không có gì khác nào không nghĩ đến hắn.

Tần Tư Ủy không dám tin, hết nhìn Đoạn Nguyên Lãm lại xoay sang nhìn Tô Tuyền, cuối cùng nhìn lại cái người vừa gây họa nằm trong lòng mình. Tô Tuyền vừa rồi gọi tên nam nhân kia là... “Hoàng thượng.” Như vậy An nhi là... Tiểu công chúa sao?

Thật không thể tưởng tượng được nha! Hắn cứ nhiên ở sát bên cạnh nữ nhân của Hoàng thượng... nếu như Hoàng thượng thật sự hiểu nhầm, tiểu oa nhi này là con hắn, có khi nào hắn bị đem đi chém không?

Đoạn Nguyên Lãm nói đi là đi, không chút lưu luyến. Dưới sự bảo vệ của thị vệ rất nhanh đã rời khỏi Đường Hồ trấn. Sau đó không hề có tin tức gì.

Hắn vừa đi Tô Tuyền liền trở nên sầu não, tinh thần ủ rũ, sa sút vô cùng. Ngay cả cơm cũng nuốt không trôi, thân hình gầy đi trông thấy. Lúc đó thân thể mang thai nàng còn có thể phần chần trở lại tại sao bây giờ lại không thể? Mấu chốt là nằm ở đâu?

Bởi vì mong muốn cùng nàng hợp lại của hắn đã khiến lòng nàng dao động, nhưng cuối cùng hắn lại quay lưng rời đi làm nàng bị dả kích, nàng mới không thể nào phần chần lên được?

“Nương...” An nhi đi tới trước mặt nàng, vươn đôi tay nhỏ bé kéo kéo váy nàng. Muốn dời đi sự chú ý của nàng.

Tô Tuyền thấy hành động của nữ nhi, liền khôi phục lại khom người ôm nàng vào ngực, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, non mềm của nàng, nhin không được thở dài, “Cuối cùng là ai dạy con gọi a Ủy là phụ thân đây?”

Nếu như nữ nhi không phải bất thành linh gọi như vậy, có thể tình hình sẽ không hỏng bét thế này. Nàng nên làm thế nào để thu dọn tàn cuộc chứ?

Không, không cần chỉnh đốn nữa, bởi vì hắn đã đi rồi có muốn gặp cũng không được, càng không thể giải thích hiểu lầm này.

“Ai...” Nàng lại thở dài, trong lòng dâng lên một cỗ nặng nề bất lực.

An nhi nhìn mẫu thân không vui, biết mình làm sai gì đó, ngã nhào vào lòng ngực mẫu thân, cọ cọ làm nũng. Tô Tuyền vì hành động đáng yêu này mỉm cười, sự nặng nề cũng vì vậy mà vơi đi không ít, “Được, nương biết con lo lắng cho nương, nương sẽ cố gắng lấy lại tinh thần.”

Đúng nha! Nàng còn có An nhi, An nhi là báu vật quan trọng nhất của nàng. Về phần nam nhân kia, có hay không đối với bọn ta cũng không có gì cần thiết.

Vài ngày sau, Tô Tuyền cũng bắt đầu phần khởi hơn, không còn nghĩ nhiều đến chuyện Đoạn Nguyên Lãm nữa. Còn về thương tích của hắn nàng cũng không muốn nghĩ đến nữa, hoàng cung ngự y y thuật còn sao hơn nàng mà. Hắn tùy tiện tìm một người chữa chắc chắn sẽ không chết.

Trước mặt người khác, nàng phục hồi sinh hoạt bình thường, không có thay đổi gì như ba năm nay. Nhưng chỉ có mình nàng biết... mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng, nàng vẫn luôn không tự chủ được vô tình nhớ hắn. Mỗi lần như thế, nàng lại buột chính mình không được phép nhớ hắn, nhắc nhở bản thân rằng nàng không được phép để hắn chi phối tâm tình nàng.

Thấm Mi cùng Tần Tư Ủy không hề hỏi nàng chuyện tình của nàng cùng Đoạn Nguyên Lãm, coi như không có chuyện này xảy ra. Bọn họ cố tình giả ngây giả dại để tránh đụng đến vết thương của Tô Tuyền.

Vốn tưởng rằng mọi chuyện cứ thế trôi đi, không ngờ rằng hai tháng sau... Đoạn Nguyên Lãm lại xuất hiện lần nữa.

Đát, đát, đát...

Tiếng vó ngựa liên tục vang lên không ngừng, càng ngày càng gần. Nghe tiếng, Tô Tuyền đang đứng phơi được trong tiểu viện đứng lên nhìn ra. Đang hoang mang không biết chuyện gì thì nhìn thấy một nhóm người ngựa chằng biết từ đâu chạy đến. Nhóm người này càng lúc càng đến gần, gần đến mức nàng có thể nhận ra người dẫn đầu là ai... Đoạn Nguyên Lãm. Nàng thật không thể tin, hắn lại đến nữa?

Đúng thật là Đoạn Nguyên Lãm! Hắn tới làm gì? Hắn không phải đang ở Hoàng cung sao?

Đoạn Nguyên Lãm kéo chặt cương thẳng lại, dừng ngay trước cửa nhà Tô Tuyền, vẫn ngồi trên ngựa từ trên cao nhìn xuống. Phía sau có khoảng hai mươi thị vệ cũng lần lượt dừng theo, khí thế làm người khác kinh ngạc.

Tô Tuyền thoáng sửng sốt, mở miệng hỏi. “Người... Người quay về rồi mà!”

“Hừ... cả nước này đều là đất của Bản vương, Bản vương muốn đi đâu cần người cho phép sao?” Đoạn Nguyên Lãm hừ lạnh.

Nội tâm Tô Tuyền một cổ hỏa khí cũng nhanh chóng nhóm lên, đây là cái thái độ gì chứ? Hắn cho rằng hắn là vua một nước thì muốn làm gì thì làm, không cần để ý đến người khác sao?

Nói xong Đoạn Nguyên Lãm lập tức nhảy xuống, đem cương giao cho thị vệ phía sau. Tiếp đến hắn công khai đến trước mặt nàng kéo cửa gỗ phía trước tự ý đi vào trong viện, nhìn nàng hạ quyết định. “Bản vương muốn ở lại đây.”

“Cái gì?” Tô Tuyền vừa kinh ngạc vừa hoài nghi bản thân mình đang nghe nhầm.

“Bản vương muốn ở lại chỗ này, đủ rõ ràng chưa?” hắn nhắc lại.

“Ai... Ai cho người ở lại đây?” nàng tức giận đến nổi mặt đỏ cả lên. Hắn nói hắn muốn ở thì sẽ để hắn ở sao? Vương uy lớn thật nha!

“Bản vương muốn ở lại nơi nào, người có thể ngăn cản sao? Người có quyền hạn đó sao?” Đoạn Nguyên Lãm đắc ý vui vẻ ra mặt cười nói.

Lần trước hắn bị làm cho tức đến nổi rồi đi trở về. Về rồi hắn mới tỉnh táo lại rằng hắn không thể... hay nói chính xác là hắn không có cách nào bắt bản thân bỏ mặc hai mẹ con nàng. Hắn quyết định! Hắn sẽ cùng nàng tiếp tục dây dưa, đến khi nào nàng tình nguyện đem theo nữ nhi cùng hắn quay về Hoàng cung mới thôi... ha ha ha xem nàng làm gì được hắn.

Ba năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn nhưng cũng đủ làm cho bọn họ có ngăn cách nên hắn muốn từ từ tiến nhập vào cuộc sống thường ngày của các nàng, muốn các nàng từ từ tiếp nhận hắn. Các nàng sẽ không thoát khỏi bàn tay của hắn.

Hắn muốn cái gì, cho tới bây giờ chưa từng thua cuộc. Nhưng nàng là ngoại lệ, hết lần này đến lần khác làm trái ý hắn. Vì cái “ngoại lệ” này, hắn nguyện ý tốn nhiều tâm tư chỉ để xoay chuyển lòng nàng.

“Người...” Tô Tuyền tức đến mức hai lông mày nhú thành một đường. Theo như hắn nói, hắn kiên quyết nhất định phải ở đây sao?

Thẩm Mi nghe bên ngoài có tiếng tranh cãi, hấp tấp mở cửa sổ nhìn ra. Nàng không ngờ Đoạn Nguyên Lãm mấy tháng trước rồi đi bây giờ lại xuất hiện. Nàng không nén được kinh hãi.

Thấy Thẩm Mi thò đầu ra nhìn Đoạn Nguyên Lãm không khách khí ra lệnh, “Người, nhanh chuẩn bị một gian phòng sạch sẽ để Bản Vương ở.”

“Ách... Dạ” Thẩm Mi hoảng sợ không dám làm trái ý vua nhanh chóng xoay người đi.

“Thẩm Mi?” Tô Tuyền không tin đây chính là Thẩm Mi mà nàng quen biết, người của nàng sao lại nhanh như vậy bị hắn thao túng... Ông trời! Thiên lý ở đâu a?

Đoạn Nguyên Lãm hả hê cười, đáng vẻ khiêu khích thể hiện cả ra ngoài, khiến cho Tô Tuyền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể bắt chấp lễ giáo mà đạp hắn ra khỏi cửa.

Hắn muốn thế nào đây? Nếu đã đi rồi thì còn quay về chọc tức nàng làm gì nữa?

Nhưng nàng chỉ có thể phần nộ trợ mắt ra nhìn hắn trụ lại.

“Ở lại cũng được, nhưng ta chắc nhờ người. Chỗ chúng tôi ở rất bình thường, ăn uống cũng rất đơn giản hoàn toàn không so sánh được với Hoàng cung chỉ sợ người có thân phận Long thể tôn quý như người không quen thôi.”

“Vậy nàng yên tâm, Bản vương từng mang binh xuất chinh, khó khăn trong việc ăn ở không phải không có kinh nghiệm, không tồi tệ như nàng nghĩ đâu. Nàng yên tâm Bản vương sẽ thích ứng được.” Hắn dễ dàng xoay trở lời khiêu khích của nàng.

“Người...” Nàng hít sâu vài hơi mới kiềm xuống cơn giận không để nó trào lên mà kích động đến chửi mắng om sòm. Nhưng lập tức nàng chỉ ra phía đám thị vệ đứng phía sau, “Những người này thì sao? Chúng tôi không có khả năng lo hết cho bọn họ.”

“Nàng không cần phải lo, bọn họ cắm trại ở phụ cận, tự ăn tự ở sẽ không làm mất một hào nào của nàng đâu.”

Tô Tuyền bắt đầu mơ hồ, xem ra hắn đã dự tính rồi mới đến, tuyệt không muốn nàng sống dễ chịu đây mà.

Thực là oan gia, rõ là oan nghiệt... hắn sao cứ phải dây dưa với nàng không dứt chứ?

Thấy nàng tức đến nói không ra, tâm tình Đoạn Nguyên Lãm vô cùng tốt, thanh thoi nói, “Còn một chuyện?”

Chuyện gì nữa? Là chuyện lớn sao?

Đoạn Nguyên Lãm tiến vào nhà cũng chính là thẳng thừng tiến vào quấy rối cuộc sống bình yên của Tô Tuyền. Hắn cũng không nói cho các nàng biết hắn muốn làm gì, chỉ ở lại sinh sống chung với các nàng. Mà đám thị vệ đi theo hắn cũng làm như lời hắn nói, đến vùng kế bên cạnh hạ trại. Chuyện lạ như thế này nhanh chóng đem tới sự tò mò của người dân xung quanh, mọi người đều ồn ào bàn tán không biết xảy ra chuyện gì.

Vụ tập kích đêm trước, Tô Tuyền cùng Tần Tư Ủy phải vất vả lấy cớ “Tìm sai thù” mới che dấu được, nhưng lần này Đoạn Nguyên Lãm ngang nhiên tiến vào còn phô trương thanh thế như vậy Tô Tuyền thực không biết giải thích với mọi người quan hệ của nàng và hắn như thế nào nữa.

Mọi người ở đây ai cũng coi nàng là quá phụ, nên mới cùng nha hoàn Thẩm Mi nuôi dưỡng nhi nữ. Nhiều người còn tỏ ra thương cảm. Tuy nàng chưa bao giờ nói qua chuyện này nhưng cuộc sống bình dị, cùng chưa ai thấy người đàn ông nào ra vào nên cứ coi như là đoán đúng rồi.

Chỉ có Tần Tư Ủy là hiểu về nàng nhiều hơn một chút. Song cũng chỉ biết cha của An nhi còn sống nhưng trăm ngàn lần cũng không thể ngờ được rằng người kia lại chính là Vua Đoạn quốc.

“Tô Tuyền nha, nam nhân này... là ai?” một phụ nhân đến nhờ Tô Tuyền khám bệnh, thấy Thẩm Mi đang “trần giữ” ngay cạnh Đoạn Nguyên Lãm để hắn tùy thời sai khiến nhin không được tò mò hỏi. Không phải một mình nàng hiểu kì mà tất cả mọi người xung quanh đều hiểu kì đến cực điểm, chẳng qua không có cơ hội hỏi thăm mà thôi.

Đoạn Nguyên Lãm biết bản thân đang là tâm điểm chú ý nhưng hắn vẫn ung dung. Hắn muốn nhìn xem nàng làm sao giải thích quan hệ của hai người đây.

Tô Tuyền thực sự đau đầu, phân vân hồi lâu nàng mới tìm ra đáp án tạm thời, “Người này... là thân thích xa của ta tạm đến nương nhờ.”

“Thân thích?” Đoạn Nguyên Lãm cao giọng giận trừng nàng, biểu đạt rằng hắn hiện tại vô cùng rất bất mãn. Hắn là cha của An nhi nhưng nàng chỉ dùng hai từ “thân thích” là có thể cho qua sao?

“Sao? Người không vừa lòng gì sao?” Tô Tuyền không cam tâm, “Ta mặc kệ người ở bên ngoài là ai. Ở trong nhà ta, ta chính là lão đại, ta nói thế nào thì chính là thế ấy.” nàng đã chịu đủ cái dáng kiêu ngạo ra vẻ ta đây của hắn rồi, bây giờ nàng phải phản kích lại.

Chưa từng bị ai nói những lời này, hắn tức đến mức đứng lên “Nàng...”

“Ta... ta làm sao? Ra sau viện đón củi đi!” Nàng cố lấy dũng khí hóa thành cộc mệ chỉ về phía hậu viện. “Chúng ta không nuôi nổi kẻ ăn không ngồi rồi. Người nếu muốn ở lại chỗ này cũng nên có chút công hiến, đem củi ở hậu viện chở hết đi dùng ngồi không đây nữa.”

Đoạn Nguyên Lãm quả thực không tin, mới có ba năm không gặp, tiểu nữ nhân nhu mì, điềm đạm năm đó bây giờ lại lớn mật như vậy. Dám sai người đường đường là vua một nước như hắn đi chở củi, thật là chán sống mà! Hành vi lần này của nàng thật khiến hắn đoán không ra kế tiếp sẽ ra sao.

Cũng khó trách, Tô Tuyền sau khi rời cung cùng Thẩm Mi sống dựa vào nhau. Hai nữ nhân muốn an ổn sống bên ngoài không thể không học cách kiên cường, nếu không sẽ làm cho người khác khi dễ càng dễ đưa tới phiền toái.

Phụ nhân vừa rồi hiểu kì nhìn vẻ mặt tức giận của hần, không có điểm nào có thể giống như đến nhờ vả... ngược lại giống như là cừu nhân tìm đến cửa.

“Ai nói ta ăn không? Người nếu muốn tiền, ta có rất nhiều. Người muốn bao nhiêu ta cho người bấy nhiêu.”

“Tiền sao? Cái này ta không ham thích. Nếu người muốn ở lại thì phải theo qui củ trong nhà mà làm theo. Đến hậu viện chẻ củi...”

“Người...”

“Đi... Chẻ... Củi...”

Đoạn Nguyên Lãm nghiêng răng nghiêng lợi, hít một hơi thật sâu kiên nén xoay đầu giận dữ đi về phía hậu viện.

Thật vất vả đem người đuổi đi, Tô Tuyền thở phào nhẹ nhõm trở lại nhìn đại thẩm mỉm cười, “Đại thẩm, người chỉ bị chút phong hàn, ta kê chút được người đứng hạn uống vài ngày sẽ hết.”

“Cảm tạ người, Tô Tuyền.” Đại thẩm nhìn nàng “lật lọng” thần tốc cảm thấy thật hoảng sợ, nhưng cũng không có biểu hiện gì quá đáng ra ngoài. Xem ra, hai người này có gì đó. Nàng ăn muối còn nhiều hơn hai người ăn cơm làm sao lừa nàng được. Song đó cũng là chuyện nhà người không phải chuyện của nàng.

“không có gì, người không cần khách khí.” Tô Tuyền cười nói.

Ở phía sau hậu viện, Đoạn Nguyên Lãm tuy không cam tâm nhưng vẫn cầm rìu. Bất quá sắc mặt của hần nhìn đồng củi kia vô cùng âm trầm. Nhưng đồng củi vô tri này cũng là mặc kệ hần sẽ không nhìn thấy hần như thế mà kinh sợ quỳ xuống xin hần nguôi giận.

“Ta đường đường là vua một nước, cư nhiên lại sai ta đi chẻ củi! Quả là ô nhục ta mà! Không thể tha thứ được!” hần vừa tức giận chẻ củi vừa nói.

Để nữ nhân kia có thể tha thứ, hần còn phải nghe lời nàng làm thêm cái gì nữa? Hần có thể xuất ra uy quyền quân vương ép nàng, đây không phải chuyện hần nên làm sao? Thật nổi nóng mà!

Nhưng] [/đã] [cái kia/cái đó/cái ấy/việc ấy/ghê lắm/ấy] [/phụ nữ/đàn bà/vợ] [như thế chẳng] [khả/nhưng/cũng/có] [tha thứ/bỏ qua/thứ lỗi], [hần] [hoàn/vẫn/còn] [thỉnh/nghe] [lời của nàng] [làm cái gì]? Đại [khả/nhưng/cũng/có] [xuất ra] [quân vương] [uy nghiêm/oai phong/uy phong] [áp/đe] [tử/chết] [tha/nàng], [giá/này/vậy/đây] [điều không phải/không đúng/chỗ sai/lỗi/thất lễ/người có lỗi] [hần] [tối/rất/nhất] [hội/sẽ/lại/phải] [đích]?

“Hoàng... Hoàng thượng.” Trương thị vệ đang ở hàng rào trúc nhìn thấy chủ tử lửa giận ngút trời vội vàng dè dặt đưa ra đề nghị, “Vi thần có thể chọn vài người sang giúp Hoàng thượng... chẻ củi, rất nhanh sẽ làm xong.”

Đoạn Nguyên Lãm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cho hần một ánh nhìn lạnh lẽo, “Cút!”

Hần muốn Tô Tuyền cam tâm tình nguyện một lần nữa tiếp nhận hần, nếu như ngay cả việc nhỏ này hần cũng không nguyện làm, lại đẩy cho người khác làm thay. Ấn tượng nàng đối với hần lại càng kém. Vậy không phải sẽ trái lại chủ ý ban đầu của hần sao.

Cho nên dù không muốn nhưng nếu nàng muốn hần làm, hần sẽ làm để cho nàng nhìn hần với cặp mắt khác xưa.

“Dạ.” Trương thị vệ mặt mũi khó coi vội vã tránh ra xa, để miễn cho chủ tử chán ghét.

7. Chương 7

Mất một khoảng thời gian khá lâu, Đoạn Nguyên Lãm mới đem tất cả củi chẻ xong. Trong bụng vô cùng đắc ý, nhìn xem Tô Tuyền còn gì không vừa ý nữa không?

Hắn không đi vào phòng mà vòng đến trước viện. Vừa mới đi vào đã thấy Thẩm Mi cùng An nhi ngồi xổm trong sân đào đất trồng rau, nhìn An nhi cười đùa vui đến quên cả trời đất.

Vừa thấy hắn xuất hiện, Thẩm Mi vội vã đứng dậy hướng hắn hành lễ. Bởi vì quanh đây tuy không ai biết rõ thân phận của hắn nhưng nàng cũng không là người khác cho nên nàng phải hành lễ trước hắn.

“A di, đồ ăn.” An nhi cầm một cây cỏ vừa mới nhổ lên vui vẻ hướng Thẩm Mi khoe, nhưng khi quay lại nhìn thấy Thẩm Mi đứng dậy nàng cũng đứng lên theo, chớp chớp mắt nhìn người vừa đến.

Đoạn Nguyên Lãm tuy đến chỗ này mấy ngày nhưng Tô Tuyền vẫn xem hắn như không khí không thêm để ý đến, thậm chí cũng không nói qua thân phận của An nhi với hắn, điều này làm hắn thật mất hứng.

Mà An nhi mỗi lần nhìn thấy hắn, đều lẳng lặng mở to đôi mắt đứng yên nhìn hắn chăm chăm, không hề có thêm hành động nào khác làm. Giống như đối với hắn vừa có chút hiếu kỳ, vừa không dám đến gần, chỉ có thể đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đoạn Nguyên Lãm cũng không biết phải làm thế nào mới có thể gần gũi với trẻ nhỏ, bình thường trong cung những hài tử kia của hắn khi gặp hắn luôn phải hướng hắn hành lễ, ngoài ra cũng không được làm điều gì vượt quá quy tắc trước mặt hắn. Thế nên lúc này hắn thật không biết nên cư xử với tiểu oa nhi này như thế nào?

Thẩm Mi trông thấy hai người cứ giằng co không dứt, muốn đến gần rồi lại không biết nên làm sao... nàng liền chủ động đưa ra đề nghị, “Hoàng thượng... người có thể thử ôm An nhi một cái!”

Đoạn Nguyên Lãm nhìn An nhi có chút bối rối. Hắn sợ tiểu oa nhi không nhận thức hắn sẽ khóc òa lên khi hắn ôm nàng.

“Dù sao đây cũng là lần đầu người tiếp xúc với An nhi nên lưu lại ấn tượng tốt một chút. Thực ra thì giữa phụ tử luôn có một mối liên hệ vô hình kéo nhau lại.” Thẩm Mi cười nói.

Đoạn Nguyên Lãm thử bước về phía trước phát hiện An nhi vẫn đứng nguyên tại chỗ, cứ mở to mắt nhìn hắn cũng không có thêm bất kỳ phản ứng sợ sệt nào. Hắn tiếp tục đi về phía nàng, từ từ đem nàng ôm lấy muốn cho nàng có thể nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ôm thân thể nhỏ bé trong tay cảm giác thật tốt. Trong lòng hắn nổi lên một loại vui vẻ không thể diễn tả nhưng đồng thời cũng có chút lúng túng. Hắn sợ làm sai chuyện gì làm nàng bị dọa thì không biết sẽ ra sao.

An nhi nghiêng đầu nhìn hắn có chút hoang mang, một lúc sau lại vui vẻ ra mặt, ôm cổ hắn, dụi dụi cái đầu nhỏ bé vào ngực hắn hô, “Phụ thân.”

Nàng rõ ràng kêu hắn là phụ thân nha! Khó mà kiềm nén nỗi vui mừng nổi lên trong lòng hắn lúc này. Lần đầu tiên hắn cảm nhận được khi hài tử của mình gọi mình một tiếng phụ thân thì nội tâm thỏa mãn cùng vui sướng như vậy. Vì tiếng gọi này của nàng muốn hắn trả giá thế nào cũng được.

Đây là nữ nhi khả ái của hắn nha! Trên thế gian này không có bất kỳ tiểu oa nhi nào dễ thương khả ái hơn nàng. Nàng chính là độc nhất vô nhị.

“Cái này... ta khuyên ngươi đừng cao hứng quá nhanh.” Tần Tư Ủy không biết đứng ở bên ngoài hàng rào từ lúc nào cười cười đập tan sự vui sướng của hắn, “Đường như nam nhân nào ôm An nhi vào lòng nàng đều gọi người đó là phụ thân, bất kể người đó có phải là phụ thân nàng hay không.”

Vui sướng của Đoạn Nguyên Lãm bỗng chốc tan biến, tâm trạng xuống dốc cực độ. Giống như vừa bị ai đó dội ột thùng nước lạnh. Hắn không kiềm nén được tức giận hướng Tần Tư Ủy trừng mắt, “Sau này không cho phép người chạm vào nửa cọng lông tơ của An nhi, ngay cả đến gần cũng không được!”

An nhi thấy Tần Tư Ủy xuất hiện liền dời đi sự chú ý, vui vẻ hướng hắn vươn tay muốn hắn ôm lấy luôn miệng gọi hắn, “Ủy... Ủy...”

“Hắc... Hắc... hiện tại là không phải ta đến gần An nhi mà là nàng chủ động muốn đến gần ta nha!” Tần Tư Ủy không sợ chết tiếp tục chế nhạo.

“An nhi, sau này đừng đến gần nam nhân ghê tởm này nữa.” Đoạn Nguyên Lãm tức giận đem khuôn mặt An nhi xoay lại nhìn thẳng vào mặt hắn, “Còn nữa, Con chỉ có một người phụ thân là ta thôi, có hiểu không?”

An nhi vẻ mặt mơ hồ nhìn hắn, không biết chuyện hắn đang nói có ý gì.

“Ta mới là phụ thân của con, người phụ thân duy nhất, biết không? Biết không?” hắn bắt đầu dạy dỗ nư nhi của mình không thể cứ để cho nàng gọi cha loạn lên như vậy.

“Cho tới bây giờ Tuyền tỷ cũng không có thừa nhận ngươi là phụ thân của An nhi nha.” Tần Tư Ủy cười nói, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Ngươi...” Đoạn Nguyên Lãm phần nộ gầm lên “Bay đâu! Dem nam nhân không muốn sống này...”

“Ngươi muốn làm gì a Ủy?” nghe bên ngoài ồn ào, Tô Tuyền vội vã đi ra ngăn chặn, “A Ủy giúp chúng ta không ít, chính là ân nhân của ta. Ta không cho phép ngươi đụng để nửa cọng lông tơ của hắn.”

“Ngươi dám nói giúp cho hắn.” Chuyện này càng khiến hắn tức giận chẳng khác nào đổ dầu vào lửa, “Đừng quên, ngươi là nữ nhân của ta.”

Nàng đồng dạng cũng phát hỏa. Hắn xem nàng là cái gì? Chỉ là vật sở hữu của hắn thôi sao? “Hiện tại, ta chỉ là nương của An nhi.”

Nàng muốn không giữ lời hứa? Xem ra nàng còn lớn mật hơn tưởng tượng của hắn, đã lên lút trốn đi không nói giờ còn muốn vứt bỏ hắn dù một mảnh cũng không cần. Nàng cuối cùng xem hắn là cái gì, chỉ là loại nam nhân mượn để sinh hài tử, mượn xong rồi thì không chút lưu tình mà vứt đi sao?

“Chết tiệt, Tô Tuyền. Ngươi...”

“Ồ... Oa...”

Thấy mọi người đang cãi nhau An nhi khóc lên, thanh âm vang dội nhanh chóng ngăn chặn bọn họ cãi nhau.

An nhi vừa khóc, Đoạn Nguyên Lãm liền luống cuống tay chân không biết nên làm sao đỡ dành. Trái lại Tô Tuyền nhanh chóng tiến đến đem An nhi từ trong lòng hắn ôm lấy. Nàng để nữ nhi dựa vào vai mình vỗ vỗ vào lưng trấn an, “An nhi ngoan, không khóc, không khóc...”

Nàng một mặt vừa trấn an hài tử, một mặt trừng mắt nhìn hắn. Nếu không do hắn tự ý đến đây làm sao nàng lại có thể cãi nhau với hắn, làm sao hại An nhi khóc thê thảm như vậy?

Đoạn Nguyên Lãm cũng không cam tâm trừng mắt nhìn lại nhưng cũng muốn An nhi nhanh chóng ngừng khóc chỉ là hắn không có phương pháp nào, không còn cách nào khác là phải theo sau Tô Tuyền. Nàng đi bên trái, hắn đi bên trái. Nàng đi bên phải, hắn cũng vòng bên phải mà đi. Hàng lông mày nhíu chặt cứ lo lắng nhìn chằm chằm hài tử.

Một bên Thẩm Mi không nhịn được đứng cười trộm, Hoàng thượng bây giờ thật không có chút nào giống vua một nước, càng giống một người mới làm phụ thân lần đầu tay chân lúng ta lúng túng chuyện gì cũng biết.

Tần Tư Ủy cũng hiện lên ý cười, xem ra Hoàng thượng cùng Tuyền tỷ không phải là không có tình cảm nhưng An nhi chính là liên kết quan trọng nhất khiến bọn họ tu bổ lại quan hệ. Kế đến làm thế nào mới phát triển đây? Thật mỗi mắt chờ xem.

Tô Tuyền cuối cùng cũng hiểu có một kẻ đeo luôn đeo bám như côn trùng là chuyện cỡ nào nhức đầu.

Do có một số được thảo không sống trên đất bằng nên nàng thường cách một thời gian sẽ lên núi hái thuốc. Lần này Đoạn Nguyên Lãm nhất quyết phải đi cùng nàng cho dù hắn một chút cũng không biết được thảo là cái gì, không thể nào giúp gì cho nàng... nói vậy cũng không đúng lắm, ít ra hắn đã tự thân làm cho nàng cái giỏ đeo bằng trúc.

Ban đầu hắn còn muốn mang theo vài tên thị vệ nhưng bọn hắn một đồng người không hiểu về được thảo đi theo chỉ tổ gai mắt chứ chẳng làm nên được trò trống gì. Cho nên sau cùng nàng không cho hắn mang theo.

“Núi này đường đi vừa dốc vừa hoang vu như vậy, nàng một mình đi đi về về không phải là rất nguy hiểm sao?” Đoạn Nguyên Lãm vừa đi theo sau Tô Tuyền vừa lầm bầm nói ra bất mãn.

Nàng thường vào trong núi hái thuốc, sơn đạo khó đi như vậy một chuyến cũng không biết phải tốn bao nhiêu khí lực, cũng không biết sẽ có bao nhiêu hiểm nguy... đây không phải là chuyện một nữ nhân mảnh mai nên đối mặt.

Hơn nữa đêm qua vừa mưa xong, con đường họ đi có chỗ trơn trượt, đất còn mềm dẻo dính chặt, có chỗ còn có cả một đoạn bùn lầy.

Nàng xuất thân danh môn thế gia, mười đầu ngón tay không quen đụng nước. Bây giờ vì cuộc sống phải tự làm lấy mọi thứ khiến hai tay nàng vừa thô ráp vừa gồ ghề, hắn chỉ nghĩ đến thôi đã thấy thật thương tiếc.

Nếu nàng nguyện ý cùng hắn hồi cung, căn bản sẽ không phải làm chuyện cực nhọc nữa, sẽ được kẻ hầu người hạ, vậy không tốt sao?

“Những năm gần đây ta cũng luôn đi đến đây, không hề phát sinh ra chuyện gì. Ta biết phải cẩn thận mà.” Nàng giận dỗi trả lời.

“Không được, mọi việc không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

Nàng dừng cước bộ xoay lại nhìn thẳng hắn, “ta đã không còn là Tô Tuyền của trước đây, ta hiện tại không cần dựa dẫm vào bất kì nam nhân nào cũng có thể tồn tại, đương nhiên kể cả ngươi. Cho nên ngươi đừng tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của ta nữa.”

“Đừng quên là ngươi lén lút ra khỏi cung, chỉ cần điểm này ta có thể phán ngươi tội chết. Nếu không phải có chút tình cảm với ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể đem tôn nghiêm của ta giẫm đạp trên mặt đất như vậy sao?” Hắn không cam chịu tỏ ra yếu thế cự lại. Hắn muốn nàng nhận rõ sự thực.

“Không ai ép ngươi lưu lại. Tôn nghiêm của ngươi là thứ quá xa xỉ ta không dám đụng đến. Nếu ngươi bất mãn thì lập tức quay về đi, không ai cản ngươi đâu!”

“Ngươi...”

Tô Tuyền không thềm để ý đến hắn, quay đầu tự mình đi đến sơn đạo, cước bộ cũng nhanh thêm.

Đoạn Nguyên Lãm tức giận muốn xuống núi, nhưng không ngờ Tô Tuyền lại sơ ý trượt chân ngã xuống bên sườn núi.

“A...”

“Tô Tuyền.”

Hắn vội vàng tiến đến nhưng chỉ có thể miễn cưỡng bắt được tay nàng. Cả người hắn cùng nàng đồng thời trượt xuống. Hắn dùng lực đem nàng ôm chặt vào lòng, cứ thế một mạch lăn xuống, đến khi chạm phải đến đáy cốc mới dừng lại.

Hai người bọn họ chưa hết kinh hoàn im lặng một trận, chỉ là ôm chặt nhau chờ cho căng thẳng đi qua. Thở ra một hơi thật mạnh, Tô Tuyền ngẩng đầu quan tâm hỏi, “Ngươi có bị thương không? Mau cho ta biết có bị thương chỗ nào không?”

“Ta không sao, ngươi yên tâm đi.” Đoạn Nguyên Lãm trả lời, kỳ thực lưng hắn truyền đi từng trận đau nhói, khẳng định là trầy xước không nhẹ. Nhưng hắn không muốn nàng phát giác, dù sao cũng không chết được.

“Thực sự không có chuyện gì?”

“Tô Tuyền, chúng ta đừng tranh cãi nữa được không?” hắn đem đầu nàng ôm vào để dựa vào lòng mình, bắt đầu thở dài, “Ngươi vắng mặt ba năm, ta không lúc nào không nhớ đến ngươi, cái loại tương tư giày vò này ngươi hiểu không? Ngươi biết tư vị này không?” nó giống như một chất độc, ban đầu là buồn bực, đau lòng sau đó như một mũi kim cứ từ từ ăn sâu vào tim, cuối cùng đã không còn biết rõ đó là tư vị gì nữa.

Nghe nói như thế, Tô Tuyền không thể kiềm nén thứ tình cảm chưa bao giờ quên này được nữa, quay về gắt gao ôm ấp hân, mũi chua xót mắt phiền hồng, “Ta làm sao không hiểu chứ? Ta cũng chưa từng quên người nha.”

Lúc đó tình thế bắt buộc, nàng không thể không ly khai. Nhưng mặc dù người nàng tách khỏi hân nhưng tâm nàng đã lạc mất trên người hân muốn lấy lại cũng không thể.

Nếu như không có hài tử, nàng thực không biết chính mình vượt qua từng ngày rời xa hân thế nào trong ba năm nay, chắc là không thể nào nhìn được mà sẽ trở về bên người hân.

Hóa ra bọn họ luôn một mực nhớ đến nhau. Hóa ra bọn họ đều nhờ cuộc ly biệt này mà hiểu được đối phương có bao nhiêu quan trọng đối với mình...

“Tô Tuyền, đừng cự tuyệt ta nữa, được không?” lúc này đây hân không lấy địa vị của một quân vương ra lệnh cho nàng mà là một người nam nhân đang yêu cầu xin nữ nhân của mình. Bất chấp cái gì gọi là mặt mũi, sĩ diện.

Nàng càng ôm chặt hân, nước mắt rơi thấm ướt ngực hân, lần đầu tiên tâm hồn của họ hòa quyện với nhau đầy đủ và thỏa mãn đến thế.

Ba năm ly biệt chỉ làm cho nàng càng không thể buông xuống tình cảm đối với hân. Nàng thật muốn thời gian ngừng lại trong lúc này để bọn họ càng gần nhau hơn nữa.

“Kỳ lạ, tiểu thư sao đi lâu như vậy?”

Thẩm Mi đứng ngoài hàng rào trúc chờ Tô Tuyền cùng Đoạn Nguyên Lãm trở về, nhưng lại chậm chạp không thấy người nào xuất hiện. Mặt trời đã ngã về Tây quá nửa rồi, nếu là bình thường Tô Tuyền đã sớm trở lại. Cho nên Thẩm Mi mới có thể lo lắng đứng ngồi không yên thế này. Nàng đang suy nghĩ không biết có nên nhờ mấy vị thị vệ kia đi tìm bọn họ hay không? Nếu đợi đến tối mà bọn họ chưa về thì thực xảy ra chuyện không hay mất...

Nghĩ vậy, Thẩm Mi muốn đi tìm thị vệ nhờ giúp tìm người thì đúng lúc này nàng nhìn thấy Tô Tuyền cùng Đoạn Nguyên Lãm trở về, nàng cuối cùng cũng gỡ được gánh nặng trong lòng thở phào một hơi.

Bất quá... bọn họ trở về trông vô cùng nhếch nhác. Hơn nữa Hoàng thượng còn nắm tay tiểu thư một đường từ cửa đi vào, một chút cũng không để ý người khác có nghi ngờ hay không.

“Tiểu thư!” Thẩm Mi đi tới trước mặt bọn họ, trước nhả xuống tò mò, quan tâm hỏi, “Hai người toàn thân sao lại bẩn ra như vậy? Có chuyện gì sao?”

“Không có gì, chẳng qua ở trên núi có ngã một chút thôi.” Tô Tuyền khuôn mặt ửng đỏ, sợ Thẩm Mi thấy bọn họ đang nắm tay nhau nàng len lén muốn rút tay về nhưng Đoạn Nguyên Lãm không cho, muốn mọi người thấy rõ, “Thật phiền. Người đi chuẩn bị nước nóng đi, hai người chúng ta phải tẩy rửa một chút.” Nàng không còn cách nào buộc lòng phải ra lệnh cho Thẩm Mi.

May mà phía dưới sườn núi cũng không sâu, bọn họ cũng không bị thương gì nghiêm trọng. Mất một lúc cuối cùng cũng trèo lên được, toàn thân cũng chỉ lồi thoi chềch nhác mà thôi, ngoài ra không có bị gì khác.

“Dạ, được.” Thẩm Mi rất thức thời không hỏi thêm gì nữa nhưng trong lòng cũng đã biết chắc được bảy tám phần. Chủ tử cùng Hoàng thượng xem ra đã có chút tiến triển.

Nàng nhờ bọn thị vệ tới giúp, rất nhanh đã nấu xong hai thùng nước nóng. Một thùng đem đến cho Tô Tuyền, thùng còn lại thì đem vào phòng cho Đoạn Nguyên Lãm.

Trong phòng, Đoạn Nguyên Lãm cởi chiếc áo dơ đang mặc ra thì nhìn thấy phần lưng có xuất hiện nhiều vết trầy xước loang lổ, tuy không sâu nhưng lại rộng đến dọa người.

“Kháu... kháu...” Lúc này Tô Tuyền ở bên ngoài gõ cửa, “Ta vào được không?”

“Vào đi.”

Nàng chỉ đem áo bẩn thay ra rồi nhanh chóng mang theo hòm thuốc đi sang đây. Vừa vào phòng đã nhìn thấy một mảng vết thương đã khô máu thật lớn trên lưng hắn, ấn đường nàng nhú chặt luyến tiếc không nỡ đi đến trước mặt hắn, “Người ngồi xuống đi, ta giúp người thoa được.”

“Được.” Nhìn nàng lo lắng cho hắn, tâm tình hắn bỗng nhiên tốt đẹp hẳn ra.

Chờ hắn ngồi lên giường, nàng trước dùng khăn ướt cẩn thận lau vết máu đã khô đi trên lưng hắn. Vô tình nhìn thấy vết thương bên hông hắn đã lành chỉ còn một vết sẹo mờ. Kỳ thực nàng vẫn luôn để ý đến chuyện này. Nhưng từ khi hắn dùng thân phận đế vương kiêu căng hống hách đến ở chỗ nàng, thái độ này khiến nàng tức giận nên mới cố gắng không thèm để ý đến chuyện của hắn, tận lực cùng hắn sinh hờn dỗi.

“Thắt lưng của người... xem ra đã lành rất tốt.”

“Nàng rốt cuộc cũng chú ý đến ta sao?” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng cười

“Ai bảo thái độ người kiêu căng làm người khác ghét làm chi.” Nàng hờn dỗi nói.

Hắn không muốn phá hư bầu không khí hòa nhã vất vả lắm mới có được, nói lảng sang chuyện khác, “May mà nhờ có nàng xử lý. Ngay cả ngự y trong cung cũng tán thưởng. Không nghĩ nàng đã đúng, cuối cùng cũng có ngày dùng đến... nàng thật giống như nhà tiên tri nha.”

Có lẽ bây giờ không có tác dụng gì lớn, nhưng sẽ có một ngày nó hữu dụng.>>

Nhớ lại những lời trước đây đã từng nói, nàng cũng nhin không được nhẹ cười. Ngày trước là do nàng không phục nên mới có thể nói ra những lời này, không ngờ bây giờ lại thành hiện thực.

“Được rồi. Lần trước người tập kích người cuối cùng là do ai sai đến? Đã giải quyết ổn thỏa chưa?”

“Là em khác mẫu thân của ta Đông Bình Hầu.” Đoạn Nguyên Lãm có chút ảm đạm nói, “Hắn muốn chiếm ngôi từ lâu rồi.”

Hắn khiến những hắc y nhân kia khai ra kẻ chủ mưu đằng sau. Khi trở lại Vương đô, một mặt hắn tĩnh dưỡng thương thế, một mặt nhanh chóng giải quyết chuyện Đông Bình Hầu mưu phản. Đến đến lúc mọi chuyện ổn thỏa hắn mới trở về Đường Hồ trấn trực tiếp đối mặt với chuyện của nàng.

Ban đầu, hắn không muốn động đến Đông Bình Hầu, chỉ cần hắn an phận làm một Hầu gia nhàn nhã. Nhưng hắn có quá nhiều tâm tư, nếu không đã không tự chuốc lấy kết cục này. Đã cho đối phương một cơ hội, nhưng nếu đối phương không cảm kích thì hắn cũng không cần phải nhân từ. Nên loại trừ thì loại trừ, không cần quản có đúng là thân huynh đệ hay không.

“Chuyện đã giải quyết là tốt rồi.” lòng Tô Tuyền có chút nặng nề. Chẳng lẽ con cháu Hoàng thất cứ phải tranh quyền đoạt thế đến huyết nhục tương tàn vậy sao? Thực quá tàn khốc.

Nàng rất nhanh đã giúp hắn thoa được ở vết thương trên lưng, cầm lấy kiện áo bên cạnh tự tay hầu hạ hắn mặc áo.

“Xong rồi...” Nàng vừa nâng mắt nhìn hắn đúng lúc bắt gặp ánh mắt hắn cũng đang nhìn nàng. Trong khoảng khắc không khí trong phòng trở nên vô cùng ám muội, mơ hồ làm rung động tâm trạng cả hai người.

Bọn họ nhớ đến bọn họ đã từng triền miên, đã từng đưa nhau đến ái dục không khoảng cách. Giờ khắc này ký ức một lần nữa lại hiện lên, dục vọng của cả hai lại trỗi dậy...

“Tô Tuyền...” hắn vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt nàng.

Hành động thân mật này làm toàn thân Tô Tuyền tựa hồ phát rung, tâm cũng nhảy dựng theo. Nàng biết rõ cái rung động quen thuộc đang mãnh liệt đánh vào lòng này, nàng bây giờ muốn cưỡng lại cũng không được. Hắn muốn nàng, nàng cũng muốn hắn, bọn họ đang thu hút lẫn nhau, cùng vì nhau mà mê loạn...

“Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong...” Thầm Mi đúng lúc này mở cửa đi vào. Nàng thấy Đoạn Nguyên Lãm đang dần tiến đến hôn trụ lấy bờ môi của Tô Tuyền, nàng phát hoảng, ngay lập tức quay đầu lại đi ra ngoài. Vừa đi vừa tận lực nói vọng vào, “Nô tỳ... nô tỳ cái gì cũng không thấy, nô tỳ thực sự cái gì cũng không thấy.”

“Ách?” Tô Tuyền từ trong mê loạn lập tức thức tỉnh, mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống. Nàng nhanh chóng quay đi sửa sang lại hòm thuốc không dám tiếp tục nhìn Đoạn Nguyên Lãm nữa, “Người sửa sang lại một chút rồi nhanh ra dùng cơm, lạnh sẽ không ngon đâu!” thu thập xong đồ vật, nàng nhanh chóng che dấu tâm tình đã lần nữa rung động vì hắn, xấu hổ chạy nhanh ra ngoài.

“Sách!” Đoạn Nguyên Lãm vừa phiền muộn vừa bất mãn. Chỉ một chút nữa thôi, hắn đã có thể lần nữa có được nàng rồi.

Không sao, ba năm hắn còn nhịn được, vài ngày nữa thì có là gì! Hắn tin tưởng, Tô Tuyền rất nhanh sẽ một lần nữa trở về bên người hắn, cam tâm tình nguyện làm nữ nhân của hắn.

Đoạn Nguyên Lãm biết rõ, bây giờ người quan trọng nhất trong lòng Tô Tuyền chính là tiểu nữ nhi nàng thương yêu nhất - An nhi. Hắn nhiều nhất cũng chỉ đứng thứ hai, có lẽ ngay cả vị trí thứ hai cũng còn không chạm được. Cho nên hắn ngoài việc xoay chuyển lòng nàng còn phải đem mục tiêu dời đến trên người An nhi nữa, cố gắng cùng An nhi bồi dưỡng tình phụ tử.

Chỉ cần An nhi một mực hướng về hắn, thậm chí còn có thể lơ là nàng, xem xét nàng có căng thẳng hay không? Nếu vậy, nàng cuối cùng sẽ ngoan ngoãn trở lại bên người hắn. Còn một nguyên nhân khác cũng rất nghiêm trọng, chính là hắn sẽ không để cho cốt nhục của mình gọi loạn người khác là phụ thân. Hắn nhất định đem nữ nhi của mình dạy dỗ thật cẩn thận đến khi nàng nhận thức được hắn mới thực là phụ thân nàng mới thôi. Lấy thân phận một người phụ thân, hắn nhất định sẽ làm tới nơi tới chốn chuyện này.

Chuyện này cần bỏ ra thật nhiều tâm tư nên hắn phải đem danh phận tôn nghiêm của hắn buông xuống cố gắng cùng nữ nhi đạt được một mối quan hệ thật tốt. Bất kể nàng muốn chơi cái gì hắn cũng sẽ theo giúp nàng chơi đùa. Cho dù trò chơi đó có chạm đến cực hạn của hắn, hắn cũng phải kiên nhẫn tiếp tục theo bởi nàng chơi đùa.

Về chuyện Đoạn Nguyên Lãm muốn lấy lòng nữ nhi, Tô Tuyền cũng không có ý ngăn cản. Dù sao cũng là nữ nhi thân sinh của hắn, nữ nhi có thể được phụ thân chính mình yêu thương là một chuyện vô cùng tốt có gì nàng phải ngăn cản. Chỉ cần hắn không đem An nhi mang đi khỏi người nàng, nàng thấy chẳng có gì phải để tâm lo lắng.

Song hắn rốt cuộc muốn ở đây bao lâu nữa? Hắn là vua một nước, cuối cùng vẫn là nên trở về Hoàng cung không nên ở lâu bên ngoài. Nhưng nếu hắn trở về... vậy nàng cùng An nhi phải làm sao đây?

Nàng chán ghét hậu cung lọc lừa dối trá. Nếu như có thể nàng vĩnh viễn không muốn quay về. Hắn... sẽ cho phép nàng làm như vậy sao?

Nàng giả chết rời cung đã phạm tội khi Quân, hắn biết rõ nhưng chưa hề trị tội nàng, cũng chưa hề ép buộc nàng cùng hắn hồi cung. Nàng biết đối với nàng như vậy là hắn đã khoan dung lắm rồi. Tiếc rằng nàng từ đầu đến cuối vẫn cứ tình nguyện kéo dài hiện trạng như bây giờ không muốn trực tiếp đối mặt với lực chọn cuối cùng sắp tới.

“Tiểu thư! Bữa tối đã chuẩn bị xong. Hoàng thượng cùng tiểu tiểu thư đâu rồi ạ?”

“Bọn họ không có ở tiền viện sao?”

“không có nha! Không biết đã đi đâu nữa.”

Mặt trời đã ngã về Tây, trong lúc mọi người đều nhón nháo trở về nhà Đoạn Nguyên Lãm lại mang An nhi không biết chạy đến chỗ nào, ngay cả một chút tin tức cũng không cho hay.

Tô Tuyền có chút bức bối, lẽ nào hắn không biết đã đến giờ dùng cơm tối? An nhi chắc đã đói bụng rồi cũng nên? Là một phụ thân mà để cho nữ nhi của mình đói bụng như vậy thật là một phụ thân không tốt.

Nàng nhờ bọn thị vệ đi tìm người, nhưng chính nàng cũng lo lắng đi tìm. Nàng thật không cách nào chuyện gì cũng không làm ngồi yên trong phòng.

Tìm tới tìm lui, cuối cùng nàng đi đến bên bờ suối cách đó không xa. Nàng thấy Đoạn Nguyên Lãm nằm trên bãi cỏ dưới bóng cây đại thụ còn An nhi thì nằm trước ngực hắn. Gió hiu hiu thổi. không khí mát mẻ làm cả hai phụ tử ngủ say đến mức không còn biết thời gian là gì.

Nhìn thấy cảnh này, nàng không khỏi cảm thấy đau xót nơi chóp mũi, hốc mắt cũng dần ửng đỏ. Cảm động đến nỗi không muốn lên tiếng hay gây ra bất kì tiếng động nào làm phá tan hình ảnh bình yên tốt đẹp này.

Nếu như bây giờ nàng cùng bọn họ đang ở Nội cung với trăm ngàn nguyên tắc, thì An nhi có thể cùng phụ hoàng của mình hưởng thụ tình phụ tử giống như thường dân bách tính mà không có gì ngăn trở như vậy sao? Không, không có khả năng. Các công chúa, hoàng tử muốn gặp mặt phụ hoàng một lần cũng là chuyện không hề dễ dàng, càng đừng nói đến chuyện chung sống với nhau không có kị gì như hiện giờ.

Nếu như bọn họ là thường dân thì tốt quá. Phụ thân bọn họ có thể sống bình thường khoái hoạt không cần sợ sẽ phải đối mặt với âm mưu, trù tính. Mỗi ngày trôi qua đều nơm nớp lo sợ, từng khắc từng khắc đều phải cẩn trọng.

Thường ngày tính đề phòng của Đoạn Nguyên Lãm rất cao nên lúc Tô Tuyên tới gần thì hắn liền mở mắt ra, ngửa đầu nhìn nàng, “Đã đến giờ dùng bữa tối rồi sao?”

“Dạ.” Trong nháy mắt viền mắt ửng đỏ của nàng đã không còn. Nàng đến bên cạnh hắn ngồi xổm xuống ôm lấy An nhi, “Sau này cố gắng đừng để nữ nhi ngủ ở ngoài, thân thể nàng không tốt lắm rất dễ bị nhiễm phong hàn.”

“Còn ta đây mà.” Hắn đứng dậy, tiếp tục đón An nhi từ tay Tô Tuyên tiếp tục để An nhi dựa vào vai hắn ngủ, “Vì sao thân thể An nhi không được tốt?”

“Bởi vì sinh thiếu tháng. Mới sinh ra liền ngã bệnh một trận rất nặng, mặc dù khó khăn nhưng may mắn cuối cùng cũng qua khỏi. Tuy một năm nay thân thể có tốt hơn nhưng để ngừa vạn nhất vẫn là cẩn thận một chút.”

Chính vì là như vậy, nàng mới đem nữ nhi đặt là “An nhi”. Nàng cái gì cũng không mong, chỉ mong nữ nhi có thể bình bình yên yên lớn lên, vậy là tốt lắm rồi.

Hơn nữa An nhi mới sinh ra tình trạng không tốt cho nên việc tiếp thu mọi chuyện cũng tương đối chậm hơn so với những đứa trẻ bình thường khác. Nàng tuy là rất lo lắng nhưng nàng hiểu hơn ai hết chuyện này không nên vội, chỉ có thể tận lực kiên trì từ từ giáo dục hài tử.

Như lời nàng nói vậy, vậy từ lúc nàng mới sinh hài tử ra đã phải nỗ lực chăm sóc cho tới bây giờ... nhất định là rất vất vả. Đoạn Nguyên Lãm nghe xong trong tim tràn ngập yêu thương, nhưng lại không biết làm thế nào mới an ủi nàng, hơn nữa dù gì đó cũng là chuyện quá khứ rồi. Hiện tại nói cái gì đi chẳng nữa thì cũng không giúp thay đổi được. Vì thế hắn chỉ có thể im lặng không lên tiếng.

Hắn ôm nữ nhi cùng nàng trở về nhà. Đạo gần đây bọn họ đã có thể ở bình tĩnh hòa nhã ở chung với nhau. Bọn họ giống như một đôi lão phu thê, được bao phủ bởi một làn sóng bình yên cùng sự hiểu ngầm ăn ý, sẽ không lại đối chọi nhau gay gắt nữa.

Đây không phải là điều nàng vẫn thường mong ước đó sao? Nàng thậm chí mong cùng hắn có thể làm một đôi phu thê bình thường, có thể cùng nhau trải qua những ngày tháng bình yên, chỉ cần vui vẻ là được. Giống như bây giờ vậy!

Bất quá... khoảng thời gian như vậy còn có thể duy trì được bao lâu mà không bị hiện thực khắc nghiệt phá hư?

Đoạn Nguyên Lãm suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Người mang An nhi cùng ta hồi cung đi, đừng tiếp tục trốn tránh nữa.”

Tâm Tô Tuyên nhảy loạn một nhịp, cuối cùng vẫn là phải đối mặt với vấn đề hắn vừa nói, “Tại sao?”

“Tại sao cái gì? Hai mẹ con người chung quy cũng không thể ở lâu bên ngoài, vẫn là cần người bảo hộ mà ta cũng vô pháp cho phép cốt nhục của mình lưu lạc nhân gian. Chỉ cần người đồng ý đem An nhi hồi cung, chuyện người trốn khỏi cung ta không truy xét nữa.”

Lúc trở về để xử lý mọi chuyện trong hai tháng kia, hắn không lúc nào không nhớ đến nàng cùng nữ nhi. Cho nên hắn đành phải trở lại đây một chuyến, hắn muốn nàng cam tâm tình nguyện đem theo nữ nhi cùng hắn hồi cung. Nếu không thể mãi mãi tâm hắn cũng không thể buông xuống.

“Bảo hộ? Nói thật dễ nghe.” Tô Tuyền cười khổ nói, “Ta nhớ người đã từng nói qua, hậu cung là chiến trường của nữ nhân, muốn sinh tồn phải có năng lực tự bảo vệ mình. Nếu không có năng lực này mà cứ ôm mộng mong Hoàng thượng có thể bảo hộ nàng, vậy cuối cùng chẳng phải sẽ bị rơi vào kết cục bị đào thải đi, không phải sao?”

Cho nên nàng theo hần về Hoàng cung có gì tốt? Chẳng những phải đối mặt với nguy hiểm luôn rình rập xung quanh, mà hiện tại nàng còn có một hài tử, tình cảnh các nàng càng nguy hiểm hơn nữa.

Mặt Đoạn Nguyên Lãm trở nên vô cùng xấu. Đây chính xác là những lời hần đã nói, nhưng mà hần hối hận rồi. Chẳng qua hần không thể buông bỏ tôn nghiêm cúi đầu nhận sai với nàng được, hai người cứ thế đồng lại.

“Ta sợ dĩ chạy trốn khỏi Hoàng cung chính là vì muốn bảo vệ hài tử. Cho dù người tin hay không, ngay lúc đó ta đã cảm thấy bản thân có thể gặp nguy hiểm rồi. Nếu cứ tiếp tục ở lại trong cung không những hài tử không thể bảo vệ mà ngay cả chính ta cũng có thể bước vào tử lộ. Bởi vậy ta mới kiên quyết rời đi.”

“Người cảm thấy có nguy hiểm sao? Người biết ai hại người không?” Hần nhíu mi xem ra vô cùng coi trọng chuyện này.

Hậu cung nhất định phải có tranh đấu, nếu đơn giản chỉ là tranh thủ tình cảm thì đó là chuyện không đáng lo, nhưng nếu biến hóa đến mức vì mình mà tìm cách loại bỏ đối thủ. Đây là chuyện hần tuyệt không cho phép xảy ra trong phạm vi của hần, cần phải truy xét cho đến cùng.

“Quên đi, chuyện qua rồi. Hơn nữa ta cũng không có chứng cứ xác thực, tất cả chỉ là giả thiết.” Chỉ cần nàng không trở về, Vi Đan Cơ sẽ không có cơ hội đe dọa nàng. Nhưng... thái độ hần cương quyết như vậy, nhất định rất muốn nàng cùng hài tử quay về... nàng nên làm gì mới phải đây?

Nàng không thể đưa ra đáp án, cũng không có đủ dũng khí để quyết định.

Đoạn Nguyên Lãm cùng Tô Tuyền tiếp tục rơi vào trầm mặc. Hần không ép hỏi nàng câu trả lời nữa, nàng cũng thuận theo giả ngơ... có thể kéo dài đến lúc nào thì cứ kéo dài đến lúc đó vậy.

“Tuyền tỷ, ta nói người nghe một chuyện.”

Tần Tư Ủy thừa dịp Đoạn Nguyên Lãm không có mặt, đặc biệt chạy tới nói một chút chuyện với Tô Tuyền. Có trời mới biết hần đã bị cái người không hoan nghênh - Đoạn Nguyên Lãm - ép sắp nghẹt thở rồi. không cho phép hần tới gần An nhi, ngay cả Tuyền tỷ cũng không để hần đến gần.

Hần chỉ có thể nói, nam nhân này quả thật là một thùng dấm chua cực lớn nha!

“Chuyện gì mà xem người thần thần bí bí như vậy?” Tô Tuyền nhìn hần khó hiểu.

Tần Tư Ủy muốn nói lại thôi, lưỡng lự một hồi vì không biết nói thế nào, rốt cuộc hạ quyết tâm hỏi, “Tuyền tỷ, người có dự định mang An nhi cùng theo Hoàng thượng hồi cung không?”

Nghe vậy nàng liền lập tức phòng bị, “Hần tìm người làm thuyết khách đến thuyết phục ta sao?”

“Không phải, hần chỉ mong ta vĩnh viễn biến mất trước mặt người cùng An nhi.” Tần Tư Ủy tiếp tục quay về chủ đề trọng tâm, “Như vậy, người cuối cùng có đi cùng hần không?”

“Ta... không biết nữa.” Nàng phức tạp thở dài.

“Ta biết người ta thường nói nên khuyên hợp không khuyên tan, nhưng ta nghĩ... ta nhất định phải nói với người là... À,... có thể không về thì đừng về.”

Nàng kinh ngạc nhìn về phía hần, “Vì sao?”

“Bởi vì ta đã giúp người xem một quả nếu trở về là tốt hay xấu, kết quả... đều không tốt. Cho nên người nên đem chuyện này cân trọng suy xét lại một lần nữa.”

“Người biết bói toán sao?” nàng lần đầu nghe hần nói nha.

“Đại khái cũng xem được một chút.” Hần qua loa nói.

Thực ra lúc hấn giúp nàng xem qua hết lần này đến lần khác đều là đại hung. Nếu nàng thực sự quay về chỉ e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Bất quá hấn không thể nào nói rõ ràng, chỉ có thể ám chỉ nàng nếu có thể thì tận lực đừng quay về, như vậy mới có thể thoát nạn.

Tô Tuyền biết Tần Tư Ủy không phải người nói dối. Do đó lại càng lo lắng, lẽ nào nếu như nàng trở lại Hoàng cung chuyện năm xưa lại tái diễn lần nữa?

Nhưng lúc này, Đoạn Nguyên Lãm từ bên ngoài tiến vào, thấy Tần Tư Ủy trong phòng, hấn lập tức không vui, “Người tới đây làm gì?”

“Rảnh rồi thì đến thôi, đến tán dóc thôi.” Tần Tư Ủy lập tức xoay người rút lui, đi rồi vẫn còn không quên nhắc Tô Tuyền lần nữa, “Chính người hảo hảo cân nhắc, muốn thế nào thì làm thế ấy.”

“Được.” Nàng nhìn hấn gật đầu.

Tần Tư Ủy vừa đi khỏi, Đoạn Nguyên Lãm lập tức lo lắng hỏi, “Hấn vừa cùng người nói cái gì?”

“hấn có thể nói gì chứ? Không nói chuyện tán dóc thì cũng là chuyện sinh hoạt thường ngày thôi.”

“Lý do này người ngốc cũng không tin.” Hấn cười nhạt nói.

“Người không tin thì thôi.” Nàng tức giận xoay người đi.

“Chờ chút!!” Hấn nắm lấy tay nàng, “Ta phải quay về Hoàng cung.”

“Cái gì?” Nàng phát hoảng quay lại. Hấn phải trở về?

Biết rõ hấn nhất định sẽ trở về. Nhưng khi chuyện này thực sự đến chính nàng cũng bị làm chấn động không cách nào tiếp nhận.

“Ta đã đi một thời gian dài rồi, trong cung đã có rất nhiều chuyện trọng yếu vì ta mà đình trệ tới nay. Ta phải quay về xử lý.”

Hấn tạm ly khai Vương Đô, đem chính sự giao phó cho Lại bộ thượng thư xử lý thay. Nhưng đúng là vẫn có một số chuyện bọn họ bậc bầy Tồi không cách nào giải quyết được phải chờ hấn trở về.

Vừa nãy đã có người trong cung chạy đến thỉnh hấn hồi cung, cho nên hấn nhất định phải về. Hấn vốn muốn ở lại đợi Tô Tuyền nhưng chuyện quốc gia đại sự căn bản là quan trọng hơn. Hấn biết rõ bản thân phải có giới hạn, không thể vì tư tình nam nữ mà bỏ phế chuyện triều chính. Trở lại chờ sự tha thứ của nàng chính là cực hạn của hấn, nếu nàng tiếp tục không biết tốt xấu, hấn cũng sẽ không khoan dung nữa.

Tô Tuyền lại nghĩ đến chuyện Tần Tư Ủy vừa nói, nàng sẽ gặp nguy hiểm lần nữa... nếu bản thân vạn nhất có chuyện gì thì An nhi phải làm sao? Nàng không thể để An nhi vì không có nương mà bị người khi dễ.

Từ suy nghĩ này, nàng cuối cùng cũng quyết tâm, nói thẳng với hấn,], “Ta sẽ không cùng người hồi cung, An nhi cũng sẽ không. Một mình người trở về đi.”

Đoạn Nguyên Lãm quả thực không dám tin, “Cái gì? Người...”

“Hậu cung của người không thiếu người như ta cùng An nhi, ta cầu người hãy để hai mẹ con ta bình an sống ở đây, nếu người đối với ta còn chút tình nghĩa... xin người.”

Đoạn Nguyên Lãm tức giận tột độ, hấn đã đem tôn nghiêm hạ xuống đến đây sống cùng nàng, chính là muốn vãn hồi lòng của nàng, không nghĩ tới lòng nàng so với hấn ác hơn. Vô luận hấn cố gắng cỡ nào cũng là không thay đổi được. Sự tình một chút cũng không có chuyển biến.

Nếu đã như thế, hấn còn tiếp tục ở đây làm gì? Chỉ khiến cho tôn nghiêm bị chà đạp mà thôi, không phải sao.

“Tùy người đi!”

Hấn tức giận, xoay người đi khỏi. Việc đến nước này, hai người nên dứt thì phải dứt. Hấn sẽ không yêu thích nữa.

“Hoàng...” Lòng nàng xúc động muốn đuổi theo hắn, ôm chặt lấy hắn, nói hắn xin hắn đừng đi, nhưng nàng đành nhìn xuống. Nàng cắn môi dưới, đem tất cả đau khổ bi ai nuốt vào bụng, một mình chống đỡ.

Nếu nàng đã đưa ra quyết định cuối cùng, bất kể kết quả thế nào cũng phải tự nhận lấy... lòng nàng đau quá...

8. Chương 8

Đoạn Nguyên Lãm lần này dứt khoát như lần trước, vừa bước ra liền cùng bọn thị vệ cấp tốc thu dọn đồ đạc lập tức trở về Vương đô, không tiếp tục ở lại.

Ở bên trong, Tô Tuyền cố gắng làm cho chính mình đối với chuyện Đoạn Nguyên Lãm sắp rời đi kia mất điếc tai ngơ, làm như hắn chưa từng đến đây, làm như hắn chưa từng sống ở đây với nàng trong khoảng thời gian kia.

Thẩm Mi nhìn hành động của mọi người nội tâm vô cùng lo lắng. Nàng không biết chủ tử cùng Hoàng thượng lại xảy ra chuyện gì, chỉ có thể trở mắt nhìn họ cứ như vậy lần nữa xa nhau.

Nữ nhân tự sống bên ngoài nói cho cùng cũng luôn là người chịu thiệt, không có trượng phu hay nam nhân bảo hộ tất cả mọi chuyện đều phải do chính tay mình làm. Cái loại khổ cực này, các nàng đã nếm trải ba năm, nàng thực không hy vọng chủ tử cứ tiếp tục chịu vất vả.

Có điều nàng nên làm gì cho tốt đây? Thực là vội chết người rồi.

“A di...” An nhi cầm một đóa hoa dại nhỏ màu vàng vui vẻ chạy tới, bàn tay nhỏ bé cầm hoa nhỏ giơ lên cao như muốn đem cho nàng.

“An nhi, con đừng ầm ĩ. Dì đang nghĩ biện pháp...” Thẩm Mi đột nhiên dừng lại, nhìn An nhi con mắt sáng rỡ.

Có lẽ làm như vậy sẽ xoay chuyển được cũng nên, cứ làm thử xem sao.

“Tiểu thư...!” Thẩm Mi vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng vẽ mặt khăn trương hốt hoảng, nhưng Tô Tuyền lại ngồi bất động như núi đá tiếp tục giúp An nhi khâu bộ đồ mới, lạnh nhạt hỏi, “Có chuyện gì sao? Nhìn người xem, cấp bách đến cái dạng này.”

“Nô tỳ đương nhiên cấp bách rồi! Hoàng thượng dự định đi khỏi đây mà đoàn binh mã cũng đang tiến hành rồi.”

“Vậy sao? Quả nhiên là tác phong của hắn, nói liền làm.” Tô Tuyền nhẹ giọng cười, nội tâm vạn phần cay đắng. Lần này từ biệt, hắn chắc sẽ không quay lại nữa? Không xuất hiện nữa cũng tốt, nàng sẽ không lại đấu tranh nội tâm nhiều như thời gian qua, có lẽ sẽ tiếp tục có một cuộc sống bình yên nhàn nhã.

Đây vốn là điều nàng muốn, cũng là nguyên nhân nàng trốn khỏi Hoàng cung. Nàng hẳn là nên vui vẻ mới đúng chứ, sao lại khó chịu thế này? Nhanh chóng đem mối bận tâm này vứt đi...

“Thế nhưng tiểu thư khi nghe Hoàng thượng muốn rời đi thì liền chạy đuổi theo nha, nô tỳ ngăn không được mới chạy tới đây nha!”

“Người nói cái gì?” Tô Tuyền lập tức đem bộ đồ đang may dở bỏ xuống, đứng dậy đuổi theo, “An nhi!”

Khi nàng chạy đến ngoài viện, nàng quả nhiên thấy nữ nhi đang chạy đuổi theo phía sau đoàn người ngựa, giống như vừa chạy vừa gào khóc.

“Phụ thân... Phụ thân...”

Trải qua ngày tháng chung sống, An nhi đã nhận định Đoạn Nguyên Lãm đúng là phụ thân thân sinh duy nhất của nàng, vừa nghe Thẩm Mi nói hắn phải rời khỏi mẹ con nàng, nàng liền khóc đuổi theo không muốn cùng phụ thân xa nhau.

“An nhi.” Tô Tuyền bước nhanh đuổi theo, chỉ vài bước đã bắt kịp cước bộ nữ nhi, nàng ngồi xổm xuống trước mặt nữ nhi ôn nhu ôm nữ nhi vào lòng, “phụ thân người có chuyện rất hệ trọng cần phải quay về giải quyết. Chúng ta không được gây cản trở hấn. Ngoan, cùng nương về nhà thôi.”

“Ô... phụ thân không được xa An nhi...” An nhi nằm trong ngực mẫu thân khóc lớn, khuôn mặt giàn giụa nước mắt cũng vì vậy đỏ bừng, vô cùng thê thảm.

“Phụ thân không có bỏ An nhi đâu, phụ thân chỉ tạm thời rời đi. Chúng ta về nhà cùng chờ phụ thân trở lại được không?”

“Ô... phụ thân... An nhi muốn phụ thân.”

“An nhi...”

“Phụ thân.”

Thấy nữ nhi đau lòng khóc đến vậy, trái tim Tô Tuyền cũng như bị ai bóp chặt. Tâm nàng lần nữa dao động, không thể xác định làm thế này là đúng hay không?

Nữ nhi thật vất vả mới có thể nhận lại phụ thân, nàng lại ngang nhiên cắt đứt tình phụ tử của họ, đối với nữ nhi mà nói là tổn thương biết bao nhiêu?

Nếu như hài tử không minh bạch biết rõ có phụ thân là niềm vui sướng cỡ nào, có lẽ bây giờ sẽ tốt hơn. Thế nhưng, hiện tại...

“Ô... phụ thân...” An nhi càng khóc to hơn.

Tô Tuyền ôm chặt nữ nhi cũng nhận không được mà rơi lệ, nàng không muốn làm tổn thương nữ nhi thế này nhưng nàng thật không thể nói ra nỗi khổ tâm nha.

Nếu như hai người giống như người bình dân thì tốt biết mấy, nàng sẽ không cần suy xét, không cần đấu tranh, ngay cả hài tử cũng sẽ có được một tình phụ tử trọn vẹn. Thậm chí có lẽ cũng không phải để nữ nhi gặp trở ngại về sức khỏe vì sinh thiếu tháng, sẽ có một người nam nhân cường tráng ra sức bảo vệ mẹ con bọn họ.

Nếu như nàng có đủ năng lực, nàng tuyệt sẽ không để hài tử chịu tổn thương như vậy. Thế nhưng... thế nhưng...

Đất... đất... đất... tiếng vó ngựa nghe ra vô cùng nhanh từ xa đang chạy đến, cuối cùng dừng lại bên cạnh Tô Tuyền.

Nàng giơ đôi mắt đầm lệ nhìn người trên lưng ngựa. Cho dù không hoàn toàn nhìn rõ dung mạo của hấn nhưng nàng vẫn biết rõ người ngồi trên đó... không phải Đoạn Nguyên Lãm sao.

Hấn sao lại quay lại? nếu đã đi có phải nên đừng quay lại quấy nhiễu lòng nàng nữa, đừng khiến cho nàng không cách nào thoát khỏi hấn.

Đoạn Nguyên Lãm thở một hơi thật dài, nhảy xuống ngựa, ngồi xổm xuống ôm cả hai mẹ con nàng vào lòng, “Tô Tuyền, theo ta đi, ta sẽ không để cho nàng chịu bất kì ảm ức gì nữa. Ta sẽ bảo hộ mẹ con nàng, sẽ là chỗ cho nàng dựa vào, sẽ không để cho nàng sống trong nơm nớp lo sợ nữa.”

Hấn thật đúng là không thể buông bỏ mẹ con nàng được, nên hấn đành phải thỏa hiệp. Hy vọng nàng có thể thay đổi, chỉ cần nàng đồng ý trở về bên hấn.

Trong lòng hấn từ lâu nàng đã chiếm một vị trí không ai thay thế, hấn thật là kẻ bại trận rồi. Hấn chinh chiến bao nhiêu trận đều toàn thắng nhưng hôm nay hấn lại bị thua trong tay nàng... chỉ là đành chịu vậy. Tim hấn cũng đã giao cho nàng làm con tin, hấn còn có thể làm sao?

Hấn nhất định là yêu thầm nàng, cam tâm tình nguyện bị nàng trói buộc. Thậm chí vì nàng mà thỏa hiệp, chuyện mà trước nay hấn chưa từng làm với bất kì nữ nhân nào. Chỉ vì nàng đã bám rễ thật sâu ở trong lòng hấn rồi.

Nghe hần nói vậy, tâm phòng bị của Tô Tuyền ngay tức khắc sụp đổ, nàng ôm con tựa vào vai hần khóc lớn. Đến bây giờ nàng rốt cuộc cũng hiểu vì sao chuyện gì liên quan đến hần, nàng đều không minh bạch như vậy, luôn luôn do dự như vậy, hóa ra chính là vì muốn một lời hứa hẹn này từ hần.

Điều nữ nhân cần chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng đối với một quân Vương đây là loại hứa hẹn khó khăn cực kỳ. Thế nhưng hần lại cấp cho nàng, có lời hứa hẹn này thì cho dù hậu cung có chán ghét thâm độc cỡ nào nàng cũng nguyện ý vì hần dứt bỏ cuộc sống bình an trở về, dùng cảm đối mặt một lần nữa.

Bởi vì lúc này nàng đã có người nương nhờ, không còn lẻ loi trợ trọi nữa...

Thẩm Mi vui mừng, viên mắt cũng ướt đẫm. Cuối cùng chủ tử cũng nghĩ thông suốt, muốn đem hài tử cùng Hoàng thượng hồi cung. Dù sao một mình giáo dục hài tử cũng là phi thường khổ cực. Ngoài ra, nữ nhi không có phụ thân là một điều vô cùng tiếc nuối. Tuy bây giờ An nhi còn nhỏ còn chưa hiểu đợi đến khi nàng lớn chuyện này sẽ làm nàng tổn thương đến mức nào.

May mắn là mọi chuyện đều tốt đẹp. Mặc kệ là tiểu thư hay là tiểu tiểu thư đều có một chỗ dựa tốt, một đại nam nhân vững chắc làm chỗ dựa.

Tần Tư Úy đứng dựa vào hàng rào trúc xa xa nhìn họ, hai hàng long này nhíu chặt. Xem ra lời cảnh báo của hần với Tô Tuyền vừa rồi là vô dụng. Nàng rốt cuộc cũng cùng Hoàng thượng trở về.

Đúng là! Là phúc không phải họa, là họa... đúng là vẫn sẽ không tránh khỏi.

Chuyện Đoạn Nguyên Lãm đem mẹ con Tô Tuyền mang về Hoàng cung, lập tức làm dậy lên một trận dư luận xôn xao. Không ai nghĩ Tô Tuyền năm đó không chỉ không chết mà còn hạ sinh được một công chúa. Khúc mắt trong đó thật khiến nhiều người tò mò.

Tô Tuyền trở về Hoàng cung lập tức được phong lên làm Phi. Ngoài Thẩm Mi đem từ ngoài vào, Đoạn Nguyên Lãm còn đem Tiểu Ý điều đến một lần nữa hầu hạ bên người nàng, cho nàng sai sử.

Không những thế, hần còn đặc biệt an bài nhiều thị vệ giờ giờ khắc khắc bảo hộ quanh các nàng. Thức ăn đưa vào tẩm cung các nàng cũng đặc biệt kiểm tra qua, bảo đảm rằng thức ăn là vô hại.

Hần làm ra hành động bảo vệ các nàng lớn đến như vậy, đương nhiên sẽ gây ra rất nhiều loại bàn tán. Phi tần hậu cung biết rất rõ, vị trí Tô Tuyền trong lòng Hoàng thượng là vô cùng đặc biệt, nên nàng cùng Hoàng thượng hồi cung không lâu thì các phi tần khác đã chủ động đến thăm nàng, muốn cùng nàng có mối liên hệ thật tốt.

Cho nên, trong tẩm cung Tô Tuyền lúc nào cũng bận rộn. Trong đám người đó có một vị nam nhân, hay nói đúng hơn đó là đại ca của Tô Tuyền... “Nhị muội, té ra người còn chưa chết. Thật là quá tốt. Người nên biết ba năm trước khi biết người chết ta cỡ nào đau lòng...”

Tô Hoắc nói thao thao bất tuyệt để cho nàng thấy vì nàng hần có bao nhiêu thương tâm, lại còn rất vui khi nàng từ cõi chết trở về. Đối với nàng hết sức thân thiện, thân thiện đến mức làm người khác phải chán ghét.

Tô Tuyền ngoài mặt mỉm cười, nhưng thực tế vì nàng thăng lên làm Phi, lại là Phi tử được Đoạn Nguyên Lãm coi trọng nhất cho nên người ca ca là hần mới cố gắng nịt nọt nàng. Cũng như những người khác muốn cùng nàng thiết lập ra một mối quan hệ thật tốt, sau này còn có thể dựa dẫm.

Cùng Tô Hoắc nói chuyện được một lúc, thân thể nàng có chút mệt mỏi nên nàng nói hần rằng hy vọng lần khác sẽ lại nói tiếp. Đại ca đương nhiên không hề có ý kiến, trước khi đi còn không quên dặn nàng nên nghỉ ngơi cho thật tốt mới vừa lòng quay về.

Thế nhưng khi Tô Hoắc đi khỏi, Tô Tuyền lại sai người mời một người khác đến. Người kia chính là... “Nương nương, nô tài muốn ngàn tưởng nhớ đến người nha. Thật đúng là không nghĩ đến ngay cả nô tài người cũng đưa vào đây.” Phương Đường cười khổ nói.

Đương nhiên năm đó sau khi Đoạn Nguyên Lãm nghi ngờ Tô Tuyền không chết, thì cho điều tra tất cả mọi người trong cung. Hần tin tưởng nếu không có người trong cung giúp đỡ thì nàng tuyệt không có năng lực làm ra chuyện này. Cho nên cuối cùng, Phương Đường vẫn là không thoát, không còn cách nào bèn đem

chuyện giúp Tô Tuyền nói ra. Thật vất vả mới được miễn cho tội chết nhưng cũng bị gián mấy cấp bậc trong nội quan, bị sai sử đi làm chuyện cực nhọc.

Đúng là “người làm, mình chịu”. Trải qua lần này hẳn thật là thông minh ra không ít.

Tô Tuyền hồi cung trở về biết rõ chuyện Phương Đường liền năn nỉ Đoạn Nguyên Lãm thu hồi trừng phạt với hắn. Dù sao cũng không phải lỗi của hắn. Còn có, nếu không có hắn có lẽ năm đó nàng cùng hài tử đã vong mạng nơi hậu cung.

Đoạn Nguyên Lãm nghĩ Phương Đường cũng chịu đủ dạy dỗ nên thuận theo nàng.

“Phương công công, rất xin lỗi. Ngày đó ta thực bất đắc dĩ, không thể làm khác hơn là lợi dụng người.” Tô Tuyền áy náy, “Bất quá, hiện tại Hoàng thượng cũng khôi phục chức nội quan cho người. ta lại tặng thêm cho người nhiều ngân lương hơn nữa để đền bù. Như vậy người thấy có được không?”

“Thôi, thôi, thôi... nô tài xin ghi nhận tấm lòng của nương nương. Có thể khôi phục chức nội quan này nô tài đã cảm kích lắm rồi, không dám lại không biết tốt xấu mà cầu thêm nữa.” Hẳn chính là một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng.

Nếu Phương Đường đã kiên quyết không nhận, Tô Tuyền cũng không ép hắn. Nàng cho phép hắn rời khỏi tầm cung đi làm chuyện của hắn.

“Nương.” An nhi ngay lúc này nhào đến ôm chân nàng làm nũng khiến nàng không khỏi tươi cười một trận.

Tô Tuyền đứng dậy khỏi trường kỷ ngồi xổm xuống nhìn thẳng nàng, ôn nhu cười, “An nhi của chúng ta thật đáng yêu nha!”

Nguyên lai Thẩm Mi cùng Tiểu Ý đem An nhi trang điểm đến tươi sáng xinh đẹp. Nhìn nữ nhi vui vẻ với cuộc sống mới Tô Tuyền càng vui hơn. Nàng dẫn An nhi đến Ngự Hoa Viên tản bộ để cho nữ nhi mở mang đầu óc, cũng thuận tiện cho nàng chạy quanh tìm tòi một chút.

Ngoài hai mẹ con nàng cùng Thẩm Mi, Tiểu Ý thì còn có rất nhiều cung nữ đi theo phía sau. Tuy Tô Tuyền rất không quen nhưng hiện tại nàng là một trong năm Phi tử có địa vị cao nhất hậu cung cho nên chuyện này tất nhiên phải có, nếu không sẽ lại bị người khác nói xấu.

An nhi vừa đến Ngự Hoa Viên quả nhiên liền bị đủ loại hoa hoa sắc sắc thu hút tầm nhìn, hưng phấn vui vẻ buông tay mẫu thân chạy đến khắp nơi. May mà đem theo nhiều cung nữ mới có thể giúp Tô Tuyền trông chừng An nhi, nàng thật bớt được rất nhiều việc. Trên mặt nàng từ trước đến sau đều mang theo ý cười rất sâu.

Tới bây giờ, nàng vẫn không biết việc nàng đem An nhi cùng hồi cung có phải là chuyện chính xác hay không, nhưng ít ra giờ khắc này nàng thật thỏa mãn, cảm thấy phi thường vui vẻ.

Đi vào sâu trong Ngự Hoa Viên, lại thấy có thêm một nhóm người khác. Là Vi Đan Cơ mang theo cung nữ đến đây đi dạo. Vừa thấy Tô Tuyền cũng ở đây, đầu tiên nàng sửng sốt, sau đó liền khẽ cắn môi dưới tận lực khoát lên bộ mặt tươi cười, chủ động đi đến trước mặt Tô Tuyền chào hỏi.

“Ô phi nương nương, người vẫn khỏe chứ!” Vi Đan Cơ hướng Tô Tuyền hành lễ.

Kể từ ba năm trước, vì chuyện Tô Tuyền mà nàng ta bị giáng xuống hàng Tần đến nay vẫn chưa được trở lại làm Phi. Cho nên hiện tại nàng ta thấp hơn Tô Tuyền một bậc, đối lại với trước đây nàng ta phải hướng Tô Tuyền hành lễ.

Bởi vì tên thái giám trước kiên quyết không khai ra nàng ta có ý đồ mưu hại Tô tần, cuối cùng còn tự sát. Cho nên việc Vi Đan Cơ cuối cùng có ý hãm hại Tô Tuyền hay không không một ai biết. Nhưng mà nàng ta vẫn bị Đoạn Nguyên Lãm lạnh nhạt, thanh thế rớt xuống vực thẳm, nên các Tần phi khác trước đây dựa dẫm vào nàng ta cũng dứt áo ra đi không một ai nhớ đến nàng ta nữa.

“Vi tần, không cần đa lễ. Đứng lên đi.”

“Đa tạ nương nương.” Vi Đan Cơ tận lực khẽ chế bản thân nói ra. “Nương nương thật lắm tài. Hiện tại Hoàng thượng đều một lòng để trên người nương nương, Hoàng thượng còn vì người mà sửa đi nguyên tắc cơ bản của hậu cung, thật khiến bao người hâm mộ.”

Nói thì nói thế chứ nàng ta thật hận chết Tô Tuyền. Nếu không phải nữ nhân này, nàng ta có thể không đứng từ Phi bị giáng xuống Tần sao? Nếu không vì nữ nhân này thì thế lực của nàng ta bây giờ sẽ mất đi sao?

Vốn tưởng rằng Tô Tuyền đã chết, nàng ta cho dù có bị giáng xuống làm Tần cũng còn có thể gắng gượng nhịn nhục được, nhưng bây giờ Tô Tuyền không những không chết mà lại quay về chiếm lấy vị trí Phi tử của nàng ta, phần hận này làm sao nàng ta nuốt trôi cho được, muốn khắc chế cũng là vô phương, mà nàng ta cũng không có ý định đó.

Tào Mẫn quả nhiên đoán trúng rồi. Ba năm trước không loại bỏ được nàng là một sai lầm lớn nhất. Để bây giờ nàng trở về còn bỏ lên vị trí cao quý kia... khó bảo đảm rằng sau này Hoàng thượng sẽ không phá lệ lập nàng làm Hậu... vậy giấc mơ của nàng ta không phải cũng tiêu tan rồi sao?

“Thủ đoạn của ta nếu đem ra đấu thì vẫn còn kém lắm.” Tô Tuyền nói, “Ta chỉ cầu bình an. Nhưng có người lại xem ta là đối thủ, có khả năng sẽ gây nguy hại đến ta để cũng cố địa vị bản thân. Song người trong tối, ta ngoài sáng, loại dụng ý hại người xấu xa này... Người biết đó, một ngày nào đó cũng sẽ quay về báo ứng trên người người nào đó thôi!”

“Nương nương người nói gì vậy? Thiếp thân nghe không hiểu.” Vi Đan Cơ mặt ngoài vẫn giữ nguyên ý cười như trước nhưng trong lòng lại âm thầm kinh hãi. Tô Tuyền dựa vào cái gì mà xác định rõ người hại nàng năm đó chính là nàng ta?

“Ta nghĩ người thông minh như ngươi, suy nghĩ vài lần cuối cùng sẽ hiểu rõ đạo lý trong đó, còn là rất rõ nữa.” Tô Tuyền ôn nhu cười trả lời.

Nàng đã không phải Tô Tuyền của kiếp trước, càng không phải Tô Tuyền của ba năm kia chỉ một lòng muốn chạy trốn. Nàng của bây giờ sẽ nỗ lực nghĩ biện pháp tồn tại trong cung, sẽ không lại yếu thế, cũng sẽ không quan đến việc phía sau lưng nàng Đoàn Nguyên Lãm có bảo hộ hay không.

Nàng phải kiên cường, không phải chỉ vì bản thân mà còn là vì nữ nhi của nàng nữa.

Vi Đan Cơ hơi dừng lại một chút, rõ ràng nàng ta thấy trên người Tô Tuyền tựa hồ tản ra một loại khí thế cường đại lấn át người khác, cùng Tô Tuyền ba năm trước hoàn toàn không giống nhau, khiến người khác phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nhưng nàng ta làm sao có thể cam tâm nhận thua? Theo Hoàng thượng nhiều năm chính là nàng ta, nàng ta không muốn đứng dưới Tô Tuyền.

Oán khí tràn ngập trong lý trí nàng ta, khiến nàng ta buột miệng, “Nương nương, người đừng nên đi vào vết xe đổ của thiếp thân. Chỉ cần phạm sai lầm dù nhỏ cũng có thể bị Hoàng thượng đem giam vào lãnh cung, sẽ không có cái gọi là lại sủng ái, cưng chiều nữa. Đây chính là hậu cung vô tình, mà Quân vương thì chính là người thích thay đổi.”

“Vậy ta phải cảm tạ nhắc nhở của Vi tần rồi, ta đây cũng có một nhắc nhở đối với Vi tần.” Tô Tuyền một mực tươi cười, “Người nên dành thời gian làm thật nhiều điểm tâm đem đến lấy lòng Hoàng thượng mong người lại một lần nữa sủng ái người chứ đừng lãng phí thời gian trên người ta. Người không phải nên làm thế từ sớm sao? Ở chỗ này trước mặt ta lại dám ám chỉ ta sẽ bị thất sủng, đối với người một chút lợi lộc cũng không có. Đơn giản mà nói đó chính là vô ích. Người hiểu không?”

Vi Đan Cơ thở dốc vì kinh ngạc, không nghĩ đến có một ngày chính bản thân nàng ta lại bị nàng xem như một quân cờ đem ra bốn cợt. Thật làm nàng ta vô cùng cảm phần!

“Nếu không còn gì để nói, vậy ta đi trước.” Tô Tuyền ưu nhã xoay người, quay sang An nhi đang chơi đùa về mặt ôn hòa nói, “An nhi, ngày mai trở lại chơi được không?”

“Dạ.” An nhi nhu thuận gật đầu bỏ mặt bọn cung nữ phía sau chạy về bên nương.

Tô Tuyền dắt tay An nhi, hai mẹ con vui vẻ vừa đi vừa cười nói, hoàn toàn không vì Vi Đan Cơ mà ảnh hưởng đến vui vẻ. Điều này càng làm cho nàng ta tăng thêm oán hận trong lòng, hận đến mức ở trong lòng thầm chửi rủa nàng sẽ không có kết cục tốt, tình trạng này sẽ không kéo dài đâu.

Nàng ta sẽ không để cho Tô Tuyền từ trước đến giờ luôn luôn ở dưới nàng ta một bậc kiêu ngạo mãi như vậy. Thứ nàng không chiếm được, người khác cũng đừng hòng có.

Chuyện Tô Tuyền giằng co với Vi Đan Cơ tại Ngự Hoa Viên rất nhanh truyền đến tai Đoạn Nguyên Lãm. Hắn có chút kinh ngạc, nhưng cũng là không có gì quá kinh ngạc.

Nàng dạo này đã hóa kiên cường rồi. Lúc ở bên ngoài nàng còn có gan dám cãi lại lời hắn, thậm chí còn từ chối cùng hắn hồi cung, hoàn toàn không đem hắn – một vị vua một nước – coi vào trong mắt. Hồi cung rồi dám đấu cùng Vi Đan Cơ. Đây cũng chẳng phải chuyện gì khó tin.

Thay đổi như vậy không biết rốt cuộc có tốt hay không? Nói thật hắn cũng không biết, nhưng là hắn càng ngày càng không có biện pháp nắm bắt nàng.

Tối hôm đó, hắn cũng đi đến tắm cung của nàng. Vừa lúc hắn bước vào liền thấy nàng đang ngồi trước gương đồng để cho cung nữ đỡ xuống lớp trang điểm, buông mái tóc đen mềm xuống chuẩn bị đi ngủ.

Hắn từ phía sau bước đến ôm lấy nàng, bên tai nàng thì thầm, “Sớm như vậy đã muốn đi ngủ rồi sao?”

“Ách!” Nàng nghiêng đầu ra sau tránh mắt nhìn hắn, “Người rất thích dọa người nha.”

“Cũng chỉ thích dọa yêu một người là nàng mà thôi, không phải sao?”

Thẩm Mi cùng Tiểu Ý nhìn nhau cười, thức thời im lặng lui ra ngoài thuận tiện đem các cung nữ khác cùng nhau lui ra, nhường cho hai người khoảng không riêng.

“Không nghĩ đến đường đường là vua một nước như người, cư nhiên lại biết nói những lời ấu trĩ như vậy.”

“Vua của một nước không phải cũng là người sao, là người thì đương nhiên cũng có lúc có tính trẻ con chứ.” Hắn trả lời mà không biết ngượng.

“Quên đi, thiếp không nói cùng người nữa.” Tô Tuyền muốn đứng dậy.

Nhưng Đoạn Nguyên Lãm vẫn không buông tha nàng, tiếp tục ôm nàng hỏi, “Nghe nói nàng hôm nay gặp Vi tần phải không?”

“Đúng nha!”

“Nàng cùng nàng ta nói cái gì?”

“Không nói gì cả, chẳng qua là hàn huyên đôi câu thôi!”

“Thực sự? Thế nào mà Bản vương lại nghe... nàng công khai đem Bản vương giao cho nàng ta nhỉ? Còn khích lệ nàng ta nên đến lấy lòng Bản vương, để Bản vương lại yêu thích nàng ta như trước nhỉ?”

“Người cái gì cũng đều biết, vậy hỏi nhiều như vậy làm gì chứ?” Nàng liếc hắn một cái.

Hắn cười cười, vươn tay vuốt ve khuôn mặt của nàng, “Nàng thật cam tâm đem ta giao cho nàng ta sao?”

“Đây không phải là chuyện giao hay không giao, không phải người hiểu rất rõ sao?” nàng từ sớm đã nhận biết.

Vua một nước làm sao có thể thuộc về một nữ nhân. Tất cả mọi thứ trên đất nước này đều là của hắn, nên bất cứ ai, bất cứ cái gì cũng đừng mong có hành động ích kỷ độc chiếm hắn.

Chỉ cần trong lòng hắn có nàng vậy là đủ rồi. Hắn dù sao cũng là một Hoàng thượng nên tận trách với nghĩa vụ của mình, nàng sẽ không đòi hỏi hắn chỉ yêu một mình nàng. Nếu hắn như vậy chỉ khiến mọi người ngờ vực hắn là một hôn quân, mà nàng chính là yêu cơ trong miệng thế gian rồi. Nàng không muốn hắn vì nàng mà trở thành người như vậy, càng không muốn làm tổn hại đến danh dự của hắn. Vì vậy nàng chọn cách thân nhiên đối mặt mọi chuyện, làm một nữ nhân biết lễ nghi, đạo lý đứng đằng sau phò trợ cho hắn.

Nàng thấu đáo mọi chuyện như vậy, thân là Quân vương Đoạn Nguyên Lãm hắn là cảm thấy cao hứng, nhưng với tư cách là nam nhân của nàng hắn phải nhìn buồn bực xuống. Nàng quá mức lãnh đạm khiến hắn không thể nhìn thấy nàng vì hắn mà phát ghen. Hắn thật bất mãn...

Cái nữ nhân đáng giận này! Hắn nhất định phải nghiêm trị nàng mới được.

“A...” hần đột nhiên đem nàng từ trên ghế ôm lên làm nàng giật mình vừa kinh hô, vừa vươn tay vòng qua ôm chặt cổ hần. Nàng không biết đã nói cái gì không đúng chọc đến hần nha, “Hoàng thượng... ý...”

Nàng bị hần ôm đến thả xuống giường. Vừa ngã xuống nàng liền bị hần đè lên, sau đó hần hung hăng hôn trụ môi nàng. Tiếp đó lại đưa tay cởi ra vạt áo của nàng khiến cảnh xuân của nàng lộ ra dưới thân hần.

Nàng thật vất vả mới tìm được một chút không khí, ngữ điệu xao động hỏi, “Người đang làm gì vậy chứ?”

Hần một bên vừa gặm cắn gây nhạy cảm của nàng, một bên vừa khàn khàn hỏi, “Tô Tuyền, nàng yêu ta không?”

“Người biết rõ... còn cố hỏi?”

“Không, ta muốn chính miệng nàng nói ra. Nói, nàng yêu ta không?”

Nàng đỏ mặt, ôm bờ vai của hần nhỏ giọng nói, “thiếp... đương nhiên là yêu người...”

Nếu không thương hần, ba năm nàng rời đi vì sao lại luôn lo lắng cho hần chứ? Nếu không thương hần, nàng sẽ nguyện ý trở về nơi đáng ghét này sao?

Chính vì nàng thương hần, nên mới cam tâm tình nguyện thay đổi, thậm chí còn hy vọng hần không vì nàng mà gặp chuyện gì trắc trở.

Hần chờ câu này của nàng từ rất lâu, rất lâu rồi. Cuối cùng hần cũng biết được chính xác câu trả lời của nàng. Tâm tình hốt hoảng lâu nay của hần giờ này có thể yên ổn, vui vẻ rồi. Hần nghe xong câu trả lời liền hài lòng lần nữa cúi xuống che phủ môi nàng, cùng nàng dây dưa không ngớt, lửa dục càng lúc càng không thể cứu vãn.

Nàng cũng chủ động hòa theo hần. Nàng giống như hần, cam tâm tình nguyện đem toàn bộ bản thân dâng hiến cho đối phương, không hề giữ lại chút gì nữa.

Đây là lần đầu tiên họ hoan ái sau ba năm cách biệt. Kịch tình nhiệt liệt gia triền lấy nhau, ai cũng không muốn buông người kia ra, thậm chí mong vĩnh viễn hòa làm một khối cùng nhau không bao giờ tách ra nữa...

“Tô Tuyền...” Đoạn Nguyên Lãm yêu thương cắn lấy vành tai nhạy cảm của nàng, giọng nhu tình, “Nàng giúp ta sinh thêm nhi tử nữa...”

Tô Tuyền miễn cưỡng run rẩy trong lòng hần, yêu kiều... “Không phải cứ nói sinh là sẽ sinh ngay được đâu...”

“Vậy còn không đơn giản sao, bây giờ chúng ta lại tiếp tục... đến khi nào nàng lại có mới thôi...”

Hần cười ra chiều đắc ý, lại lần nữa phong bế môi nàng cùng nàng lần nữa trầm luân vào sóng triều dục ái. Một lần lại thêm một lần, giống như vĩnh viễn cũng không dừng lại. Đêm còn rất dài...

Hần rất cuộc cũng hoàn toàn có được nàng, có được tâm nàng thật biết bao nhiêu trân quý.

Sau khi Tô Tuyền hồi cung, tất cả mọi sinh hoạt đều thay đổi lớn. Dù nàng không tự tạo ình một thể lực thì vẫn có không ít người đến tắm cung nàng lôi kéo tình cảm. Nên bất tri bất giác mọi người đều nhận định nàng chính là nữ nhân có thể lực lớn nhất hậu cung.

Nàng muốn không nhận cũng không thể, nàng đành chỉ có thể mặc kệ mọi người đồn thổi. Hơn nữa, cùng những người này tán gẫu, nàng hiểu biết thêm rất nhiều chuyện mà trước nay không lưu tâm đến, cũng nghe không ít chuyện bổ ích ngoài cung.

Trong đó, có một chuyện khiến nàng vô cùng chú ý. Đó chính là tình hình dịch bệnh vùng gần Vương đô. Do số đại phu đi hỗ trợ không đủ nên tình hình bệnh dịch tới giờ vẫn không thể kiểm soát được.

Tuy triều đình đã công bố lệnh, điều động thêm đại phu ở những vùng lân cận khác. Nhưng cũng không biết đại phu khi nào thì đến để ra sức chữa trị.

Nàng đắn đo suy nghĩ, chính mình học y không phải là muốn giúp đỡ người khác sao? Nhưng nàng bây giờ đang bị vây trong thâm cung đại điện, hoàn toàn có tâm mà vô lực, muốn ra ngoài hỗ trợ cũng không biết nên làm sao.

Nàng biết rõ địa vị bản thân, việc nên làm chính là ngoan ngoãn làm một Phi tử trong hậu cung của Đoạn Nguyên Lãm không nên nhúng tay vào chuyện bên ngoài... Nhưng từ trong nội tâm sâu thẳm nàng vẫn không thể nào buông xuống được... đến mức mất ăn mất ngủ.

Rốt cuộc, nàng cũng quyết định... cho dù nàng biết rõ tám chín phần sẽ bị Đoạn Nguyên Lãm hung hãn đem quần trở về.

“Hoàng thượng, thần thiếp muốn dùng thân phận đại phu đi hỗ trợ bọn họ một thời gian, thỉnh Hoàng thượng chấp thuận.”

Ngay sau nghĩ thông, nhân dịp Đoạn Nguyên Lãm đến tẩm cung nàng liền quỳ xuống khẩn cầu. Hắn nhượng mi nhìn nàng, đưa ta đem nàng nâng dậy, “Tô Tuyền, đứng lên đi đã.”

Nàng không đứng dậy mà tiếp tục khẩn cầu, “Thần thiếp biết yêu cầu này quả không phù hợp, nhưng thần thiếp mong muốn được tận lực. Ít nhiều gì trước đây thần thiếp cũng là một đại phu, thần thiếp giúp bọn họ có thể không nhiều nhưng cũng có thể giúp được chút ít.”

“Nàng nha, ta còn chưa nói sẽ không đáp ứng. Nàng khẩn trương như vậy làm gì?”

“Hả?” nàng kinh ngạc ngẩng đầu, “Cho nên là nói... người đáp ứng sao?”

“Trước đứng dậy rồi nói.” Hắn cố ý không cho nàng câu trả lời rõ ràng.

Thấy thế, nàng không thể làm gì khác hơn là cầm tay hắn đứng dậy, đến bên trường kỉ ngồi xuống cạnh hắn. Nhưng thủy chung vẫn luôn mang một đôi mắt thành thành khẩn khẩn nhìn hắn, mong hắn có thể nhanh một chút cấp cho nàng câu trả lời, để nàng có thể yên tâm.

Hắn nhìn nàng khẽ cười ra tiếng, tận lực néo néo khuôn mặt của nàng, “Trông nàng khẩn trương chưa kìa! Ta còn phải cho rằng những người đang sinh bệnh kia chính là người thân ruột thịt gì của nàng ấy chứ.”

“Hoàng thượng, người lại giễu cợt thần thiếp. Người không nghe “Lương y như từ mẫu” sao? Thân là đại phu chỉ cần bản thân có năng lực, ai cũng sẽ cố gắng hỗ trợ mà thôi.” Nàng có chút ngượng ngùng đỏ mặt nói.

“Vậy cũng không nhất định nha! Trên đời này loại người ham danh, ham lợi không phải là ít.” Hắn cười hừ một tiếng.

“ y da... như vậy rốt cuộc người có cho thần thiếp đi hay không?”

Trầm tư suy nghĩ một lát, hắn rốt cuộc cũng cho nàng câu trả lời, “Nàng muốn đi cũng không phải không được nhưng nhất định phải đáp ứng ta một chuyện.”

“Thực sao?” Nàng thật mừng rỡ, còn tưởng chuyện tình sẽ không suông sẻ như vậy chứ. “Chuyện gì?”

“Nàng nhất định phải giữ gìn bản thân thật tốt. Mọi chuyện làm theo khả năng. Các đại phu các vùng khác vừa đến, nàng phải lập tức trở về không tham gia nữa.”

Kỳ thực hắn không mong muốn nàng đi hỗ trợ, bởi vì cho dù là đại phu có thật nhiều kiến thức y thuật cũng có khả năng sẽ bị nhiễm bệnh. Nhưng hắn nghĩ muốn dùng chuyện này để “Triển khai” một kế hoạch khác, cho nên vì đại cục phía sau. Hắn đành chấp thuận.

“Cảm ơn Hoàng thượng, cảm ơn người!” nàng vui vẻ đến mức chủ động nhào vào lòng hắn. Tuy như vậy không hợp lễ nghi cho lắm nhưng đôi khi được làm nũng cũng tốt. “Thần thiếp tuyệt sẽ không khiến người lo lắng, người yên tâm mà chờ xem.”

“Thật đúng là nữ nhân...” miện hắn nói thì nói vậy nhưng vẫn vui vẻ hưởng thụ ôm nàng vào lòng nghe lại mùi hương an thảo chưa bao giờ nàng thay đổi.

Nàng vì dân trăm họ mà suy nghĩ, đây chính là phúc của Đoạn quốc. Sau này, thân làm Quốc dân chi mẫu nên có lòng lo nghĩ cho con dân chứ không phải cùng bọn người trong hậu cung tranh đấu.

Hắn nghĩ, hắn rốt cuộc cũng tìm được một Quốc mẫu lý tưởng, nguyên chính là nàng... Vậy mà thiếu chút nữa hắn đã để vuột mất. May mà Ông Trời còn cho hắn thêm cơ hội, lần này hắn tuyệt sẽ không phạm phải sai lầm một lần nữa, sẽ hảo hảo quý trọng nàng.

Được Đoạn Nguyên Lãm cho phép, Tô Tuyền rất nhanh rời cung đi hỗ trợ. Nàng để Thẩm Mi ở lại chăm sóc cho An nhi, tự mình mang theo Tiểu Ý cùng một vài cung nữ tình nguyện đi hỗ trợ. Các nàng cùng nhau đi đến Y trưởng nơi tập trung bệnh nhân bắt đầu công việc.

Nàng mặc bộ y đơn giản, thái độ lại luôn hòa nhã. Bởi vì từ trước đến nay có rất ít nữ nhân làm đại phu nên mọi người đều đối với nàng hiếu kỳ không ngớt.

Dần dần danh tiếng của nàng tại Y trưởng được lan truyền rộng rãi. Nguyên lai nàng chính là Tô phi của Hoàng thượng vì biết đại phu còn thiếu, lo lắng cho bách tính nên đến đây hỗ trợ. Nàng không sợ bị truyền bệnh tận lực chiếu cố chăm sóc bệnh tình của bệnh nhân, rất nhanh mọi người đều có cảm tình rất tốt với nàng. Các thế gia vọng tộc trong ngoài Vương đô đều vô cùng bội phục nàng.

Lúc này, Tô Tuyền đang ở trong Y Trưởng giúp một vị lão thái thái uống dược. Lão thái thái này hành động chậm chạp, bất tiện, nàng cũng không hề tỏ thái độ không vui mà vẫn như trước từ đầu đến cuối đều nhẫn nại, điềm đạm có lễ. Từng muỗng, từng muỗng một uy thuốc cho lão thái thái, “Lão thái thái, người từ từ uống không sao cả. Nhưng phải uống cho hết thuốc như vậy mới mau hết bệnh được.”

“Nương nương, người thật có lòng tốt.” Lão thái thái thật tình vui vẻ nói, “Nếu như nhi tử của lão có thể lấy người thì thật là phúc đức mấy đời để lại, vậy không biết sẽ tốt bao nhiêu nữa.”

“Lão thái thái, người đừng trêu chọc ta.” Nàng có chút thẹn cười nói.

“Ta là nói thật nha! Không chỉ có mình ta đâu, thật ra mọi người đều rất yêu thích nương nương. Hoàng thượng của chúng ta thật có phúc, có thể có một vị phi tử như nương nương bên cạnh. u đây cũng là phúc của Đoạn quốc chúng ta nha.”

“Đúng... đúng nha! Ánh mắt của Hoàng thượng chúng ta thật tinh tường...” những người bệnh nằm gần đó cũng ngồi dậy hưởng ứng.

“Nếu nương nương được làm Hoàng hậu, khẳng định là chuyện rất rất tốt nha!”

“Đúng vậy, nương nương có lòng tốt như vậy tất nhiên sẽ được báo đáp. Nhất định có thể làm hoàng hậu...”

Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi người đều nhất mực tán thưởng Tô Tuyền. Thậm chí vẫn luôn gọi nàng là Hoàng hậu, hại nàng thật xấu hổ không biết nên làm thế nào tiếp nhận “Hảo ý” này của mọi người.

Đoạn Nguyên Lãm đối với chức vị Hoàng hậu này yêu cầu cực kì cao, nàng cho là nàng sẽ không có được cơ hội này. Hiện tại nàng chỉ cầu bình an sống, thuận lợi dưỡng dục An nhi. Nàng căn bản không mong muốn nhiều như vậy,

Sau khi chăm sóc bệnh nhân một lúc lâu, Tô Tuyền đi ra ngoài Y Trưởng hít thở, thuận tiện nghỉ ngơi một chút. Tiểu Ý ngay lúc đó đi đến bên cạnh nàng, cười vui vẻ, “Hoàng hậu nương nương tương lai!”

“Người đó... đừng tùy tiện nói lung tung.” Tô Tuyền lập tức trừng nàng một cái, “Loại chuyện này sao lại đem ra nói giỡn như vậy? Cẩn thận truyền đến Hoàng thượng, đầu của người thậm chí là của ta cũng sẽ rơi xuống đất đó.”

“Nô tỳ chẳng qua đem tiếng lòng của mọi người nói ra thôi mà. Chuyện người đến Y Trưởng hỗ trợ đã truyền ra trong ngoài Vương đô ai cũng đều biết. Mọi người còn nói, nương nương là Bồ Tát sống, người không có tư cách làm Hoàng hậu thì chẳng ai có tư cách cả.”

“Quay về làm việc của người đi, không cho phép nói lung tung nữa, nghe rõ chưa!” nàng nghiêm mặt nói.

“Được rồi, được rồi... nô tỳ không nói là được.” Tiểu Ý nôn nóng. Thôi thì dù nàng không nói thì người khác cũng sẽ nói ra thôi. Nàng gờ một giỏ trúc lên hỏi, “Nương nương, nên dùng bữa rồi. Người hôm nay có muốn ăn ở đâu ạ?”

“Tùy tiện tìm một bóng râm là tốt rồi, thực ra ta cũng không có khẩu...” nghe mùi thịt bay thoảng trong không khí, Tô Tuyền đột nhiên cảm thấy buồn nôn, liền im lặng đứng dậy chạy đến một bên ngồi xổm xuống nôn ra, “Oe...”

Tiểu Ý kinh ngạc tròn mắt vội vàng chạy đến vuốt vuốt lưng Tô Tuyền, “Nương nương, người không phải...”

Tô Tuyền thật vất vả mới đem khó chịu nhin xuống, nhú nhú mi nghĩ đến một chuyện... chẳng lẽ nàng lại có hỉ rồi?

Như trong truyện thần thoại vậy, có thật sẽ thần kì đến thế không?

Thân thể Tô Tuyền vì không thích hợp liền nhanh chóng bị đưa về Hoàng cung để ngự y xem qua. Thực ra chính nàng cũng là đại phu, nàng cũng hoàn toàn có thể tự mình xác định bản thân lại mang thai rồi.

Quả đúng như vậy, ngự y chuẩn mạch xong liền hướng nàng chúc mừng. Nhưng nàng thật không biết chính mình có nên vui hay không, vì lát nữa khi biết chuyện chắc chắn Đoạn Nguyên Lãm sẽ nhảy dựng lên không cho nàng tiếp tục đi hỗ trợ nữa. Nàng sẽ phải bắt đầu khoảng thời gian ngoan ngoãn ở trong cung dưỡng thai.

An nhi ghé vào giường của mẫu thân hưng phấn sờ sờ vào cái bụng bằng phẳng của mẫu thân, hiếu kỳ hỏi, “Trong cái bụng này có muội muội sao?”

“Vẫn còn chưa biết là đệ đệ hay muội muội mà.” Thẩm Mi bên cạnh cũng vui vẻ không dứt, “Công chúa sắp làm tỷ tỷ rồi.”

“Tỷ tỷ sao? An nhi được làm tỷ tỷ sao?” An nhi thực ra cũng không hiểu đó là ý gì nhưng vẫn vui vẻ cười đến mức sáng lạng. Bởi vì nàng rõ ràng cảm nhận được ở bên ngoài mọi người đều rất hạnh phúc nha.

Không lâu sau, Đoạn Nguyên Lãm biết tin cũng đến tẩm cung của Tô Tuyền. An nhi vừa thấy hấn đến liền mừng rỡ chạy ra giơ hai tay ra muốn hấn ôm lấy, “Phụ thân.”

Tuy đã được dạy phải đổi cách xưng hô gọi Đoạn Nguyên Lãm là phụ Hoàng nhưng An nhi đã sớm quen với cách gọi “Phụ thân”. Hơn nữa, phụ thân và phụ Hoàng đều là một người có hai cách gọi mà thôi, mà gọi là phụ thân lại nghe thân thiết chứ không ngăn cách xa vời như gọi là phụ Hoàng. Cho nên Đoạn Nguyên Lãm cho phép nàng tiếp tục gọi như vậy.

Hấn thấy vậy liền cúi xuống ôm lấy nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng cười, “An nhi có ngoan không?”

“An nhi rất ngoan nha.” Nàng nghiêm chỉnh gật đầu.

Thẩm Mi cùng Tiểu Ý cùng thi lễ với hấn, “Chúng nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.”

“Miễn lễ.” Hấn ôm An nhi đi đến giường Tô Tuyền ngồi xuống. Vừa đem An nhi để ngồi trên giường ngay trước hấn, vừa đưa tay nắm lấy tay Tô Tuyền, thần sắc vô cùng rạng rỡ. “Ta đang chờ nàng hạ sinh cho ta một tiểu nhi tử mập mập đây.”

“Nếu lại là nữ nhi nữa người sẽ không đem ta giam vào lãnh cung chứ?” Nàng cố ý trêu cợt hỏi vặn lại hấn.

“Nàng đó, nếu như là một nữ nhi giống An nhi ngoan hiền như vậy thì cũng không phải không tốt.” Hấn yêu thương nhìn nàng nói. “Lần này, nàng sẽ không cô độc. Sẽ có nhiều người che chở, giúp đỡ, chăm sóc nàng. Nàng chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng chờ đến khi sinh là được.”

Ba năm trước, nàng một mình bên ngoài bốn ba vất vả đến mức phải sinh non. Lại một mình đem An nhi nuôi lớn. Đây chính là lỗi lớn nhất của hấn, hấn muốn đền bù cho nàng. Cho nên lần này sẽ không để nàng cô độc đối mặt với chuyện mang thai, sinh con. Hấn sẽ tận hết khả năng chăm sóc nàng thật tốt.

Hấn sẽ không vắng mặt lúc nàng vượt cạn sinh con, hấn sẽ không vắng mặt trong những ngày hài tử còn đỏ hỏn. Hấn muốn cùng nàng chào đón sinh mệnh mới này. Là nam tử hay nữ tử cũng chẳng sao, dù sao nàng cũng đã ở đây... tương lai còn dài muốn có một nhi tử cũng không phải là chuyện không thể.

Tô Tuyền từ nắm tay của hấn có thể cảm nhận được sự ấm áp hấn mang đến, cũng chính lúc này hấn đã cấp cho nàng một loại sức mạnh vô hình. Nhất thời vui mừng cảm động, viên mắt liền lập tức ửng đỏ, ý cười chan chứa tràn ngập trong tim. Nàng gật đầu nhìn hấn cùng An nhi, “Vâng.”

Hấn quan tâm cùng ủng hộ nàng chính là đã cho nàng khích lệ lớn nhất. Vì hấn, quá trình mang thai cực khổ thế nào nàng cũng cảm thấy ngọt ngào, không có gì oán trách.

Nàng cảm tạ trời cao đã cho nàng thêm một lần cơ hội cùng hắn thay đổi vận mệnh. Nàng sẽ cố gắng bảo vệ hạnh phúc này, sẽ cùng hắn vui vẻ hạnh phúc cho đến suốt phần đời sau này.

9. Chương 9

Đoạn Nguyên Lãm sau khi thăm Tô Tuyền trở về Ngự thư phòng tiếp tục phê chuẩn chuyện quốc gia đại sự. Hắn vừa ngồi xuống trên Án thư liền hướng Văn Chấn hỏi, “Bên ngoài đánh giá Tô Tuyền thế nào rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, mọi người đều nói nương nương là người có tấm lòng Bồ Tát, không quan tâm chăm sóc chính mình mà chỉ cho người bệnh, thương dân như con. Nếu như quốc gia có một Quốc dân chi mẫu như người khẳng định là phúc của bách tính.” Văn Chấn đem sự tình ra nói.

“Tốt lắm!” Đoạn Nguyên Lãm vui vẻ hẳn.

Đây chính là nguyên nhân khiến hắn mạo hiểm cho nàng ra ngoài hỗ trợ. Có bách tính làm lực lượng đứng phía sau thay nàng nói điều tốt vậy hắn an tâm rồi. Hắn chỉ cần đưa tin ra ngoài nói hắn muốn lập nàng làm Hậu, bách tính khẳng định sẽ vui mừng khôn xiết. Mặc khác, những viên quan có nữ nhi làm Tần Phi trong hậu cung cho dù không muốn cũng phải thuận theo lòng dân, chỉ có thể tiếp nhận kết quả này.

“Phân phó xuống dưới, chuẩn bị chuyện lập Hậu. Chỉ có điều trước tiên đừng nói toạc ra, cứ chờ đến sau khi Tô phi thuận lợi sinh hài tử, bất kể là nhi nữ hay nhi tử, Bản vương cũng đều lập nàng làm Hậu.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Đoạn Nguyên Lãm khoe miệng khê cười, biết rõ bản thân cuối cùng cũng tìm được một nửa của mình, một nửa khiến hắn cam tâm tình nguyện trả giá toàn bộ hết thảy. Địa vị của nàng là độc nhất vô nhị, là hết sức trân quý, trên đời này không ai thay thế được.

Thật hy vọng sẽ nhanh đến ngày tuyên bố lập Hậu. Hắn đã muốn không đợi được nữa rồi!

Bên ngoài Ngự Thư Phòng một bóng đen từ từ bước nhanh rời đi, không hề làm động đến bất cứ người nào. Bóng đen nhìn xung quanh một lượt, xác định không có ai thì hướng tẩm cung Vi Đan Cơ đi nhanh đến.

Hắn mặc dù là một tên thái giám chuyên chức sai vặt không có ai để ý đến hắn nhưng Vi Đan Cơ lại cho hắn một số tiền không nhỏ, để hắn cung cấp tin tức cho nàng. Mà đây chính là lý do vì sao Vi Đan Cơ có thể ngồi trên vị trí quan trọng trong Hậu cung những năm qua.

Sau khi gặp Vi Đan Cơ, hắn đem tất cả ý của Đoạn Nguyên Lãm về chuyện sẽ lập Tô Tuyền làm Hậu sau khi nàng hạ sinh hài tử nói ra. Tuy nội tâm Vi Đan Cơ vô cùng chấn động nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh, sau đó còn sai người ban thưởng cho hắn không ít ngân lượng, muốn hắn tiếp tục giúp nàng nghe ngóng thêm tin tức.

Cho đến khi tên thái giám rời khỏi tẩm cung, nàng mới lộ rõ vẻ mặt mất bình tĩnh, nhanh chóng hạ lệnh gọi Tào Mẫn đến.

“Nữ nhân kia dựa vào cái gì mà muốn được làm hoàng Hậu?” Nàng cảm phần mất. “Tô Tuyền, người ở bên cạnh Hoàng thượng được bao lâu? Thậm chí người còn không sinh nổi cho Hoàng thượng một nhi tử kế thừa, nhưng Hoàng thượng lại nguyện ý phá bỏ quy tắc căn bản này bất kể thế nào cũng muốn lập người làm Hậu, là vì sao? Vì sao?”

“Nương nương, mong người bình tĩnh...”

“Bình tĩnh? Người nói xem ta hiện giờ phải bình tĩnh thế nào?” khuôn mặt Vi Đan Cơ trở nên dữ tợn, “Ngôi vị Hoàng hậu sắp bị Tô Tuyền cướp mất, ta nên làm thế nào đây? Đó vốn là của ta... là của ta!” nàng ta vẫn lo cho rằng chính mình cố gắng chờ đợi thêm chút nữa không lâu sẽ có một ngày nàng ta được như ý nguyện. Kết quả, Tô Tuyền vừa xuất hiện thì mọi chuyện tất cả dường như đều thay đổi. Nàng ta càng lúc

càng xa ngôi vị Hoàng hậu, thậm chí đã sớm bị Hoàng thượng lạnh nhạt, bây giờ gặp hấn cũng là một khó khăn.

Nàng ta nhịn nhục nhiều năm như vậy, trả giá nhiều như vậy, làm sao có thể cam tâm đem Quốc mẫu này trao cho Tô Tuyền? Dù sao đi nữa nàng ta cũng không cam tâm.

Tào Mẫn thở dài. Ba năm trước không thể đem Tô Tuyền loại bỏ, thậm chí còn bị nàng phản kháng đánh trả bọn họ một đòn. Bây giờ các nàng cũng không còn ưu thế có làm gì đi nữa cũng là vô ích. Vì Đan Cơ nếu không nhận rõ tình cảnh hiện tại mà an phận làm Tần, chỉ biết đem bản thân làm khổ sẽ không thể nào được giải thoát.

“Nhũ mẫu, người nhất định phải giúp ta!” Vi Đan Cơ nắm chặt tay Tào Mẫn, “Tuyệt không thể để Tô Tuyền làm Hoàng hậu, thậm chí ngay cả tồn tại trên thế gian này cũng không được.”

Chỉ cần nữ nhân đó còn sống, Hoàng thượng sẽ không thể thoát khỏi mê luyến. Cho nên... nhất định phải khiến cho nàng ta biến mất... triệt để biến mất. Như vậy sẽ không thể ảnh hưởng đến Hoàng thượng nữa.

“Nhưng thời cơ ra tay đã qua rồi! Ba năm trước không thể gây hại nàng ta, hiện tại nàng được bảo hộ rất nghiêm ngặt. Chúng ta làm gì có cơ hội lần nữa hạ thủ nàng ta chứ?”

Tào Mẫn hiểu rõ các nàng hiện tại căn bản cũng không thể đụng đến một cọng lông tơ của Tô Tuyền, càng đừng nói đến chuyện nghĩ kế hại nàng ta. Tào Mẫn thật không hiểu, Vi Đan Cơ còn chưa rút được kinh nghiệm sao? Còn không biết an phận chấp nhận sự thật?

“Không tới gần nàng ta nhưng vẫn có phương pháp làm hại nàng ta, không phải sao?” về mặt Vi Đan Cơ hiện lên một tia ngoan độc, “Nhũ mẫu, ta biết người dùng bùa chú rất giỏi, người có thể dùng phương pháp này giúp ta mà!”

“Người là nói... hạ chú nàng ta sao?” Tào Mẫn cả kinh, mày chú chặt, “Hạ chú không phải là chuyện tốt. Nếu không làm tốt, chú thuật sẽ phản công trở lại người thi triển chú thuật. Người thi chú này nếu không chết thì cũng bị thương nặng.” Đây là lấy mạng ra làm tiền đặt cược, không phải người chết thì tức là ta chết. Trừ phi có oán hận thâm thù sâu sắc đến mức không tiếc mạng sống cũng muốn báo thù thì mới dùng đến phương pháp này.

“Nhũ mẫu, ta tin người nhất định sẽ thành công. Không cần phải lo lắng, người chết nhất định là Tô Tuyền rồi... nhất định là nữ nhân đáng chết Tô Tuyền rồi... hahaha...”

Tào Mẫn không thể tin vào mắt mình. Lẽ nào Vi Đan Cơ một chút cũng không lo lắng cho an nguy của người nhũ mẫu này, mà chỉ nghĩ đến lợi ích của chính bản thân nàng ta. Hay chính là đối với nàng ta người khác sống hay chết không liên quan gì đến nàng ta?

Thực đau lòng... nàng thể nhưng hao tổn bao nhiêu năm nay đem nàng ta xem như con gái ruột thịt mà nuôi dưỡng. Không nghĩ đến lại có ngày này... lại có thể ra thế này...

“Nhũ mẫu, yêu cầu của ta người chưa từng cự tuyệt. Người lúc nào cũng giúp ta, lần này cũng vậy, đúng không?” mắt Vi Đan Cơ hiện lên một chút điên cuồng, nàng bây giờ không đạt mục đích sẽ không bỏ qua.

“Nương nương...”

“Nhũ mẫu giúp ta đi... mau giúp ta... ta chỉ có người có thể giúp ta thôi.”

Tào Mẫn nhắm mắt đau xót, xem ra mấy năm nay bản thân sai rồi. Cái sai của nàng chính là giúp Vi Đan Cơ bành trướng thế lực trong Hậu cung này vô điều kiện, cho nên khi nàng ta thất sủng mới vô cớ trở nên điên cuồng cố chấp như thế này.

Từng bước, từng bước, từ cái sai này dẫn đến cái sai khác. Mà nàng giờ... đã không thể quay đầu lại được rồi.

Tô Tuyền lần này mang thai hoàn toàn không có nôn ghén nhiều như lần trước. Có thể là vì tâm tình thoải mái, nàng ăn được, ngủ cũng rất ngon. Rất nhanh đã trở nên đầy đà hơn, khí sắc cũng phi thường tốt.

“thực khó hiểu...” Tiểu Ý từ bên ngoài bước vào, một bên thì thầm như tự nói.

Đang ngồi đọc sách, Tô Tuyền lập tức ngẩng đầu, quan tâm hỏi, “Lại làm sao vậy? Có chuyện gì à?”

“Nương nương, vừa rồi cung nữ của cung chúng ta chạy đến y phòng muốn giúp người lấy lại xiêm áo hôm qua đem đi giặt, nhưng lại phát hiện một bộ lót thân người hay dùng không tìm thấy, không biết đã để ở đâu nữa.”

“Còn những xiêm y khác thì sao?”

“Những cái khác đều ở đây. Chẳng biết vì sao lại mất bộ lót thân kia. Nhưng mà cung nữ bên Y phòng vẫn đang tìm, khi nào thấy sẽ mang qua ngay.”

Tô Tuyền gật đầu, chẳng qua chỉ là một bộ lót thân mà thôi, không có gì to lớn cả nên cũng không cần quá để tâm đến.

Vài ngày sau, nàng cùng An nhi đang thu dọn bên trong tiểu viện trước đây nàng trồng thảo dược, vì nàng luôn có thói quen dùng An thảo. Nhưng mà hành động này cũng khiến cho những cung nữ bên cạnh hết sức lo lắng, dù sao thân thể nàng bây giờ cũng không như lúc trước, không thể làm chuyện gì quá sức mệt mỏi.

Thật vất vả mới đem cỏ dại bên trong tiểu viện dọn sạch, Tô Tuyền đứng lên liền cảm thấy có chút choáng váng. Thấm Mi thấy vậy không nghĩ ngợi gì khác nhanh chóng chạy đến đỡ lấy nàng, “Tiểu thư, người có khỏe không?”

“Ta không sao.” Tô Tuyền cười cười, “Chỉ là hơi váng đầu thôi, sẽ khỏi nhanh...” đột nhiên có một thứ âm thanh rì rào giống như đang đọc chú hiện lên trong đầu nàng, khiến nàng càng cảm thấy choáng váng hơn nữa. Nàng lắc đầu vài cái, muốn đem những âm thanh quái gở đó vứt đi, nhưng một chút cũng không mất ngược lại càng lúc càng rõ hơn, càng làm nàng khó chịu hơn.

Đây là chuyện gì? Nàng vì sao lại nghe được âm thanh lạ lùng kì quái này?

“Tiểu thư, sắc mặt người làm sao lại tệ như vậy?” Thấm Mi lo lắng nhíu mày nhìn nàng.

“Thật vậy sao? Ta...” đầu Tô Tuyền bỗng trống rỗng, dần dần mất đi ý thức, không hề báo trước nhắm mắt ngã xuống.

“A...” Thấm Mi kinh hô nhanh chóng ôm lấy nàng, cùng nàng té ngã xuống đất. Một phen kinh hãi, “Tiểu thư, người làm sao vậy? Mau... Người đâu mau tới giúp nha...”

“Nương...” An nhi lo lắng chạy nhanh đến.

Những cung nữ khác cũng hoảng loạn chạy đến, nhanh chóng cùng nhau đem Tô Tuyền đưa vào trong tẩm cung. Một cung nữ trong đó chạy nhanh đi tìm ngự y. Cảnh tượng lúc này hỗn loạn vô cùng.

Không bao lâu, Đoạn Nguyên Lãm nghe được tin cũng hết sức lo lắng lập tức đến ngay tẩm cung của Tô Tuyền, “Tô phi làm sao? Đã phát sinh ra chuyện gì?”

Thấm Mi nơm nớp lo sợ trả lời, “Bẩm Hoàng thượng, chúng nô tỳ cũng không biết vì sao lại ra thế này nữa...”

Nàng đem chuyện xảy ra vừa nãy tại trong tiểu viện một loạt kể lại cho Đoạn Nguyên Lãm nghe không sót một chi tiết, ngay lúc này một cung nữ từ bên trong bưng ra một thau nước màu đỏ tươi. Tâm Đoạn Nguyên Lãm lại càng co rút khẩn trương đi nhanh vào trong, chỉ sợ nữ nhân yêu thương xảy ra nạn nhất.

“Tô phi xảy ra chuyện gì? Vì sao lại chảy nhiều máu như vậy?” Hắn nhìn bọn Ngự y chất vấn.

“Hoàng thượng xin bớt giận.” Ngự y đều run rẩy, “Vi thần đã dốc toàn lực, nhưng nương nương chính là... vẫn sắp thai.”

Sắp thai... tâm hắn thập phần đau xót, không thể tiếp nhận chuyện này, “Nàng vì sao lại như vậy?”

“Vi thần hiện còn chưa tìm ra được nguyên nhân.”

“Vô dụng. Các người, tất cả đều vô dụng.” Hắn phẫn nộ gào thét, hận không thể đem bọn Ngự y này đá văng ra ngoài.

“Hoàng thượng xin bớt giận...” bọn Ngự y lập tức quỳ xuống đất dập đầu xin tha.

Đoạn Nguyên Lãm không hề để ý đến bọn hần, quay đầu nhìn dung nhan nhợt nhạt của Tô Tuyền. Hần nắm chặt tay nàng, một lòng sợ sệt, sợ sẽ mất đi nàng.

Hài tử không còn cũng không sao nhưng nàng tuyệt không thể có bất kì chuyện gì xảy ra được. Tô Tuyền, nàng phải tỉnh lại, nhất định phải bình an.

Sau chuyện Tô Tuyền sẩy thai, tuy huyết ngừng chảy nhưng không hiểu vì sao nàng lại lâm vào hôn mê, vẫn một mực không tỉnh lại. Đây là chuyện bất thường, cho nên Đoạn Nguyên Lãm triệu tập tất cả Ngự y, muốn bọn họ dù làm cách gì cũng phải làm cho Tô Tuyền tỉnh lại.

Mà An nhi tạm thời được an bài đến một nơi khác do Thẩm Mi chăm sóc. Bọn họ cố tình không cho An nhi biết chuyện Tô Tuyền hôn mê. Chỉ nói với nàng là nương hiện đang bệnh, sợ sẽ lây qua cho nàng nên muốn nàng tạm thời tách ra. Nàng phải ngoan ngoãn nghe lời chờ nương mau chóng hết bệnh... bọn họ làm như vậy, vì sợ tiểu oa nhi biết chuyện sẽ sợ hãi, cũng sẽ làm cho tâm hồn nhỏ bé của nàng bị tổn thương.

Đáng tiếc là, dù tập hợp tất cả Ngự y trong cung nhưng cũng là vô dụng. Tô Tuyền vẫn hôn mê bất tỉnh khiến Đoạn Nguyên Lãm phi thường tức giận, thiếu chút nữa đã sai người đem tất cả bọn Ngự y ra ngoài trăm hết.

Hần thậm chí ngừng lâm triều, ngay cả xử lý Quốc sự cũng là vô tâm, cứ mãi theo bên cạnh Tô Tuyền, một khắc cũng không rời.

Đây là cảnh Ngự y, cung nữ, thái giám thường thấy hằng ngày. Đoạn Nguyên Lãm ngồi bên giường nắm chặt tay nàng cứ thế nhìn nàng ngủ say, nhìn nàng càng ngày càng gầy đi, càng ngày hơi thở càng yếu đi, tình trạng sức khỏe vô cùng không tốt. Hần không nhịn được mà bi thương than thở, “Tô Tuyền, nàng đừng làm ta sợ được không? Nàng nhanh tỉnh lại đi có được không?”

Hần khó khăn lắm mới tìm được nữ nhân mà hắn toàn tâm toàn ý yêu thương, có bao nhiêu hy vọng sẽ cùng nàng đi đến hết cuộc đời này. Vì sao nàng lại bất thành linh lại trở nên như thế này mà hắn... ngay cả mấu chốt quan trọng nhất cũng không tìm được.

Hần không muốn mất đi nàng. Hắn muốn nàng nhanh chóng mở to mắt nhìn hắn, muốn nàng mỉm cười nhìn hắn nói với hắn rằng mong hắn đừng lo lắng, sau này sẽ không bao giờ hù dọa hắn như vậy nữa.

Nàng nằm im đó có biết hắn có bao nhiêu sợ hãi không? Hắn hiện rất sợ, rất rất sợ, vô cùng sợ. Nỗi sợ mà trước nay hắn lần đầu tiên nếm được, hắn không còn đủ bình tĩnh nữa mất, đã sắp hoàn toàn mất lý trí rồi.

“Tô Tuyền, cho dù nàng không nghĩ đến ta, cũng nên nghĩ đến An nhi chứ. An nhi còn quá nhỏ, làm sao có thể mất đi tình mẫu tử, làm sao có thể mất đi sự chăm sóc yêu thương của mẫu thân chứ. Nàng nữ nhân tâm khiến An nhi trở thành hài tử mất mẫu thân sao?”

Thế nhưng hắn có nói thế nào thì nàng vẫn ngủ say không hề nhút nhích, cũng không có nửa điểm muốn trả lời hắn. Nàng lúc này chỉ còn lại một chút hơi thở nhỏ nhoi chứng tỏ cho việc nàng còn sống. Mà... nếu nàng ngay cả hơi thở cũng không còn... Hắn thực sẽ tan nát mất.

“Tô Tuyền, nàng rốt cuộc có nghe ta nói không? Tô Tuyền...”

“Hoàng thượng.” Lúc này Văn Chấn vào trong phòng, quỳ xuống hành lễ, “Nô tài có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Đoạn Nguyên Lãm ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, nổi giận trách mắng, “Không phải ta đã nói, đừng đến làm phiền ta sao!”

“Xin thứ cho nô tài mạo phạm, nhưng chuyện này liên quan đến Tô phi, nô tài tin chắc Hoàng thượng nhất định muốn biết.”

Lời này quả nhiên làm Đoạn Nguyên Lãm chú ý, rốt cuộc quay đầu lại, “Tin tức gì?”

“Ngoài cung có người cầu kiến, đuổi hần hần cũng không đi. Hần nói hần muốn giúp Tô phi. Tuy không biết là thật hay giả nhưng nô tài nghĩ cũng nên bẩm báo với Hoàng thượng, Hoàng thượng không biết có triệu kiến hay không ạ?”

“Hắn nói hắn có thể giúp đỡ sao?” Ngự y cũng thúc thủ vô sách, một người bình thường có thể giúp được sao? Nhưng đã đến giờ phút này rồi, hắn cũng không muốn quản nhiều như vậy, có bất luận cơ hội nào cũng sẵn sàng thử một lần, “Người kia là ai?”

“Hắn nói hắn là bằng hữu của Tô phi, gọi là Tần Tư Ủy.”

Đoạn Nguyên Lãm lo lắng đi qua đi lại trong tấm cung của Tô Tuyền, chờ Văn Chấn đưa Tần Tư Ủy tiến vào. Hắn đối với Tần Tư Ủy cũng chỉ biết qua loa rằng Tần Tư Ủy là một tên tiểu tử suốt ngày chỉ ở trong phòng nghiên cứu nhưng lại không biết là nghiên cứu cái gì, nhưng hắn thật có khả năng giúp Tô Tuyền sao?

Lẽ nào tên tiểu tử này lại là một thần y cái thế vô song? Nhưng tuổi hắn hai mươi cũng không đến, thì cho dù có chữa bệnh cũng không thể thật tốt. Mà ngày trước Tô Tuyền ở gần nhà hắn, lẽ nào một người có kiến thức y học như nàng lại không biết hắn là nhân tài?

Đợi một hồi rồi cuộc Văn Chấn cũng đem Tần Tư Ủy đưa tiến vào. Tần Tư Ủy vốn muốn hành lễ trước Đoạn Nguyên Lãm như người khác nhưng Đoạn Nguyên Lãm lập tức cắt ngang. Đoạn Nguyên Lãm bây giờ đang nóng như ngồi trên chảo sôi thì còn bàn gì đến lễ nghi phép tắc nữa. “Người nói người có thể giúp Tô Tuyền? Người làm sao biết nàng gặp nạn?”

Tô Tuyền đột nhiên hôn mê bất tỉnh, ngoại trừ người trong cung ngoài ra căn bản không có ai biết, vậy sao Tần Tư Ủy ở bên ngoài lại có thể biết được Tô Tuyền đang gặp nạn?

Tần Tư Ủy thản nhiên cười nhưng hôm nay hắn đặc biệt nghiêm chỉnh một chút cũng không giống vẻ xuề xòa tự do ngày thường. “Hoàng thượng, thảo dân đã sớm căn dặn qua với Tô phi rằng chỉ cần nàng cùng người hồi cung tất sẽ không thoát được kiếp nạn. Thảo dân biết nường nường không tránh được số kiếp nhưng vẫn không thể để mặc nàng bị hại, cho nên thảo dân chính là vẫn phải xuất chinh ra mặt đến giúp Tô phi một phen.”

Dù sao bọn họ cũng là hàng xóm ba năm, mà hắn cũng gọi Tô Tuyền một tiếng “tỷ tỷ”. Nhiều năm tình cảm tích tụ đã như thủ túc, huống hồ hắn càng không muốn nhìn thấy An nhi còn quá nhỏ đã không còn mẫu thân. Tuy nhúng tay vào chuyện này là nghịch lại ý trời nhưng trừng phạt cũng được, hắn vẫn phải làm.

“Nàng từ đầu đã biết theo Bản vương hồi cung sẽ gặp nguy hiểm?” Đoạn Nguyên Lãm không dám tin, nếu đã như vậy vì sao nàng còn hồi cung cùng hắn? Vì sao nàng ngốc nghếch đến vậy?

Nữ nhân ngu xuẩn này! Cư nhiên vì hắn mà tính mệnh cũng không cần. Nếu như hắn sớm biết chuyện này, tuyệt sẽ không muốn nàng cùng hắn hồi cung, khiến bản thân nàng gặp nguy hiểm như thế.

Thế nhưng sự tình đã xảy ra rồi dù có hối hận cũng không còn kịp nữa. Việc hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng tận lực cứu nàng, “Người nói người có thể cứu nàng, vậy làm sao để cứu?”

“Hoàng thượng, trước để thảo dân xem qua tình trạng nường nường đã.”

Thấy Đoạn Nguyên Lãm gật đầu, Tần Tư Ủy đến bên giường xem xét tình trạng của Tô Tuyền. Tuy người khác không nhìn thấy nhưng hắn vừa nhìn là có thể phát hiện ngay, toàn thân Tô Tuyền đang bị một cỗ tà khí bao quanh, mệnh đã sớm tới.

“Quả đúng là chú thuật. Có người trong cung hạ chú với nường nường, muốn nàng phải đi vào chỗ chết. Nường nường bây giờ đang bị hắc khí bao vây, chính thế nên nàng mới hôn mê bất tỉnh.

“Chú thuật?” Đoạn Nguyên Lãm nộ khí xông lên không có gì ngăn cản. Thảo nào... thảo nào mà tất cả Ngự y trong cung đều không có ai tra ra là bệnh gì, “Chết tiệt! Là ai, là ai mà độc ác đến như thế?”

Tần Tư Ủy chăm chú nhíu mi, “Nhanh, không còn kịp nữa rồi. Chúng ta chỉ còn một chút thời gian để tìm ra người hạ chú. Nếu không kịp thời tìm ra đối phương, phá hỏng chú thuật, nường nường có thể chết.” hắc khí bao quanh Tô Tuyền càng lúc càng đen chứng tỏ tình trạng Tô Tuyền đã rất nghiêm trọng. Theo hắn phán đoán, chú thuật đã đến hồi kết. Chú thuật đã sắp hoàn tất rồi, nếu có thể kéo dài cũng chỉ có thể kéo dài thêm nửa canh giờ.

Đoạn Nguyên Lãm kinh hãi, hần tuyệt không muốn Tô Tuyền phải chết. “Bản vương nên làm thế nào mới tốt?”

“Chỗ thi chú chắc chắn cũng có hắc khí bao quanh, nhưng mà hiện giờ chỉ có thảo dân nhìn thấy hắc khí này. Hy vọng Hoàng thượng ân chuẩn thảo dân trong cung có thể tự tiện đi xung quanh không có người phá rối, như vậy mới có thể nhanh chóng tìm thấy người thi chú. Bây giờ phải tranh thủ, không thì không kịp.”

Đoạn Nguyên Lãm lập tức quay đầu nhìn Văn Chấn ra lệnh, “Văn Chấn, người đi theo hần dò xét một vòng trong nội cung. Có bất luận kẻ nào hỏi thì nói là Bản vương cho phép, không ai được ngăn cản!”

“Nô tài tuân mệnh.” Văn Chấn biểu tình ngưng trả lời.

Sau khi được cho phép, Tần Tư Ủy lập tức rời khỏi tẩm cung của Tô Tuyền. Văn Chấn thì theo sát phía sau hần, nghi hoặc hỏi, “Xin hỏi Tần công tử, người muốn đi đâu trước tiên?”

“Người chờ ta kiểm tra qua một chút.”

Văn Chấn không có phản ứng gì nhiều đứng tránh sang một bên. Tần Tư Ủy phi thường linh hoạt nhảy lên trên nóc một tòa viện, càng lúc càng nhảy cao hơn. Cho đến khi hần nhảy đến nơi cao nhất có thể nhìn thấy toàn bộ Hoàng cung hần mới dừng lại quan sát. Văn Chấn đứng phía dưới lấy làm hiếu kỳ.

Nhìn quanh một vòng, hần quả nhiên phát hiện một tòa viện có tỏa hắc khí. Lập tức hần nhảy xuống gần Văn Chấn đưa ta chỉ về phương hướng đó hỏi, “Ồ bên kia, chúng ta phải đi nhanh một chút.”

“Được.” tâm Văn Chấn nhảy lệch một nhịp. Chỉ vì phương hướng ấy... chẳng phải là tẩm cung của Vi Đan Cơ sao.

Tần Tư Ủy hướng tẩm cung Vi Đan Cơ điên cuồng lao đến.

Bên này, Đoạn Nguyên Lãm vẫn tiếp tục canh giữ bên cạnh Tô Tuyền, hy vọng tất cả còn có thể cứu vãn kịp. Tần Tư Ủy có khả năng ngăn cản bùa chú kịp thời, sinh mệnh Tô Tuyền sẽ không mất đi.

Nắm chặt tay nàng, hần nhìn nàng ôn nhu nói, “Cho dù không vì ta thì hãy vì An nhi, nữ nhi còn quá nhỏ không thể không có nương. Nàng nếu như ra đi như vậy, ta làm sao nói với nữ nhi đây?”

Còn hần thì sao? Hần sẽ làm thế nào tìm lại nàng? Nếu nàng qua đời, cho dù chân trời góc biển hần cũng không thể tìm ra nàng nữa. Trừ phi hần cùng nàng đến hoàng tuyền... nhưng hần thân là vua một nước, làm sao có thể dễ dàng phủ bỏ trách nhiệm, vứt bỏ đi thân dân của hần chỉ vì tìm nàng chứ.

Bây giờ hần đau lòng quá. Nếu hần không phải Quân vương, nếu như không đeo trên lưng trách nhiệm nặng nề như vậy, có thể hần sẽ không phải đấu tranh nội tâm thế này, sẽ muốn làm gì thì làm thế ấy cũng có thể vì nàng mà vứt bỏ tính mạng theo nàng đi cùng trời cuối đất.

Nhưng hần hiện tại thật vô năng. Giờ hần có đau khổ, cũng chỉ bất lực nhìn nàng nằm đó tự mình chống đỡ với tử thần...

“Tô Tuyền, nàng có nghe ta nói không? Một chút phản ứng cũng được mà, một chút thôi... để ta biết nàng còn đang đấu tranh giành lại sự sống, được không?”

Nhưng cho dù hần có nói nhiều thế nào, nàng vẫn như vậy không hề có bất kì động tĩnh nào, như vậy càng làm hần ảm tử. Nếu nàng có thể có nửa điểm phản ứng dù chỉ là hơi hơi nhúc nhích đầu ngón chân một chút cũng thật tốt rồi, cũng khiến hần cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi... chỉ tiếc cái gì cũng không có, hần cái gì cũng không thấy được.

Trong lúc Đoạn Nguyên Lãm đang chán chường uể oải thở dài, thì Tô Tuyền lần đầu tiên có phản ứng. Hần vốn tưởng nàng có thể nghe thấy lời hần nói, đang cố gắng hưởng ứng lời hần nhưng phản ứng này chính là... một vệt máu đỏ tươi từ khóe miệng nàng từ từ chảy xuống, khiến người khác nhìn vào phải sợ.

Không chỉ từ khóe miệng, mà khóe mắt, lỗ tai, lỗ mũi... tất cả đều đầm đìa máu tươi. Cảnh này khiến Đoạn Nguyên Lãm kinh hoàng mở to hai mắt, vội vàng đem nàng ôm lấy, dùng tay áo lau đi vệt máu, tâm tình hần gần như sụp đổ, “không được, Tô Tuyền không được... nàng nhất định phải chống đỡ! Tô Tuyền, nàng nhất định phải chống đỡ...”

Cả bảy lỗ trên mặt đều chảy máu. Không cần người khác nói, hắn cũng biết nàng đã không thể chống đỡ được nữa, nhưng điều này sao có thể! Hắn không cho phép nàng chết, nàng tuyệt không được chết, không được rời khỏi hắn.

Nàng vẫn cứ thế tiếp tục xuất huyết, hơi thở cũng dần yếu ớt. Mặc kệ hắn có cố sức lau thế nào máu vẫn không ngừng chảy hại tim hắn một trận co rút sợ hãi, “Ô Tô Tuyền, trở lại! nhanh chút trở lại...” hắn ôm chặt lấy nàng, mắt rơi lệ, tim như bị thiên đao vạn mã giày xéo, đau đớn đến mức chỉ muốn chết cho xong. Hắn đã đến sát bờ vực sụp đổ...

Vì sao Tần Tư Ủy còn không công phá chú thuật làm tổn thương nàng? Nàng sắp không được rồi, nhanh lên!

Cùng lúc đó, Tần Tư Ủy đã chạy đến tấm cung của Vi Đan Cơ. Bọn thị vệ canh phòng ngay khi nhìn thấy hắn liền đứng ra ngăn cản, “Người là ai? Dám cả gan chạy loạn đến tấm cung Vi tần?”

“Cút ngay. Ta được Hoàng thượng cho phép, nơi nào ta cũng có thể đi đến.” Tần Tư Ủy nôn nóng giục.

“Người dựa vào cái gì nói là Hoàng thượng cho phép? Bằng chứng...”

“Hoàng thượng quả thực đã cho phép hắn tự do đi lại mọi nơi trong vương cung.” Người vừa nói chính là Văn Chấn. Hắn thở phì phò vì phải chạy theo sau Tần Tư Ủy suốt một chặng đường đến đây.

Thị vệ nhìn thấy công công bên cạnh Hoàng thượng - Văn Chấn công công – liền lập tức tránh sang một bên cho Tần Tư Ủy đi vào.

Tần Tư Ủy nhảy vọt vào phòng trong, nhìn theo phương hướng hắc khí đang oán giận bủa vây tiến đến. Chạy suốt một đường cuối cùng hắn chạy đến một tiểu kho dày đặc hắc khí, nhất định chính là nơi này. Hắn một cước đem cửa kho đá văng, đập vào mắt hắn quả nhiên là một vùng hắc khí mù mịt bao phủ trong phòng kho.

Vi Đan Cơ cùng Tào Mẫn đều có mặt tại đây, không nghĩ đến ngay lúc mấu chốt này lại đột nhiên xông tới một người. Cả bọn đều giật mình kinh hãi.

Vi Đan Cơ nhanh chóng hoàn hồn, nổi giận quát mắng, “Người là ai? Sao dám tự tiện xông vào tấm cung của bản cung? Chán sống rồi sao?”

Tần Tư Ủy không nhìn nàng mà nhìn đến cái bàn làm tế lễ phía sau lưng Tào Mẫn. Trước tế bàn có một chậu than đang cháy, dường như đang đốt gì đó. Lập tức hắc vọt đến tế bàn đá văng chậu than, nhanh chân giẫm giẫm lên trên đồ vật đang cháy. Đây chính là bộ đồ lột thân dùng hằng ngày mà Tô Tuyền mấy hôm trước tìm mãi không thấy. Bất quá, đã bị cháy sém hoàn toàn không còn một mảnh toàn vẹn.

“Không kịp nữa rồi!” Tào Mẫn thản nhiên nói, “Chú thuật đã hoàn tất.”

“Cái gì?” Tần Tư Ủy phẫn nộ nhìn bà.

“Chú thuật đã hoàn rồi sao? Ha ha ha ha...” Vi Đan Cơ điên cuồng cười, “Ô Tô Tuyền, người đã vô pháp làm Hoàng thượng mê muội nữa rồi, người mãi mãi sẽ không được ngồi vào vị trí Hoàng hậu đó nữa. Nếu ta đã không đoạt được thì ai cũng đừng nghĩ sẽ ngồi được.”

Tần Tư Ủy không ngừng thất vọng. Nếu ngay lúc hắn phát hiện Tô Tuyền gặp nạn, chạy nhanh đến vương đô mà không phải mất một khoảng thời gian đấu tranh tư tưởng, thì tất cả có thể còn kịp, sẽ không rơi vào tình trạng không thể cứu vãn như lúc này.

Lẽ nào không còn cách nào khác? Không, cho dù có phải trả giá, hắn cũng sẽ xoay chuyển càn khôn làm Tô Tuyền hồi sinh!

Nghĩ vậy, Tần Tư Ủy vội vàng chạy về tấm cung của Tô Tuyền. Hắn vừa về đến đã thấy Tiểu Ý đứng ngay trước cửa ôm mặt khóc nức nở, không nói nổi nên lời. Hắn biết đã không thể vãn hồi.

Thẩm Mi ở nơi được an bày chăm sóc An nhi cũng không hề biết chuyện. Mà tin tức Tô Tuyền mất cũng chưa được truyền đi, tạm thời chỉ có một vài người biết.

Sắc mặt Tần Tư Ủy ngưng trọng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Đoạn Nguyên Lãm ngồi trên giường ôm chặt Tô Tuyền không nhúc nhích gì, viền mắt cũng đỏ ửng, trên má còn vương một vệt lệ dài. Ngay cả hần đến cũng không hề có phản ứng gì...

Hần thở dài đi đến trước mặt Đoạn Nguyên Lãm, “Hoàng thượng...”

“Người không phải nói cò thể phá chú thuật hại Tô Tuyền sao?” Đoạn Nguyên Lãm đột nhiên túm lấy cổ áo Tần Tư Ủy, nổi cơn điên đánh vào mặt Tần Tư Ủy thét lên, “Nhưng nàng vẫn chết... nàng đã chết, người cái tên lừa gạt này!”

Lòng hần tràn ngập bi thống muốn tìm một người để phát tiết, mà tên tiểu tử này chính là đối tượng để hần giận chó đánh mèo. Nếu không hần sẽ phát điên lên mất, hần sắp không chịu nổi nỗi đau mất đi người hần yêu nhất rồi. Hần không muốn nàng chết, hần muốn nàng sống lại, thậm chí đem định mệnh nàng đổi cho người khác để nàng sống lại cũng được. Hần muốn nàng sống lại...

Tần Tư Ủy cho dù bị đáng ngã lẫn xuống đất tuy đau nhưng cũng không lấy làm khó chịu, đứng dậy hướng hần nói, “Người trước tiên nên tỉnh táo. Nàng tuy đã chết nhưng cũng có thể... có thể có cơ hội sống lại.”

“Người đã chết làm sao sống lại?” Đoạn Nguyên Lãm lần nữa túm lấy cổ áo Tần Tư Ủy.

“Chỉ cần thi thể không hư hại, không có gì là không thể xảy ra.” Ánh mắt Tần Tư Ủy trở nên kiên định khác thường.

Đoạn Nguyên Lãm từ trong mê muội thức tỉnh nhưng cũng là bán tín bán nghi. Sau cùng hần buông Tần Tư Ủy ra, khôi phục lại lý trí, “Phải làm thế nào nàng mới từ cõi chết trở lại?”

“Kỳ thực không thể nói là chết đi sống lại, mà là làm cho nàng “Phụ thuộc” vào mạng người mà sống.”

“Có ý gì? Ta không hiểu.”

Nếu theo ý Trời, nàng chính là phải mắc kiếp nạn không thể thoát này. Nhưng ta sẽ dùng chút thuật pháp, khiến nàng dựa vào mạng của người mà “Cộng sinh”. Chỉ cần người còn sống, nàng sẽ không chết. Nếu một ngày người đi đến cuối đường sinh mệnh nàng cũng sẽ theo người từ già cõi đời. cho nên đây mới gọi là “Cộng sinh thuật”.

“”Cộng sinh thuật”? Lẽ nào người... là pháp sư?”

“Có thể nói như vậy đi. Nhưng ta so với pháp sư cao hơn một bậc, bọn họ chỉ có thể theo chú thuật đã có mà thi hành còn ta có thể tạo ra một loại thuật pháp mới, cho nên gọi là “Đại pháp sư” có vẻ đúng hơn.

Đại pháp sư chính là người có thể tìm ra rồi cải thiện những khuyết điểm của chú thuật, ngoài ra còn có năng lực tạo ra thuật pháp mới, so với pháp sư thông thường thì mạnh hơn nhiều.

Có rất nhiều người là pháp sư nhưng có tư chất làm đại pháp sư thì lại ít vô cùng, cho nên so với chấy bấu có thể nói là còn quý hơn. Vừa hay Tần Tư Ủy lại chính là một trong số Đại pháp sư có tư chất thiên tài ít ỏi kia. Hần suốt ngày giam mình trong phòng để “nghiên cứu”, chính là đang tìm tòi, sáng tạo ra một thuật pháp mới. Để tạo ra một thuật pháp hoàn toàn mới hần phải không ngừng trăm ngàn lần thử nghiệm, hết lần này đến lần khác không ngừng nghĩ mới tạo ra, chứ không phải là cứ tùy tiện là làm được.

Nghe hần giải thích qua, Đoạn Nguyên Lãm liền lóe lên trong đầu một chút hy vọng, “Vậy người còn không nhanh thi triển thuật phép làm nàng nhanh chóng sống lại.”

“Nhưng ta nhất định phải nói cho người rõ. Sau khi thi triển chú thuật này, thân thể người sẽ trở nên yếu đi. Bởi vì người sẽ không giống như trước đây mà sẽ cùng lúc dùng sinh mệnh mình chia hai nuôi dưỡng cho cả người và Tô Tuyền. Hơn nữa nếu người sinh bệnh, nàng cũng sẽ phát bệnh theo. Nếu người gặp chuyện sẽ không phải chỉ có mình người bị nguy hiểm mà chúng ta đồng dạng cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Kỳ thực công sinh thuật này là thuật hần mà hần cảm thấy tâm đắc nhất trong các loại thuật hần nghiên cứu nhưng điểm yếu của thuật này chính là khiến thân thể thân chủ bị suy yếu, đến giờ hần vẫn không thể khắc phục được. Nhưng bây giờ không còn thời gian để nghĩ đến chuyện nghiên cứu thêm nữa, Tô Tuyền đã không còn sức chờ đợi thêm nên cần phải nhanh chóng thi triển, nếu không sợ sẽ không kịp.

“Nếu có thể dùng khỏe mạnh của ta mà đổi lấy Tô Tuyền trở về, ta cầu còn không được. Có gì ghê gớm đâu, cùng lắm sau này ta cố gắng nghĩ biện pháp giúp bản thân càng ngày càng khỏe mạnh, vì nàng cũng chính là vì bản thân ta.” Đoạn Nguyên Lãm không chút do dự nói. Nếu nàng có thể sống trở lại, thì thân thể suy yếu tính là gì, chẳng phải thân thể suy yếu thì có thể tu dưỡng bồi bổ sao. Chỉ cần có thể vẫn hồi mạng nàng, hẳn tin tưởng không chuyện gì có thể làm khó được hẳn.

Hắn tình nguyện dùng mệnh hắn dưỡng nàng, dưỡng đến khi còn sức để dưỡng mới thôi... hơn nữa hẳn tuyệt không hối hận.

Thấy Đoạn Nguyên Lãm đã đồng ý thi triển, Tần Tư Ủy cũng không chần chờ nữa, “Tốt lắm, ta sẽ giúp hai người làm thuật cộng sinh, thay người đem Tô Tuyền trở về.”

Tô Tuyền không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy thân thể vô cùng suy yếu, ngay cả muốn mở miệng nói chuyện còn không còn sức.

Mất một phen cố gắng, nàng mới có thể mở mắt ra, phát hiện bản thân mình đang nằm trên giường. Tiểu Ý chăm chú canh gác bên cạnh, biểu tình dường như rất khẩn trương. Vừa thấy nàng tỉnh lại, Tiểu Ý không thể kiềm chế bản thân lập tức òa khóc, “nương nương, người cuối cùng cũng tỉnh lại! Cảm tạ trời đất, thực cảm tạ trời đất...”

Tô Tuyền sững sờ, nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Tiểu Ý lại như vậy? Tiểu Ý làm giống như là nàng vừa mới vừa vượt quỷ môn quan trở về vậy.

“À, phải đem tin tốt lành này nói cho Hoàng thượng biết, người đầu nhanh báo tin đi...” Tiểu Ý gọi người canh giữ bên ngoài đến nhanh chóng sai đi đưa tin tốt này đi, còn bản thân thì tiếp tục ngồi bên cạnh bầu bạn với Tô Tuyền để ngừa trường hợp khác xảy ra.

“Nương!”

“Tiểu thư!”

Thẩm Mi cùng An nhi đi vào trong phòng, bước đến bên giường ngồi xuống. An nhi tuy không biết mẫu thân xảy ra chuyện gì nhưng chỉ cần được thấy mẫu thân cũng đã vui mừng lắm rồi. Còn Thẩm Mi lại tỏ ra vô cùng cao hứng đến mức rơi cả lệ. Tô Tuyền thực không hiểu các nàng bị làm sao, lẽ nào nàng bị bệnh nặng sao? Nhưng nàng thật không thể nhớ rõ chuyện gì, chỉ cảm thấy cơ thể cực kỳ yếu ớt, “Ta... đã xảy ra chuyện gì sao?”

“nương nương, người vô cớ sẩy thai rồi! thân thể vẫn còn rất yếu cần phải tĩnh dưỡng thật tốt. Bất quá Ngự y có nói chỉ cần ăn uống bồi bổ cơ thể sẽ nhanh chóng bình phục, đến lúc đó chuyện lại mang thai thật không khó.” Tiểu Ý chỉ dám nói như vậy, chuyện chủ tử bị trúng chú thuật, nàng không dám nói lung tung.

“Ta... sẩy thai?” Tô Tuyền vuốt bụng nhịn không được có chút đau buồn.

“Tiểu thư người đừng quá đau lòng. Việc quan trọng nhất bây giờ là người nên dưỡng thân thật tốt. Còn hài tử này... cứ xem như nó cùng người vô duyên đi.” Thẩm Mi cũng theo dõi dành Tô Tuyền.

Ngay lúc này, Đoạn Nguyên Lãm nhanh chân bước vào trong phòng, khó nén được mừng rỡ đem tay vuốt ve khuôn mặt gầy đi của nàng, “Tô Tuyền, thật tốt quá! Nàng rốt cuộc cũng tỉnh lại.”

Lúc Tần Tư Ủy nói thuật đã thành công, chỉ cần chờ Tô Tuyền tỉnh lại, hẳn chờ đợi mà trong lòng có trời mới biết hẳn có bao nhiêu lo lắng. Thực giống như một phút bằng cả nghìn ngày, thậm chí có lúc còn tưởng rằng Tần Tư Ủy lại gạt người, thực ra nàng sẽ không tỉnh lại.

Cuối cùng hẳn cũng có thể bỏ gánh nặng trong lòng này xuống rồi. hẳn thở ra một hơi thật dài, vì nữ nhân hắn yêu thương nhất đã trở về bên hắn.

Tô Tuyền đối với vẻ mặt tươi cười của hắn rất nhanh liền phát hiện ra chuyện gì đó không đúng, “Hoàng thượng, sắc mặt người vì sao lại trắng bệch như vậy? Người bệnh sao?”

“Ta vì nàng mà sinh bệnh nha!” hẳn ôn nhu cười nói, “Để nàng nhanh tỉnh dậy, ta dù có bệnh cũng đáng.”

Nàng khẽ cười. Có nhiều người quan tâm chăm sóc nàng như vậy nàng phải cố gắng phấn chấn. Có như vậy mới không khiến mọi người phải lo lắng thêm nữa.

Vi Đan Cơ cùng Tào Mẫn có hành động hạ chú hại Tô Tuyền, Đoạn Nguyên Lãm đương nhiên sẽ không bỏ qua. Hai người đều được ban rượu độc, người thân của Vi Đan Cơ cũng vì hành động này của nàng ta mà bị ảnh hưởng, đều là vĩnh viễn bị đuổi ra khỏi Vương đô.

Sau khi Tô Tuyền tỉnh lại vài ngày liền bắt đầu nỗ lực an dưỡng thân thể, mong rằng sẽ nhanh chóng cùng Đoạn Nguyên Lãm có thêm một hài tử. Bên ngoài đang rất hỗn loạn nhưng nàng lại không hề hay biết chuyện gì bởi Đoạn Nguyên Lãm đã ra chỉ thị đặc biệt rằng, cấm tuyệt đối có kẻ nào dám phá chuyện nàng an dưỡng thân thể.

Nhưng mà trên đời này vĩnh viễn sẽ không có chuyện gì là không xảy ra. Tới cuối cùng, nàng chính là vẫn nghe được mọi chuyện xảy ra trong những ngày qua từ trong miệng Tần Tư Ủy.

“Hoàng thượng dùng chính bản thân để dưỡng ta? Nếu không thì ta đã mất mạng?” Tô Tuyền ngồi trên giường to mắt kinh hãi. Thảo nào từ khi nàng tỉnh lại đến nay đều thấy thần sắc của Đoạn Nguyên Lãm vô cùng kém, nguyên lai là như vậy.

“Đúng nha! May mắn là hắc có mệnh khí vương giả mới có thể một thân gánh hai mạng mà chỉ hơi suy yếu, bằng người khác thì đã không thể ngồi vững nữa rồi.” Tần Tư Ủy ngồi trên ghế kê sát giường thành thói uống trà nói.

Bởi vì mệnh Đoạn Nguyên Lãm đủ mạnh hắc mới dám làm công sinh thuật, nếu là người thường, thuật không thành công thì tức là người thì chú là hắc cũng sẽ... chết. Cho dù miễn cưỡng thành công thì thân chủ cũng sẽ không thể nào chịu nổi áp lực một thân gánh hai mệnh như vậy, chắc chắn rất nhanh sẽ đi gặp Diêm Vương thôi.

Mà nguyên nhân hắc còn lưu lại trong Hoàng cung chính là vì bị Đoạn Nguyên Lãm bắt phải lưu lại làm Quốc sư, phòng ngừa Tô Tuyền lại bị hại mà không có người cứu chữa. Thực là bây giờ hắc muốn chạy cũng không thể thoát.

Biết chuyện Đoạn Nguyên Lãm vì nàng mà trả giá nhiều như vậy, trong mắt nàng lệ quang chảy dài xuống hai má. Nàng cảm động quá! Nàng không biết hồi báo hắc như thế nào chỉ có thể càng thêm quý trọng bản thân, quý trọng một nửa sinh mệnh hắc phân cho nàng. Nàng hứa với bản thân, sau này sẽ tận lực yêu thương đối đãi thực tốt với hắc, đem tất cả những gì tốt nhất mà nàng có trao hết cho hắc.

Hắc chính là mệnh của nàng, là Trời của nàng, là cuộc sống duy nhất của nàng...

Lúc này Đoạn Nguyên Lãm vừa bãi triều trở về, từ ngoài bước vào trong phòng, ngay khi thấy Tần Tư Ủy sắc mặt liền lãnh xuống, “Người ở chỗ này làm gì? Đừng làm phiền nàng tĩnh dưỡng.”

“Haizzz nha. Đây chính là gọi “Qua cầu rút ván” sao?” Tần Tư Ủy một chút cũng không sợ hắc, cố tình nghĩ loạn ý hắc. “Muốn nhờ vả thì mang ta đem đến, chờ đến khi không còn giá trị lợi dụng thì đá ta một cước bay đi thật xa. Ta muốn đi thì lại không cho ta đi, để đỡ phải tốn công sau này gặp chuyện tương tự lại phải đến đem ta trở về hỗ trợ... đúng là lòng người khó đoán nha.”

“Tần Tư Ủy, Người...”

“Được rồi, được rồi. Ta hiện tại phải đi tránh cho vương mắt Hoàng thượng.” Tần Tư Ủy đứng dậy quay lưng đi, không quên nhìn Tô Tuyền cười trộm nói, “Ta đâu đi tìm An nhi chơi đùa. Ha ha ha”

“Cái gì? Tần Tư Ủy... Người không được.”

Tần Tư Ủy rất nhanh đã chuẩn mất. Tô Tuyền cũng theo đó mở miệng cười. Tần Tư Ủy biết rõ Đoạn Nguyên Lãm kiêng kị nhất là chuyện hắc đến gần Tô Tuyền cùng An nhi. Nhưng hắc vẫn cố tình thích chọc tức Đoạn Nguyên Lãm, chỉ cần thấy Đoạn Nguyên Lãm bức tức là tâm tình hắc bỗng trở nên thật vui vẻ.

Đoạn Nguyên Lãm tức giận đến bốc hỏa. Nếu không phải Tần Tư Ủy cứu sống Tô Tuyền, hắc đã sớm sai người đem tên tiểu tử kia đá bay ra khỏi Vương đô không cho đặt nửa bước chân vào Vương đô, chứ đừng nói là cho hắc ở lại Hoàng cung.

Sau khi ngồi xuống giường cạnh Tô Tuyền, hắc thay đổi ngay thái độ, đối với Tô Tuyền vô cùng ôn nhu, “Thân thể có còn khó chịu nữa không?”

“Sẽ không.” Nàng cười lắc đầu, chủ động nhào vào lòng hắn. “Đứa ngốc, chàng thật không muốn sống nữa sao? Chê mệnh quá dài à?” Hắn nhú mồm lập tức hiểu nàng đang muốn nói cái gì, tức giận, “cái tên Tần Tư Ủy miệng rộng kia tố giác với nàng sao?”

“Nếu như hắn không nói, thì chừng nào người mới nói cho thiếp nghe?”

“Chuyện này có gì mà phải nói, không nói lại tránh cho nàng không nở mà phát sinh khó chịu.”

“Người cũng biết thiếp khó chịu sao?” nàng dịu dàng nhìn hắn, “Cho nên vì thiếp, người tốt nhất cũng nên cố gắng điều dưỡng thân thể chính mình cho thật tốt, đừng quá vất vả. Chúng ta cùng nhau sống đến răng long, có được không?”

Nàng bây giờ có chút hiểu rõ. Ông trời cho nàng cơ hội sống lại, không phải để nàng trốn đi tất cả mọi chuyện mà là không muốn nàng bỏ lỡ duyên số thực sự của mình. Hảo hảo cùng người mình yêu thương nắm chặt tay nhau đi đến cuối đời, không vì bất luật chuyện gì mà phải hối tiếc.

Hiện tại nàng đã hiểu. Cho nên nàng sẽ càng quý trọng hơn nữa những ngày tháng sau này được cùng chung sống với hắn. Cho đến khi cả hai cùng nhau đến cuối sinh mệnh...

Đoạn Nguyên Lâm ý cười tràn ngập, ôm lấy nàng lòng dâng lên một nỗi hạnh phúc không tả, “Được, cứ ước định như vậy đi. Chúng ta cùng nhau sống đến răng long đầu bạc.”

Có thể sống đến đó hay không, bọn họ còn chưa xác định được. Nhưng bọn họ biết chắc rằng kể từ nay hai người bọn họ sẽ dựa vào nhau, cùng nắm tay nhau đi, phúc họa cũng cùng nhau chia, ai cũng không có biện pháp sống một mình.

Tương lai còn rất dài mà hắn tin rằng bọn họ sẽ có thể sống thật lâu, thật lâu... đến trăm tuổi, cùng nhau viết nên một giai thoại về một chuyện tình đẹp nhất nhân gian...

10. Chương 10: Vĩ Thanh

Tô Tuyền đang nằm trong tấm cung của mình ngủ trưa, ngủ thật ngon. Nhìn nàng lúc này sẽ thấy nàng có gì đó khác lạ... chính là phần bụng của nàng hiện đang nhô lên, hiển nhiên là đã mang thai mấy tháng. Chỉ là lần này nàng sẽ không phải lo lắng chuyện không tốt sẽ xảy ra với nàng, cho nên nàng thật bình thản chờ hài tử trong bụng lớn lên từng ngày, cũng chờ cho đến lúc thuận lợi sinh hạ.

Trải qua chuyện nàng từ cõi chết trở về, Đoạn Nguyên Lâm cũng không còn muốn chờ cái gì gọi là thời cơ nữa, nửa năm trước đã đem nàng chính thức sắc phong làm Hoàng hậu. Hiện nàng là người đứng đầu hậu cung nhà!

Nàng biết rõ, hậu cung cũng chỉ là nơi cầm chân các thế lực trong triều cho nên nàng cũng không muốn Đoạn Nguyên Lâm vì nàng mà thay đổi. Tất cả mọi chuyện cứ dựa theo quy tắc trước đây mà thực thi. Mà nàng đối với các phi tần khác cũng công bằng đối xử không thiên vị một ai khiến cho các nàng ấy đều phải tâm phục khẩu phục, một lòng kính trọng nàng.

Ngủ thẳng một giấc bỗng ấn đường Tô Tuyền đột nhiên nhíu lại, nàng mở hai mắt, mở miệng gọi, “Tiểu Ý.”

“Nô tỳ đây ạ.” Tiểu Ý canh giữ bên giường nhanh chóng đi đến trước mặt nàng.

Hiện nàng là cung nữ thân cận của Tô Tuyền, còn Thẩm Mi thì đặc biệt chăm sóc An nhi. Có Thẩm Mi bên cạnh An nhi, Tô Tuyền cũng an tâm không ít.

“Đỡ ta dậy.” Tô Tuyền đưa tay ra.

“Dạ.” Tiểu Ý cẩn thận giúp chủ tử từ giường nâng dậy.

Tô Tuyền đi đến bên bàn, suy xét một chút rồi viết một chuỗi được dài trên giấy. “Tiểu Ý, người phái người đến Ngự y viện lĩnh những thứ được này mang về, sau đó sắc mang lên đây cho ta.”

“Dạ.”

Sau nửa canh giờ, chén được nóng hổi đã được đem lên cho Tô Tuyền nhưng nàng không uống mà sai Tiểu Ý cùng nàng bưng đến ngự thư phòng một chuyến.

Nàng vừa vào đến Ngự thư phòng, Đoạn Nguyên Lãm liền kinh ngạc ngẩng đầu.

“Hoàng hậu, sao nàng lại tới đây?”

“Thần thiếp đương nhiên là có chuyện mới đến nha!” nàng cười cười quay đầu bưng chén thuốc trên khay mà Tiểu Ý đang cầm lên, ra hiệu cho Tiểu Ý đi ra ngoài, mà Văn Chấn cũng đồng thời hiểu ý chủ động xin cáo lui, rất nhanh trong phòng chỉ còn lại hai người.

Nàng đem chén thuốc bưng đến bên cạnh hần, “Hoàng thượng, thân thể người lại không thoải mái phải không? Nếu đã không khỏe thì không nên cậy mạnh, thần thiếp giúp Hoàng thượng đặc biệt sắc một chén thuốc, người tranh thủ thuốc còn nóng nhanh uống, như vậy mới mau khỏi bệnh.”

Đoạn Nguyên Lãm nghe vậy, vẻ mặt ảo não, “Nàng lại biết rồi sao?”

Hần thực có chút choáng váng, thân thể thực có chút nóng, triệu chứng giống như là nhiễm phong hàn chỉ là bệnh nhẹ mà thôi. Hần vốn không để ý nhiều đến, kết quả nàng lại mang được đến.

Tựa hồ bởi cộng sinh thuật, thân thể hần có cái gì không thoải mái, nàng nhất định sẽ cảm nhận được. Hơn nữa lần nào cũng chuẩn xác, làm hần có muốn che giấu cũng không thể.

Loại “Di chứng” này rốt cuộc là tốt hay không tốt đây? Sau này còn có cái di chứng nào khác nữa không? Hần thật muốn mắng chửi Tần Tư Ủy, tên Đại pháp sư điều ngoa kia!

Thực ra chuyện này là sau này Tô Tuyền mới phát hiện được, nguyên lai Đoạn Nguyên Lãm cực kỳ chán ghét uống được, có thể không uống sẽ tận lực không uống, cho nên nàng mới đem cung nữ, thái giám đuổi ra ngoài tránh cho hần mất mặt.

Nàng cười tiến lên ngồi lên trên đùi hần, khẽ dựa vào vai hần làm nũng, “Hoàng thượng, người bây giờ là một người mà dưỡng ba người nha, thân thể người mà không tốt thần thiếp nhất định sẽ thực lo lắng nha!”

Đoạn Nguyên Lãm khẽ thở dài, nhận mệnh cầm chén thuốc, cắn răng đem tất cả uống xuống, được đắng làm mặt hần cũng nhăn lại một đoàn, “Nàng vừa lòng chưa?”

Nhìn vẻ mặt hần đau khổ như vậy, Tô Tuyền nhìn không được mà bật cười thành tiếng. Chẳng qua chỉ là uống một chén thuốc thôi mà giống như là sắp lấy mạng hần vậy, thật là con nít.

Thấy nàng cười hả hê Đoạn Nguyên Lãm liền có chút giận đột nhiên hôn trụ lấy môi nàng, giao triều quần lấy. Thừa cơ đem tất cả vị đắng còn đọng lại trong miệng chia cho nàng, muốn nàng nếm thử mùi vị khó chịu này.

Tô Tuyền quả nhiên liền nhăn mày, lấy tay nện nhẹ vào vai hần ra chiều kháng nghị, “Nào có ai lại ăn hiếp người khác như chàng chứ?”

Hần thỏa mãn buông nàng ra đắc ý cười, “Cái này kêu là “Đồng cam cộng khổ”.”

“Người...” nàng thực vừa bực vừa buồn cười, nhìn hần vô sỉ mà không có biện pháp.

“Ha ha ha...”

Bên trong Ngự thư phòng truyền ra tiếng cười vang của Đoạn Nguyên Lãm khiến cho Văn Chấn cùng Tiểu Ý đag canh giữ bên ngoài cũng phải cười lây, nhưng vẫn là tiếp tục im lặng chờ đợi.

Hạnh phúc im lặng lan tràn ra khắp Hoàng cung. Ai cũng tin tưởng rằng hạnh phúc này sẽ kéo dài... kéo dài mãi mãi...

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-phi-tai-sinh>